

R
COLECTIA
ROMANTIC

Violet Winspear

O SPERANȚĂ ÎN NOAPTE

editura alcris

VIOLET WINSPEAR

O SPERANȚĂ ÎN NOAPTE

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu -

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© Violet Winspear, 1981

LOVE'S AGONY

În românește de : Ileana Jitaru

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-44-2

Colecția „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

Șalupa se apropia încet de mica insulă Bayaltar o cărei siluetă se profila pe întinderea albastră a Mediteranei.

Aici locuia o colonie cosmopolită, compusă mai ales din spanioli bogați care-și construiseră vilele printre palmieri și se aflau în fruntea vieții sociale și economice a insulei.

Angie, așezată printre ceilalți pasageri ai ambarcațiunii, era stăpânită de tot soiul de emoții. Cu șase ani în urmă, școlărița — de atunci — de șaisprezece ani, părăsea insula, și iat-o astăzi întorcându-se gata să-și asume greaua sarcină ce o aștepta la reședința lui Carlos de Zaldo, guvernatorul general al insulei.

Șalupa descrie un arc de cerc ce făcu să strălucească în soare perdeaua luminoasă a stropilor, apoi încetini și se opri la debarcader. Un oftat nostalgic scăpă de pe buzele Angiei ; în ciuda nerăbdării ei, tânăra fată resimți din nou acea vrajă care o cuprindea la revederea Bayaltar-ului, și pe care anii de absență nu o diminuaseră deloc. Parcă ieri venea să-și petreacă vacanțele în familia guvernatorului.

Maya de Zaldo frecventase aceeași școală ca și Angie, în Anglia. Acolo se cunoscuseră cele două fete și legaseră o adevărată prietenie. După moartea matusii sale Kit, Angie se trezise singură, și familia Mayei o primise cu multă bunătate, ca pe fiica lor. Ea se atașase imediat de ei și de casa lor cea mare care i se părea locul cel mai fascinant din lume.

Familia de Zaldo făcea parte din aristocrația influentă și bogată a insulei. Don Carlos simboliza perfect „hidaigo”-ul, latin și, la fel ca întreg anturajul său, trăia într-o opulență ce nu avea nimic în comun cu viața pe care o dusese Angie la matusa sa. Tânăra fată avusese norocul să poată intra la Institutul „Sfânta Maria” grație unei donații pe care o primise la naștere. La moartea matusii sale, abia atunci, Angie află că aceasta fusese în realitate mama ei.

În ce privește identitatea tatălui ei, nu știa absolut nimic despre aceasta, și nici măcar nu încercase vreodată să afle dacă acesta mai era încă în viață.

Draga ei „mătușă Kit” nu mai era, și Angie dorea să respecte alegerea pe care aceasta o făcuse de a nu dezvălui povestea de dragoste al cărei fruct fusese copila pe care Kitty Hart o numise „nepoata” ei. Trăiseră amândouă modest, împărtășind prețioase clipe de afecțiune, pe care Angie le păstra cu sfintenie în memorie.

Și amintirile ei despre Bayaltar îi erau de asemenea foarte vii în minte.

Într-o zi din săptămâna trecută, Maya îi telefonase. În câteva cuvinte, prietena ei o pusese în temă cu gravul accident pe care-l suferise Enrique de

Zaldo în cursul unei misiuni în Țara Bascilor; acum, el se afla acasă și avea neapărată nevoie de o infirmieră. Se gândiseră cu toții la Angie care, fiind la sfârșitul primului an al școlii de infirmiere, s-ar descurca foarte bine în această situație.

— Ce s-a întâmplat? bolborosise neliniștită Angie, cu degetele crispate pe receptor.

— Este îngrozitor! comentase Maya cu o voce frântă. Fragmentele unei grenade l-au lovit direct în față, și... oh, Angie, e înfiorător! Enrique este orb!

Când șalupa acostă, Angie era încă cu privirea pierdută în depărtare. Cât de bine își amintea ochii lui Enrique... În cursul ultimei sale vacanțe la Bayaltar, înțelesese că el va rămâne pentru totdeauna singura ei dragoste.

Trecuseră deja șase ani... Inima Angiei bătea cu putere în piept în timp ce taxiul mărgea pe „Ramblas de las virtudes”, larga arteră ce traversa orașul dintr-o parte în alta. Tocmai trecea de piața centrală unde plimbăreții de sâmbătă seara veneau să asculte orchestra cântând muzică militară în chioșc, sau se așezau pe terasele cafenelelor. Strada era mărginită de tot felul de magazine pe care Angie și Maya le răscoliseră pe vremea când nici un nor nu apăruse încă pe cerul lor senin.

Taxiul se apropia de reședința guvernatorului, a cărei siluetă impunătoare se profila deja în vârful falezei. Ce sentimente o va încerca oare când îl va revedea pe Enrique? se întreba tânăra fată. Chiar și la spital, când era absorbită de preocupările ei, se gândise adesea la el știind că se află sub drapel, la câteva mii de kilometri de casă.

Drumul ce urca spre „Casera de Nusta” era mărginit de palmieri. Șoferul de taxi, care cunoștea

bine Calle de los Santos, lua virajele în viteză, și curând trecură de cimitir și de Capela Spaniolă ale cărei clopote se auzeau până la celălalt capăt al insulei. Zidurile degradate erau acoperite de mușchi; iar împrejur era plin de boschete de iasomie și mimoze. La lăsarea soarelui, când soarele apunea, parfumul lor înmiresma aerul.

La baza falezei, marea se întindea ca o pânză albastră. Dragostea Angiei pentru Bayatar crescuse o dată cu dragostea pentru fiul cel mare al guvernatorului. Nimeni însă nu știa nimic despre asta... Și Enrique mai puțin ca oricine altcineva.

În ora imediat următoare telefonului primit de la Maya de Zaldo, Angie le explicase situația superio-rilor săi, și obținuse aprobarea de a fi trimisă la Bayatar pentru a-l îngriji pe bărbatul pe care nu reușise să-l uite de atâta vreme. Era sigură că Enrique nu bănuia nimic despre sentimentele ei. Mai mare ca ea cu câțiva ani, încă de pe atunci el părea adult și Angie se simțise întotdeauna intimidată în prezența lui.

Copiii lui Carlos de Zaldo nu uitau niciodată locul important pe care tatăl lor îl ocupa în insulă, dar se fereau întotdeauna să afișeze un orgoliu excesiv în acest sens. Ușoara aroganță cu care se purta Enrique de Zaldo li se părea tuturor absolut naturală. Era un bărbat distant și reținut a cărui culoare gri metalică a ochilor ascundea celorlalte universul gândurilor sale.

Privirea lui, părul de un negru ca abanosul, ținută elegantă, făcea din el un tânăr foarte seducător pentru englezoaica destul de timidă care era Angie. Suferea acum să-l știe orb și neajutorat... Toată ființa ei respingea cu putere această idee.

Deodată, Angie tresări; la cotitura drumului apărură reședința, masivă și impunătoare cu zidurile ei de un alb strălucitor, cu arcadele ei și cu înaltul turn de gardă în care veghea zi și noapte o sentinelă.

Fascinată, tânăra fată nu-și putea desprinde privirea de clădire, în timp ce treceau de poarta din fier forjat. Imediat, după ghereta în care se adăpostea, ieși gardianul și se interesă de identitatea lor. Angie se aplecă spre fereastră și-și spuse numele. Atitudinea riguroasă a omului se schimbă pe loc, și le făcu semn să se îndrepte către intrarea principală a casei. În partea de sus, de-a lungul fațadei se afla un fel de galerie prevăzută cu grilaj în spațele căruia se puteau observa ferestrele formate din ochiuri mici de geam, toate săpate în zidul gros al casei. Întreaga clădire avea un aer misterios.

Părea că nu se schimbase nimic. Ajunsă în pragul ușii ce dădea în patio, Angie își aminti de răsetele și jocurile ce răsunau pe scara cea mare de piatră. În clădirea aceasta minunată, unul din colturile ei favorite era grădina interioară în mijlocul căreia țâșnea o fântână arteziană într-un bazin rotund din marmură roz, în care înotau peștișori exotici. O canapă și fotoliile din răchită albă așezate printre plantele luxuriante creau o atmosferă calmă și odihnitoare.

Taxiul se îndepărtă și Angie își lăsă privirea să rătăcească peste locurile atât de familiare. Zăbovi câteva secunde pentru a-și regăsi stăpânirea de sine și pentru a găsi curajul să dea ochii cu Enrique, ca orice femeie îndrăgostită care trebuie să-și ascundă sentimentele. Sarcina nu va fi deloc ușoară... nu va avea de înfruntat un ofițer de armată, ci un bărbat

a cărui carieră fusese distrusă de un accident ce-i provocase orbirea...

— Doctorii au dat un diagnostic definitiv?... o întrebase ea pe Maya. Poate că nervul optic nu este atins, și cu timpul, cu un bun tratament, poate...

— Doctorii i-au spus tatei să nu spere în nici o minune... îi mărturisise Maya, izbucnind în plâns. Oh, Angie! Abia dacă îndrăznesc să-l privesc!

— Vrei să spui că...

— I-a fost sfâșiată o jumătate de față. Li vor face o grefă mai târziu, dar mă doare sufletul când îl văd astfel! Ce-a făcut el ca să merite asta?

O pasăre trecu în zbor pe albastrul cerului și Angie își abandonează gândurile triste. Se auzi strigată pe nume, și curând o văzu pe Maya alergând spre ea.

— Slavă Domnului, iată-te în sfârșit!

Se aruncă una în brațele celeilalte, ca atunci când erau colege de școală.

— Cum se simte? o întrebă Angie.

— O să vezi... este atât de... schimbat. Este amar, sarcastic, și refuză orice contact cu ceilalți. Își petrece cea mai mare parte a timpului în grădina interioară, cu fața spre fântână, de parcă ar putea distinge mișcările peștișorilor. Noaptea, îl aud împiedicându-se prin casă... încă nu cunoaște prea bine amplasarea mobilierului și i s-a întâmplat de mai multe ori să cadă. Dar dacă cineva încearcă să-i vină în ajutor, se infurie cumplit și începe să profereze tot felul de răutăți. Și-ți amintești doar, Angie, cât de sigur pe el era și cât de plăcut.

Angie nu uitase nimic despre Enrique, și lupta acum cu lacrimile care-i umpluseră ochii.

— I s-a spus că eu voi fi infirmiera lui? întrebă ea, simțind un nod în gât.

Maya incuviință, dar, în același timp, își mușcă buzele cu un aer stânjenit.

— Nu i-a plăcut deloc ideea, nu-i așa ? îi sugeră Angie, fără să pară surprinsă de asta.

Își amintea de mândria absolut latină a lui Enrique, și-și imagina cu ușurință repulsia lui de a primi un ajutor oarecare, de a accepta o mână care să-l ferească de orice întâmplare neplăcută. Angie vo afla amănunte despre rana lui de la doctori, dar experiența ei o învățase ce sechele posibile și imprevizibile putea avea o leziune la nivelul capului, mai ales când aceasta era urmarea unei explozii.

Își luă valiza și o urmă pe Maya în interiorul reședinței al cărui miros particular îl recunoscuse imediat. Era mirosul persistent de ceară cu care servitorii ștergeau în mod regulat mobilele de aici, amestecat cu aroma ușoară de „cigarillos”, acele țigărete lungi și brune pe care spaniolii le apreciau atât.

— Am impresia că... parcă a fost ieri... murmură tânăra fată, gătită de emoție.

— De ce n-ai mai venit de atâta vreme ? Ai chiar atât de mult de lucru încât să nu poți scăpa câteva zile și să vii să ne vezi ?

— Vei fi surprinsă să constăți cât de ocupată poate fi o elevă-infirmieră...

Angie se feri să adauge că din cauza lui Enrique rămăsese atâta vreme departe, și că acum revenise tot din cauza lui.

Cele două fete se opriră aproape de stăpnicile grele de bronz așezate lângă peretele tencuit în alb din vastul hol de la intrare. Pardoseala era acoperită cu un imens covor oriental, și scaune masive cu speteaza din lemn sculptat erau așezate cu fața spre intrare.

Ansamblul acestui decor în culori intense se armoniza perfect cu silueta Mărei de Zaldu. Părul ei negru era prins într-un coc suplu pe ceafă, și-i dădea chipului tipic latin o noblete deosebită, îndulcită de doi ochi imerși de culoarea ambrei. Alături de ea, părul blond și suplu al Angiei crea un contrast uimitor.

Tânăra englezoaică era frumoasă ; un farmec evident emana din vitalitatea chipului ei, și mai ales din vioiciunea privirii sale albastre.

— Pari atât de... matură, Angie, atât de eficace în rolul tău de infirmieră. Nici nu poți să-ți închipui cât mă bucur că ai venit. Poate că pe tine te va lăsa Enrique să-l ajuți ?...

— Firește ! îi replică tânăra fată străduindu-se să zâmbească, pentru a risipi neliniștea prietenei sale. Am avut de a face cu pacienți și mai recalcitrați !

— Este uimitor că ți-ai ales această meserie, remarcă îngândurată Maya. Tata te-a iubit întotdeauna foarte mult ; cred că-i aminteai de mama, cu tenul tău alb și părul blond. Ea făcea parte dintre acele rare excepții ale naturii : o spaniolă cu pielea albă și părul deschis la culoare, cu ochii de un cenușiu atât de deosebit, pe care de altfel i-a moștenit fratele meu.

— Îmi amintesc de portretul mamei tale din salonul cel mic. Ea era incomparabil mai frumoasă decât mine.

— Întotdeauna mi-am dorit să am părul ca al tău, Angie. De ce ți-ai tăiat cozile de odinioară ?

— Nu-ți amintești ? Enrique mă trăgea mereu de ele... murmură ea, visătoare. Îmi place mai mult așa,

cu părul nu prea lung. Este mult mai practic ca să-l pot băga sub bonetă... Mă bucur că nu s-au schimbat prea multe în casă, adăuga ea, privind în jurul ei.

— Doar' Enrique s-a schimbat, îi spuse Maya privind spre ferestrele cu geamuri fumurii ce înconjurau patioul.

Angie își simți inima bătând mai repede. Oare în clipa asta el se afla așezat aici, undeva în semiobscuritate, pe unul din scaunele de răchită ?... Oare fumul țigării lui înmiresmase aerul din vestibul ? Cât de nerăbdătoare era să-l revadă și totuși, cât de mult se temea de clipa în care îi va vedea fața mutilată, îi va descoperi ochii lipsiți de viață, care nu păstrasera despre ea aecât imaginea unei școlărite timide și stângace !

— Când îl voi putea vedea ? întreabă ea. A fost prevenit că eu sosesc astăzi ?

Maya încuviință.

— El nu stă niciodată cu noi la masă. Nu acceptă să-l vedem cât este de neindemânat. Mănâncă singur, în salonul lui particular, sau uneori în patio. De altfel, acum este aici ; ai bănuț și tu, nu-i așa ?

— Am simțit aroma de cigarillo. Cel mai bine ar fi să luăm taurul de coarne, și să mergem la el imediat, ce zici ?

— Să nu-mi spui că ești impresionată de Enrique ! se miră Maya. Mi s-a părut că totuși ești destul de calmă.

— Viitoarea mea meserie m-a obișnuit cu tot felul de încercări, dar... Enrique m-a intimidat întotdeauna. De la ultima noastră întâlnire, el a făcut războiul, a văzut oameni murind într-un mod îngrozitor... el însuși a fost victima violenței. Este fratele

tău, dar, în același timp, este bărbat, și poate că... nu-i va conveni ca eu să veghez asupra lui și să-i acord îngrijire...

— Să veghezi asupra lui ?

— Da, ca să-l feresc să nu se împiedice, să nu cadă. se grăbi să răspundă Angie.

Era inutil să-i explice Mayei că ea va trebui să observe toate semnele unei eventuale deteriorări a stării lui de sănătate sau a comportamentului lui. Deja Maya era destul de îngrijorată în legătură cu asta.

— Nu te gândeai că vei reveni la Bayaltar în împrejurări atât de triste, nu-i așa ? o întrebă Maya cu amărăciune.

— Destinul este uneori atât de crud, se mărgini Angie să remarce cu o voce frântă.

Se pregătea suflătește să sufere văzându-l pe Enrique incremenit acum în infirmitatea lui, când încă și-l amintea plin de viață și iradiind o forță pe care o transmitea celor din preajma lui. O singură privire a ochilor lui cenușii era de ajuns ca să cucerească orice femeie. Și, dată el o tratase ca pe o puștoaică pe care o trăgea mereu de codițe, Angie în schimb îl considerase un bărbat seducător, cu atât mai mult acum, când nu mai era o adolescentă.

— Vino să-i spui bun-găsit, hotări Maya, conducând-o spre patio.

Aroma de țigară deveni mai puternică și se amestecă dintr-o dată cu parfumul plantelor și florilor ce creșteau aici luxuriant, în tot cursul anului. Plante aromatice destinate mâncărilor erau cultivate în jardiniere, și un val de amintiri o năpădi pe Angie.

Singura lumină-din încăpere provenea de la un mic bec oscurs în spatele plantelor verzi. Într-unul

din scaunele de răchită ședea un bărbat care întoar-se capul la intrarea lor. Ochiul lui lipsit de viață pă-reau să exploreze întunericul, și Angie descoperi pro-filul mutilat, nobil și semeț cu toate acestea. Acci-dentul smulsese ușor părul negru de pe tâmplă și-i degajase mai mult față.

De când era infirmieră, Angie văzuse răni și mai îngrozitoare, dar omul care suferea în fața ei era Enrique, și nu avea acum decât o dorință : să aler-ge spre el, să-l cuprindă în brațe, să-l strângă lângă inima ei.

- Cine este aici ?
- Eu, Maya.
- Nu ești singură...
- Ghicește, cu cine sunt ?

Cu aceste cuvinte, Maya se apropie de fratele său și-l sărută ușor pe obrazul rănit. Imediat, acesta își retrase capul de parcă l-ar fi înțepat o muscă, și Angie îi văzu ochii metalici scânteind ; înfățișarea lor nu fusese alterată. Se simți ușurată : privirea lui își păstrase tot magnetismul. În șase ani, fața tână-rului spaniol slăbise, dar asta adăuga și mai multă noblețe expresiei lui.

- Drumurile noastre se întâlnesc din nou, En-rique de Zaldo, spuse Angie în spaniolă.

- Așadar, tu erai mica mea damă de companie, îi replică Enrique în engleză. După cum vezi n-am fost niciodată într-o formă mai bună, orb ca o câr-tiță și nu departe de nebunie... Bun-venit la Bayaltar, Angela.

Ea se apropie, și-l văzu pipăind după bastonul alb sprijinit de fotoliu. Dar gestul lui stângaci făcu să se rostogolească bastonul pe jos și el trânti o inju-rătură în spaniolă.

– Nu te mișca.

Cu multă blândețe, Angie îl prinse de umăr.

– Stai atât de bine aici, în locul acesta odihnitor, cu sunetul apei ce susură în bazin.

– Exact, îi replică el pe un tön tăios. Acum că sunt o epavă, am nevoie de calm... Poate că o să ajung să și arunc cu farfuriile spre ferestre, în cazul improbabil în care aş reuși să pun mâna pe ele... Așadar, fetițo, ce mai faci tu ? Te amuză să așezi pernele și să-i încurajezi pe bolnavi ?

– Meseria mea îmi aduce multe satisfacții, prietene.

Nu îndrăznea să-i pronunțe numele ; acum nu mai era doar o prietenă a surorii lui, ci o femeie, iar Enrique, evident, nu suporta s-o știe amestecată în universul lui în care el se afla în poziție defavorabilă.

– Ce exemplu de devotament ! Ai de gând să suferi alături de mine ?

– Nu. Vreau doar să te impac cu viața.

– Aducându-mi portocale ?

– Da, și asta, dacă-ți plac !

– Și cu minciuni ?

– Nu.

– Deja minți. Ca toate infirmierele.

– Eu n-am mințit niciodată pe nimeni, dragul meu.

– Atunci, înseamnă că ești o sfântă, Angel ! Ia spune-mi, Maya, buna ta prietenă a devenit una dintre acele femei austere și virtuozose care se cred misionare ? O să-mi dea să mănânc și o să mă bată la fund dacă refuz supa sau dacă răstorn un pahar ?

– Angie nu are deloc asemenea maniere, protestă Maya. Nu fi nedrept cu ea, Enrique. Doctorul Romaldo a spus clar că trebuie să se ocupe de tine o infirmieră, și dacă Angie nu s-ar fi putut elibera, ai fi încăput probabil pe mâinile unui dragon.

– Atunci, cred că Angela își merită numele ? zise el, ironic. Dar cu ființe ca mine, ar fi chiar imprudent din partea ei să se poarte angelic... Dacă nu ești vigilentă, Angel, aș putea să te zdrobesc.

– O să am eu grijă de tine, îi replică tânăra fată.

Era conștientă că va trebui să se poarte cu fermitate față de el, dacă voia să-l ajute. Ar fi imprudent să-și arate adevăratele sentimente. Neîndemânarea lui va trebui s-o lase indiferentă.

– Așadar, într-un anumit fel, tu vei fi ochii mei !

Enrique se lăsă să se sprijine de pernele fotoliului cu un aer plictisit și taciturn. Sub hainele lui de culoare închisă, trupul îi era încordat ca al unui animal prins în capcană.

– Fir-ar al naibii ! Ce naivă ești dacă crezi că mă voi supune docil ordinelor tale ! Blestemata asta de grenadă ar fi trebuit să-și termine treaba, în loc să mă lase infirm ! Ceilalți doi care mă însoțeau în misiune n-au supraviețuit exploziei. Asta i-a scutit de a se trezi într-un spital, în întunericul cel mai absolut. Știu că nu voi mai vedea lumina niciodată... Nu-mi fac nici o iluzie, fii sigură de asta...

– Oh, Enrique ! exclamă sora lui luându-l de mână.

El se degajă cu o mișcare bruscă.

– Nu mă trata ca pe un copil pe care vrei să-l potolești ! Chirurgul mi-a extras din cap fragmente de metal și de pe o zi pe alta, pot să devin un de-

bil mintal, știți cu toții asta, și o știu și eu. Așa că, încetează să-mi tot spui că în curând, cu puțină răbdare, voi deveni din nou un om și nu un zombi care se lovește de tot ce întâlnește în cale... Cum aş putea să descriu tenebrele în care trăiesc? Ele sunt mai negre decât orice imaginație, draga mea soră. Este noaptea fără sfârșit, fără speranța unei dimineți, un tunel fără capăt, un mormânt, și totuși, trebuie să continui să respir...

Era prea mult pentru Angie; încă un cuvânt și se va arunca la picioarele lui, plângând de disperare.

— Incetează să-ți mai sperii sora vorbind astfel! îl întrerupse ea. Ai face mai bine să-i mulțumești Cerului că ești încă în viață, că simți căldura soarelui pe piele, că auzi păsările cântând, și că ești înconjurat de dragostea întregii familii. Cei doi soldați despre care ne-ai vorbit ar dori fără îndoială să fie în locul tău.

— Ca să fie duși de mână? Iansă el, cu amărăciune.

Angie bănuî, după expresia de pe fața lui, că nimeni până acum nu îndrăznise să-i vorbească astfel.

— Angel, dacă tu imi pui în față o farfurie, eu habar n-o să am dacă în ea este o ciorbă sau o paella savuroasă. Trebuie să vezi o tartă cu scorțișoară ca s-o poți aprecia. Pentru un orb, nimic nu mai are vreun gust... Mă tem chiar și de femei! Când un bărbat ține în brațe o femeie, el vrea să o privească...

— Oh, Enrique, nu te mai tortura astfel!

Cu un hohot de plâns, Maya fugi din patio, și Angie se trezi singură în compania acestui bărbat

dezamăgit, ai cărui ochi arzând într-o agonie neras-tită o aduceau la disperare. Era tulburată să desco-pere că privirea aceea, asemănătoare celei de odi-nioară, nu mai iradia nici o lumină, nu mai avea acea intensitate pe care el o moștenise de la mama lui, ființa aceea delicată și înflăcărată totodată, ră-pusă de o criză cardiacă, înainte ca Angie să-și fi făcut apariția în familie.

— Maya este încă un copil, mormăi Enrique. Tata a protejat-o, așa cum se face în toate țările latine. Dar tu, Angel, tu ai trăit printre bolnavi, printre incu-rabili, printre oameni disperați, tu ar trebui să înțe-legi ce simt eu... Nu reușesc deloc să asociez ima-ginea școlăriței cu cozi lungi cu cea a unei infir-miere în uniformă... Mi-oi permite să simt cu mâi-nile ceea ce nu pot să văd cu ochii ?

Prima reacție a Angiei fu aceea de a refuza. N-ar putea suporta contactul degetelor lui lungi și suple pe trupul ei fără a-și dezvălui sentimentele.

Enrique îi remarcă ezitarea și o interpreță în felul lui.

— Ai cumva emoții, Angel, la ideea că vei fi mângâiată de un orb ?

— Nicidecum... protestă ea slab, încât Enrique trase concluzia că-l respinge.

Izbucni într-un râs sarcastic.

— Dacă-mi amintesc bine, și odinioară încercai să scapi în același fel, speriată, ca și cum te-aș fi mușcat. Ce te-o fi făcut atunci să accepți această misiune, dacă eu îți inspir o asemenea silă ?

Angie fu cât pe-aci să scoată un țipăt de pro-test... De bine, de rău, reuși să se abțină să nu-l cuprindă în brațe ; atât de mult ar fi dorit să-i poată mângâia fața asprită de suferință, și să-i jure că

nu-i era deloc silă de el, dimpotrivă... Veni spre el, supunându-se impulsului, dar își dădu seama imediat că el va crede că o face din milă... și dacă-i va bănuî dragostea, nu va avea pentru ea decât dispreț.

— Pot să te asigur, amice, că am întâlnit cazuri mult mai disperate ca al tău, declară Angie pe un ton sigur. De exemplu, marii arși. Orbirea ta este nimic pe lângă asemenea cazuri, și te asigur că nu mă sperie. Dacă dorești, poți să mă examinezi cu mâinile.

— Ești foarte generoasă, zise el ironic. Dar cred că-mi amintesc destul de bine fețișoara ta timidă și ochii tăi mari, albaștri ca cerul...

— Nu au această culoare. Cred că-i confunzi cu ai alteia.

— Se pare că nu-ți place treaba asta... Eu am sânge latin în vene, și temperamentul meu nu se aseamănă cu răceala britanică... Ah, da, acum mi te imaginez ! Ochii tăi au nuanța mării, după-amiaza, când nici un val nu-i încrețește luciul... Sunt reci și limpezi, ca de cristal, nu-i așa ? Imi amintesc de portretul pe care ți l-a pictat Sebastian... n-a reușit totuși să-ți prindă expresia ochilor.

Angie revedea scena, de parcă ar fi fost ieri : fratele lui Enrique, Seb, voia să se facă pictor ; în loc de asta, a devenit cineast, și și-a făcut un nume în lumea filmului, lucrând mai ales în Italia și uneori în California.

— L-ai mai văzut pe Seb ? întreabă Enrique pe un ton și mai sarcastic. Te înțelegeai mult mai bine cu ei decât cu mine.

— Suntem aproape de aceeași vârstă, poate de asta, replică Angie, în defensivă.

Prefera să nu-i spună că Seb luase legatura cu ea, când se aflate la Londra cu ocazia unei conferințe. Luaseră cina împreună și fuseseră la teatru. Sebastian de Zaldo era mult mai ușor de abordat decât fratele său ; el n-o făcuse niciodată să se simtă cuprinsă de timiditate, și nici nu-i tulburase vreodată inima.

— Nu mă face să cred că roșești, o ironiză Enrique.

— De ce m-aș simți jenată ? îi replică ea, simțind cum se îmbujorează la față.

— Englezilor nu prea le plac întrebările personale, nu-i așa ?

— Cunoști tu oameni cărora să le placă ?... Întotdeauna mi s-a părut că și spaniolii păstrează o anumită rezervă.

— Așa este, Angel, avem toți „grădinile noastre secrete” pe care nu ne place să le împărtășim. Tu ai vrea să-ți împărtășești cuiva gândurile ascunse ? Fratelui meu, Seb, de exemplu ? Ai venit cumva la Bayaltar în speranța că-l vei întâlni ?

— Știi foarte bine de ce mă aflu aici, Enrique, îi răspunse ea, îndrăznind să-i murmure numele pentru prima oară. Bineînțeles că întotdeauna mi s-a părut Seb mai amabil decât tine.

— Bineînțeles, repetă el ironic. Seb atrage mult mai mult femeile decât mine. Ai ghicit de pe când erai copil, dar acum că ești femeie, te-ai convins de asta...

Angie îl privi atent pe Enrique, ale cărui trăsături aveau un fel de noblețe trufașă, care la Seb se transforma în farmec și seducție. Chiar dacă nu era decât cu trei ani mai mare ca ea, Enrique parea

mult mai în vârstă, se vedea că trecuse prin momente dificile, prin clipe de suferință.

Fânăra fată era conștientă că-și asumă o sarcină grea. Bărbatul acesta nu era nici amabil nici conciliant ca Seb... Era amar, dezgustat de viață, izolat în noaptea lui eternă.

— Vremurile bune s-au sfârșit pentru noi toți, continuă Enrique. Când ne zbenguiam la soare, fără griji, cine și-ar fi putut închipui ce soartă ne așteaptă? Cine ar fi bănuț că micuța Angela Hart imi va fi într-o zi infirmieră?

Angie abia își reținu lacrimile. Păstrase în memorie imagini cu Enrique jucând tenis sau alergând pe plajă doar în costum de baie...

— Dacă vrei un sfat, Angie, pleacă imediat înapoi. Ai tot atât de mult chef de prezența mea, cât am și eu de a ta... Simt asta, chiar dacă nu-ți pot vedea nici ochii nici fața.

— Cum poți fi atât de sigur de ceea ce doresc eu?

— Nu sunt toate femeile la fel? Nu caută ele dragostea împărtășită lângă bărbatul care să le fie stăpân și amant totodată? De ce ai fi tu altfel decât celelalte? Sau infirmierele văd atâtea mizerii, încât devin cinice?

Angie își pusese și ea adesea această întrebare, dar acum când se afla lângă el, știa că Enrique este încă stăpânul inimii ei și că pasiunea ei de adolescentă era astăzi și mai puternică.

— Ca și rănilor, sentimentele se vindecă foarte repede... O să mă străduiesc să nu-ți mai ascult sarcasmele! Maya mi-a spus că tu nu ieși masa împreună cu familia?

— N-am chef să mă dau în spectacol atunci când îmi pătez cămașa, sau când îmi răstorn paharul. Infirmitatea mea m-a transformat într-un copil neîndemânatic, așa că prefer să mănânc singur.

— Cu timpul, vei deveni din ce în ce mai îndemânatic, îl asigură Angie. Și sunt sigură că familia ta îți înțelege perfect atitudinea și suferă alături de tine.

— Crezi că nu știu asta? se apără el. Eu nici n-am vrut să mă întorc acasă, dar tata a insistat. Aș fi preferat să stau într-un spital militar până ce aș fi fost în stare să mă descurc singur, dar el nici n-a vrut să audă. Este un om autoritar!

— Semeni cu el! De aceea nu voi lăsa ca infirmitatea ta să devină un handicap...

— În ce fel să fac asta? Este ca și cum un zid fără nici o ieșire s-a închis în jurul meu... Și dacă ar fi numai asta! O rană la cap poate să ia oricând o întorsătură proastă. Ce-o să faci tu, Angel, dacă o să încep deodată să devin violent și să sparg totul în jurul meu? Vei fi aici ca să-mi pui cămașa de forță când voi înnebuni?

— Asta n-o să se întâmple! Încetează-să te mai gândești la toate lucrurile astea!

— Nu te interesează adevărul? Presupune că într-o zi când o să fim singuri doar noi doi, o să-mi simți mâinile strângându-ți frumosul tău gât? Se pare că nebunii se iau întotdeauna de persoana care încearcă să-i ajute...

— Vorbești prostii numai ca să mă sperii... îi reproșă Angie.

În ciuda siguranței cu care-i vorbise, tânăra fată știa că el nu era prea departe de adevăr. Chiar dacă un infim fragment din acea grenadă rămă-

sese undeva în apropierea creierului său, atunci era oricând în pericol de alienare sau chiar de moarte. Enrique era mult prea inteligent pentru a nu fi înțeleș asta.

– Mi-e teamă de mine, Angel...

În clipa aceea, scrumul țigaretei căzu pe vesta lui de lână neagră. Temându-se ca nu cumva să se ardă, Angie se apropie și înlătură scrumul cu un gest rapid, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

– Mulțumesc, draga mea.

Deodată, mâna lui apucă încheietura mâinii ei, și o atrase spre el. Angie se dezechilibra; imediat, brațul lui Enrique îi înlănțui talia și o forță să se așeze pe genunchii lui.

– Te rog, Enrique...

– Ți-e teamă de un orb ?

Mâna lui urcă de-a lungul trupului tinerei fete până la gâtul ei, pe care-l prinse ca un clește.

– Tremuri, Angel... De ce ai venit la Bayaltar ? Din curiozitate, din recunoștință ? Sau pentru că te plictiseai în spitalul tău londonez ?

– Ești... ești prea crud, Enrique, bolborosi ea, străduindu-se în zadar să scape din strânsoarea lui.

Firește, era mult mai puternic decât ea, dar această imbrățișare îi provoca și un fel de slăbiciune care o împiedica să se lupte. Ar fi vrut să-l cuprindă în brațe, să-și pună ușor buzele pe cicatricele lui și pe ochii lipsiți de viață. Curând, obrazul ei se apropie doar la câțiva milimetri de al lui, și-i simți răsuflarea pe piele.

– Poate că ai putea să mă îmbunezi cu un sărut, nu-i așa ? o ironiză el.

Gu o brutalitate neașteptată, el îi găsi buzele, și Angie se simți cuprinsă de un tumult de emoții contradictorii. Sărutul lor părea interminabil... apoi, ca pe un obiect pe care-l arunci, Enrique o respinse fără menajamente.

Angie își reveni, își puse o mână pe buzele încă fierbinți, ochii i se umplură de suferință.

— Acum știi ce te așteaptă dacă te încapățânezi să rămâi aici.

Părea amenințător. O șuviță din părul lui negru îi căzuse pe frunte, trăsăturile feței îi fremătau de furie. Dar Angie putea să vadă pe fața lui și suferința, și ura pe care el o simțea față de toți cei care nu erau, așa ca el, prizonieri ai acestui infern, pe care ea se hotărâse să-l împărtășească.

— Nu ești primul bolnav recalcitrant cu care am de-a face, ripostă ea cu curaj.

— Recalcitrant ? Ce cuvânt mare !

— Încăpățânat, rebel, — sălbatic ! adăugă ea.

— Și crezi că vei reuși să mă domesticești ?

— Tigrii nu-i domesticești, îi dresezi.

— Cu o cravașă ? întrebă el, cu un aer amuzat. Spectacolul cu infirmiera mea fluturând acest instrument pe deasupra capului este foarte... excitant. Chiar cred că aş prefera asta în locul mângâierilor pe frunte și al cuvintelor încurajatoare despre viitoarea mea vindecare. Dovedește-mi competența ta, Angel. Spune-mi ceea ce nimeni n-a îndrăznit să-mi mărturisească până în prezent... spune-mi că sunt confundat în tenebre pentru tot restul vieții mele.

Mai mult decât orice pe lume, Angie ar fi vrut să-i poată striga că-și va recăpăta vederea, că nu era decât o chestiune de timp... dar ea nu-l putea minți pe omul pe care-l iubea.

— Încă m-am stat de vorbă cu doctorul Romaldo, și încă nu cunosc toate detaliile cazului tău. Știu încă că speranța poate înfăptui miracole. Există infirmități mai grave decât orbirea...

— Adevărat. Nebunia, de exemplu? Cea care transformă un om într-o fiară sălbatică. Acum o clipă, tu mă-ai comparat cu un tigru...

— Da, dar voi am doar să spun că...

— „Răgetul tigrului va răsună mult timp, peste păduri și munți...”, cită Enrique.

— „Un stiigăt superb, orgolios, irezistibil...” încheie Angie, gândindu-se că textul scris de Charlotte Brontë se potrivea perfect cu această fiară sfâșiată care devenise Enrique. Știa că el se va apune tuturor eforturilor ei pentru ca-l ajută să-și regăsească pofta de viață; totuși îl știa în stare să și lupte, dacă el va hotări asta. Era evident că teama de a înnebuni îl tortura mai mult chiar decât orbirea.

— Așadar, zise el, ai revenit la Bayaltar ca să te ocupi de mine?

— Voi încerca să te împiedic să rumegi gânduri negre, precum Hamlet cu fantomele sale...

— Dacă voi avea chef, voi rumega ce vreau. Aș prefera să te întorci la prîsnitele și injecțiile tale... Tot ceea ce doresc este să fiu lăsat în pace.

— Ca să vegetezi, am o plantă la soare? Nu te-am crezut niciodată că ești un învins, Enrique. Credeam că deviza ta este: „Cine nu riscă nu câștigă”!

— Cine riscă, așa cum zici tu, pierde tot.

— Tu n-ai pierdut totul. Mai ești stăpîn încă pe toate celelalte simțuri ale tale, nu trebuie decât să le folosești.

— Nu este vorba numai despre ochii mei..

Se opri, de parcă teama îl împiedica să vorbească.

— Știu, Enrique. Înțeleg ceea ce simți tu...

— Crezi ? Tu ești tânără, în plină sănătate, și nu stai noaptea în patul tău numărând orele. Nu aștepti în întineric ca, în orice clipă, creierul tău să te trădeze.

— Nu mai ești singur, îl liniști ea, prinzându-i mâna și strângând-o cu putere. Mă poți chema zi și noapte, și eu voi fi lângă tine.

— Scutește-mă de mila ta !

— Asta nu este milă !

— Ar fi mai bine pentru tine să fii sigură de acest lucru...

— Ai fost întotdeauna foarte orgolios, Enrique.

— Asta este sângele meu spaniol. Uită-te pe măsuta joasă, este acolo o sticlă și un pahar. Vrei să-mi dai ceva de băut ?

Angie luă sticla și privi eticheta. Era coniac spaniol, la fel de tare ca și vodca sau ginul.

— Nu este un medicament, poți să-mi pui ceva mai mult de o linguriță !

— Alcoolul n-a rezolvat niciodată problemele, oricare ar fi fost ele, declară ea, întinzându-i paharul.

— Fără îndoială că nu le rezolvă, dar mă ajută, în orice caz, să trăiesc cu ele. **Salud**, în sănătatea ta !

— Trebuie să plec să-mi despachetez valiza, zise Angie, fără alte comentarii. Pe curând, Enrique.

— Poți fi sigură că o să mă revezi. Nu plec nicăieri, poate doar la dracu'...

— Enrique...

— Nu este cazul să-mi faci morală, Angie.
Du-te și despachetează-ți rochițele !

Tânăra fată oftă și ieși din încăpere, lăsându-l
singur printre plantele slab luminate.

CAPITOLUL II

Angie traversă vestibulul și se opri în fața unui tablou reprezentând un buchet de maci roșii într-o vază de porțelan alb. Încă mai fremăta gândindu-se la reîntâlnirea cu Enrique, la sărutul pe care acesta i-l furase, în ciuda rezistenței ei.

De altfel, de ce rezistase când visul ei cel mai fierbinte fusese să se afle în brațele lui ? Din păcate, cunoștea răspunsul... El n-o sărutase pentru că o iubea sau pentru că o dorea, ci doar cu intenția de a o speria, pentru ca ea să se întoarcă la Londra și să-l lase în pace.

Numai că Enrique încă nu știa că și ea putea să fie la fel de încăpățânată ca și el. Nu bănuia nimic din sentimentele ei, nu-i știa iubirea ascunsă în adâncul sufletului, dragostea ei pentru el, vie, dureroasă și eternă.

— Vrei să-ți arăt camera ta ?

Angie tresări și se întoarse către cea care-i vorbise. O recunoscuse imediat pe tânăra din fața ei, îmbrăcată într-o bluză cu o broderie delicată și o fustă din catifea verde închis. Era coafată ca pe vremuri, părul ei negru fiind prins într-un coc pe ceafă, din care scăpaseră câteva suvite rebele. Tenul foarte palid avea culoarea unei flori de lotus și

pieoapele îi erau fardate intens, pentru a-i pune în valoare reflexele verzi ale ochilor.

Ysabel Ferrandos era o rudă îndepărtată a familiei de Zaldo, care o adoptase imediat după nașterea ei. Era aproape ca o soră pentru Maya și frații săi... dar Angie o suspecta pe tânăra fată că avea gânduri mult mai precise pentru Enrique de Zaldo.

Dar toate astea reprezentau de acum trecutul... înainte ca Enrique să fi fost rănit și infirm pe viață. Angie se îndoia de sinceritatea Ysabelei; instinctiv, o simtea rece și calculată, nedorind desigur să se încurce cu un soț orb, care ar fi avut nevoie de protecția și de îngăduința ei.

— M-ai uitat cumva? o întrebă insinuant Ysabel, cu un zâmbet neprietenos. Eu îmi amintesc foarte bine de tine. Ai părul la fel de blond ca pe vremuri, doar dacă n-ai recurs cumva la artificii de coaforului?

— Din fericire, nu mai am nevoie de așa ceva, îi replică Angie, contemplând părul bogat și negru al Ysabelei în care străluceau ici-colo reflexe roșcate.

— Așadar, faci școala de infirmiere! Asta mă surprinde din partea ta. Întotdeauna mi-ai părut timidă, lucru care-l amuza mult pe Enrique. Și iată-te la Bayaltar pentru a te ocupa de el... L-ai văzut deja?

Angie încuviință. Nu avea chef să vorbească despre Enrique cu Ysabel, și se îndreptă spre scară.

— Trebuie să-mi despachetez valiza, și să mă pregătesc pentru cină. Mi s-a dat cumva vechea mea cameră?

— Nu.

Vocea Ysabelei avu o intonație acidă.

— Maya l-a convins pe Don Carlos că tu trebuie să te afli în apropierea lui Enrique, în cazul în care ar avea nevoie de tine peste noapte. Trebuie deci să ocupi camera alăturată apartamentului său și care comunică cu aceasta. Sper că apropierea de el n-o să te tulbure prea tare, dacă cumva el te înspăimântă tot ca înainte...

— O viitoare infirmieră nu se lasă prea ușor impresionată, răspunde Angie.

Începu să urce scările ce duceau la galeria circulară care deservea toate dormitoarele, iar Ysabel venea în urma ei.

— Cunosc drumul, o asigură Angie. Apartamentul lui Enrique este cel care formează colțul casei în partea dinspre mare, nu-i așa ?

— De unde știi tu unde se află camera lui Enrique ? o ironiză Ysabel.

— Pe când eram copii și eu îmi petreceam vacanțele aici, ațergam prin toate camerele. Era un joc absolut nevinovat...

— Poate că n-ai remarcat atunci că Enrique nu mai era un copil pe vremea aceea... Cum ți se pare acum ?

Angie se opri pe palier. Enrique nu i se păruse niciodată prea întreprinzător. Își amintea însă mai ales vitalitatea lui și pofta lui de viață.

— Enrique trece printr-o încercare teribilă, și am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l ajut s-o depășească, afirmă ea ascunzându-și emoția. A devenit foarte amar, știu asta, dar eu sunt obișnuită cu astfel de situații și nu mă tem de el.

— Am fost foarte surprinsă să aflu de sosirea ta atât de... rapidă, pentru a-ți fi infirmieră. Ai re-

venit cumva din atașament față de familie, sau este vorba de vreun sentiment mai personal ?

— Mă aflu aici pentru că Maya și tatăl său mi-au cerut-o, răspunse Angie, îndreptându-se spre camera care-i era destinată.

Ysabel, nedorind s-o scape, o urmă cu un pas hotărât în încăperea pe care doar o ușă îngustă o despărțea de apartamentul lui Enrique.

Angie aprinse o lumină și descoperi decorul fermecător în care urma să trăiască : pe jos se aflau covoare groase în culori vii, care se armonizau perfect cu mobila din lemn de culoare închisă. Patul cu coloane era acoperit cu o cuvertură din dantelă de culoarea fildeșului și, lângă fereastră pe o consolă, era pusă o vază cu un buchet de flori roșii.

Pe buzele Angiei apăru un zâmbet ușor ; gusta din nou plăcerea de a se afla sub același acoperiș cu Enrique, și n-ar fi schimbat acest loc nici pentru tot aurul din lume.

Ysabel se sprijini de o fereastră și începu s-o privească pe Angie în timp ce aceasta își desfăcea valiza. Pentru că-și făcuse bagajele la repezeală, nu luase decât strictul necesar, și se gândea că, la nevoie, își va putea completa garderoba într-unul din numeroasele magazine de pe insulă.

— Constat că nu ți-ai adus rochiile de seară...

— Într-adevăr, pentru că, în cea mai mare parte a timpului, voi fi de serviciu.

— Cât simț al datoriei ! Eu credeam că infirmierele au adesea aventuri cu doctorii sau cu pacienții lor...

— Toate astea se petrec în romane, dar cu siguranță nu și în realitate, îi explică Angie, în timp ce-și nunea cele câteva farduri pe măsuta de toaletă. De

fapt, noi avem prea puțin timp la dispoziție pentru a ne lăsa curțate de acei doctori misterioși și seducători pe care-i găsești în romanele-foileton.

— Enrique nu este doctor, dar fără nici o îndoielă că este misterios și seducător, murmură Ysabel fără s-o piardă din ochi pe Angie. Ai remarcat și tu, nu-i așa ?

— Evident. Seamănă mult cu tatăl său, în afară de culoarea ochilor.

— Este infirm pe viață ? o întrebă pe neașteptate Ysabel.

— Încă n-am vorbit despre cazul lui cu doctorul Romaldo, îi răspunse laconic Angie, sperând că cealaltă va pleca în sfârșit.

Dar tânăra spaniolă era în mod vizibil foarte curioasă, și își continuă cu insistență întrebările.

— Aveți o mulțime de mistere în profesiunea asta ! Don Carlos este foarte îngrijorat, de aceea te afli tu aici. Să nu-ți imaginezi cumva că decizia asta vine din partea lui Enrique !

— Departe de mine această idee ! îi replică Angie, îndepărtându-și o șuviță blondă care-i căzuse pe frunte.

— Enrique nu prea este încântat de prezența ta aici, nu-i așa ?

— În clipa asta, Enrique este supărat pe toată lumea, nu suportă pe nimeni în preajmă.

— Așadar, s-a purtat deja dezagreabil cu tine ?

Ysabel zâmbea, de parcă această perspectivă o bucura. Angie nu se miră ; știa bine că Ysabel era geloasă de felul ei, o arătase adeseori în trecut.

— Mie nu mi-ar plăcea să fiu infirmieră, mărturisii ea, privind spre ușa ce comunica cu camera lui

Enrique: Don Carlos nu dorește ca eu să muncesc, nici Maya, de altfel. Are foarte mulți bani, și trebuie să-și respecte poziția de guvernator; și apoi, îi place să ne știe acasă. Ceea ce apreciez eu la latini este modul lor de a proteja femeile. În ce mă privește, nu văd nimic rău în atitudinea asta, spre deosebire de englezi. După părerea mea, bărbații sunt sexul tare; de ce n-ar fi tot ei și conducătorii? Este o prostie din partea unor femei să nu dorească să fie protejate... Faci parte cumva din categoria asta, Angela? Ești dintre acelea care cred că nu au nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ele?

— Sunt dintre acelea care nu se consideră fără minte, și care cred că bărbații și femeile trebuie să aibă relații de prietenie și egalitate, și nu raporturi ca de la stăpân la sclav, afirmă Angie în timp ce-și punea valiza în dulap.

— Nu ți-ar plăcea să fii dominată de cineva, de exemplu... de Don Carlos?

Ysabel se plantase în fața oglinzii și-și contempla imaginea, adresându-i Angiei un ușor zâmbet răutăcios.

— Don Carlos este un gentleman perfect. Totuși, nici măcar el n-ar reuși să mă convingă că o femeie trebuie ținută în vitrină ca un obiect de artă, și să nu vadă soarele decât atunci când îi convine seniorului și stăpânului ei, declară Angie.

— Chiar așa? Vorbești cu atâta căldură încât sunt aproape convinsă de sinceritatea ta. Totuși, după părerea mea, la orice femeie, fie ea spaniolă, suedeză sau chineză, există acea dorință profundă de a fi stăpânită cu gelozie de către un bărbat... iar latinii sunt specialiști în materie!

— Nu mă indoiesc, îi răspunse Angie pe un ton sec.

— Angela, tu nu ai... aparținut niciodată vreunui bărbat, nu-i așa ?

Întrebarea era atât de neașteptată și atât de indiscretă încât Angie se împurpură la față. Se simțea vexată de privirea ironică a Ysabelei, așa-zisa fată protejată. Ea ar fi trebuit să roșească și să se rușineze de ce spusese ! Angie trăia într-un univers medical și corpul omenesc nu avea mistere pentru ea. Cu toate astea... într-adevăr, nu se dăruise încă nici unui bărbat. Poate din cauza lui Enrique ? Totuși, ocaziile nu-i lipsiseră, dar ea respinsese întotdeauna aventurile facile pe care altele le colecționau ca pe ilustrate.

Ysabel izbucni în râs, pentru că stânjeneala Angiei nu-i scăpase. Își netezi ușor fusta de catifea și o fixă pe tână englezoaică drept în ochi.

— Întotdeauna ai fost ciudată, și văd că nu te-ai schimbat. Doar că ai mai îmbătrânit puțin, în aparență. Aș putea să fac pariu că ai revenit la Bayaltar ca să fii în preajma lui Enrique, chiar dacă lui nici nu-i pasă de prezența ta.

Tânăra spaniolă făcu vreo câțiva pași spre Angie, și aceasta se abținu să nu se retragă din fața privirii ei amenințătoare.

— Enrique este poate orb, dar asta nu-l împiedică să aibă mintea ageră... Așa că, ai grijă, Angela, să nu-ți ghidească sentimentele...

Angie avu impresia că inima ei se oprește să mai bată dar privirea i-o susținea pe cea a Ysabelei.

— Sunt îngrijorată pentru el, la fel cum este și tatăl lui sau Maya, reuși ea să spună pe un ton calm.

Este fiul² lui Don Carlos, cel care mi-a deschis casa sa atunci, când eram copil și singură pe lume. Ei sunt recunoscătoare pentru bunătatea lui, iată de ce mă aflu aici, Ysabel. Și așa dori să-ți păstrezi reflecțiile prostești pentru tine. Dacă ai vorbi despre asta cu Enrique, ar putea crede că ești crudă cu el.

— Crudă ? Din ce motiv ?

— Nu înțelegi de ce ? Enrique are impresia că a devenit obiectul milei celorlalți, și-mi va fi și așa foarte greu să-i câștig încrederea, fără să mai încerci tu să-l montezi împotriva mea. El are nevoie de ajutor, de cineva ca mine care este obișnuit cu astfel de cazuri. Așa că încetează cu insinuările, Ysabel. Nu au nici o bază reală.

— Dacă spui tu... susură aceasta, îndreptându-se către ușa ce dădea spre galerie. Dar tu ești nebună după el, sunt sigură de asta ! Din ce alt motiv ai fi alergat încoace atât de repede ? Am să-ți spun eu de ce are nevoie Enrique, draga mea. Nu de o infirmieră în uniformă apretată, ca să-l țină de mână și să-l încurajeze. Vei dormi alături de camera lui, așa că să nu te miri dacă, într-o noapte, te cheamă lângă el pentru a-și exprima adevăratele lui dorințe. Deși ești de acum adultă, privirea ta este atât de nevinovată ! El își dorește o femeie pe care s-o strângă în brațe pentru a-l împiedica să qândească... Dragostea fizică te face să uiți realitatea... pentru o clipă. Nu bănuiai asta, nu-i așa ?

— Dar tu ? îi replică Angie.

— Din partea mea, ar fi ceva de neiertat, mărturisii Ysabel, cu un răs ușor. Tu îți petreceai doar vacanțele în familie ; eu trăiesc aici dintotdeauna, sau aproape. Te las pe tine să-ti imaginezi urmarea. Enrique a avut întotdeauna mult succes la femei. Se

întorceau după el pe stradă și întotdeauna el a făcut din ele ce a vrut. Au fost și excepții, firește : cele de care el nu se simțea atras. Cu siguranță că tu faci parte din această categorie, dragă Angela. Latinilor le plac femeile calde, nu cele rezervate, ca tine. Nu știai asta ?

Angie nu-și dădu osteneala să-i răspundă și, ridicând din umeri, Ysabel ieși din încăpere, lăsându-l pe tânăra englezoaică cu gândurile ei. Raționamentul Ysabelei nu era însă lipsit de logică. Noptile lui Enrique trebuie să fi fost pustii și pline de neliniște. De asemenea, era adevărat că el nu-i făcuse nicio dată avansuri, în afară de această seară, în patio, dar acum o făcuse doar ca s-o sperie.

Cu toate acestea, hotărârea ei era luată : nimic n-o va face să plece, nici atitudinea lui Enrique față de ea, nici insinuările Ysabelei.

Dar oare fuseseră legați printr-o relație mai intimă ? Eventualul răspuns la această întrebare o făcu să sufere ; totul era posibil poate, odinioară, dar chiar și acum. Angie trebuia să trăiască cu acest gând. Înțelegea bine că Ysabel nu era deloc încântată să o vadă locuind în camera alăturată de cea a frumosului spaniol.

Oftă adânc. Bietul Enrique... Noptile lui trebuie că durau o eternitate, dacă le petrecea fără să doarmă. În fiecare zi, el trăia douăzeci și patru de ore de tenebre, singur cu sine, neputând să vadă nici oamenii, nici lucrurile, nici florile, nici păsările... Nu era de mirare dacă-și dorea să împărtășească vreo emoție cu cineva. Mângâierile, îmbrățișările... erau aproape singurele lucruri care-i mai rămăseseră ; care puteau pentru o clipă să-i risipească spaimele.

Absorbită de gândurile ei, Angie se îndreptă spre baie. I-ar fi plăcut să-l poată admira pe Enrique în uniforma lui de locotenent, înalt și suplu, cu ținuta aceea pe care ea o găsea atât de nobilă. Ce mai rămăsese acum din toată această demnitate? Gândul acesta dureros n-o părăsea nici o clipă.

Cu furie în suflet, gândindu-se la nedreptatea destinului, deschise robinetul de apă caldă și încăperea fu invadată curând de aburii fierbinți. Pardo-seala era acoperită cu un covor moale, iar pe calorifer erau așezate prosoape în culori armonioase. Angie își scoase hainele și intra în cadă, o siluetă suplă și diafană profilată pe peretele de faianță roz. Aruncase în apă un pumn de săruri de baie, și acum spuma abundentă împrăstia un delicat parfum de flori exotice.

Se întinse în baie, și-și puse capul pe o pernută de burete. Nu se putea împiedica să nu și-l imagineze pe Enrique în locul ei, cu apa prelingându-se pe trupul lui puternic. O cuprinsese în brațe, și ea simțise energia aproape sălbatică pe care el și-o folosisese pentru a o răni. Pentru că și ea, ca oricine altcineva, putea să vadă lumina, pe când el era confundat într-o noapte fără sfârșit.

Lacrimile pe care și le reținuse până acum începură să-i curgă pe obraji și plânse îndelung, știind că astfel va reuși să-și regăsească stăpânirea de sine, calmul, pentru a putea duce la bun sfârșit sarcina pe care și-o asumase. După câteva minute, își șterse lacrimile, nevrând să apară la masă cu ochii roșii și cu pleoapele umflate. Cu siguranță că s-ar găsi cineva care să remarce și s-o ia în râs.

„Încetează cu lamentatiile, proasto ce ești!”, se mustră Angie, udându-și fața cu apă rece.

Voia cu orice preț să-și ascundă sentimentele și, în ciuda judecăților constite pe care obișnuia să le facă asupra celorlalți, nu putea să aibă încredere în Ysabel. Pe când erau copii, Ysabel era întotdeauna la originea certurilor, și Maya încă nu-i destăinuise Angiei de ce rupsese orice relație cu chitaristul care cânta la „Castillo de Madrigal”, cel mai mare hotel al insulei.

Neconținut, Ysabel căutase să provoace discordie între Don Carlos și copiii lui, și Angie își amintea de autoritatea pe care Ysabel o exercita asupra Mayei, când erau mai mici, de obiceiul pe care îl avea de a împrumuta hainele acesteia și de a nu le mai înapoia. Acum, că deveniseră adulte, poate că îi „împrumuta” și bărbații. Poate că Ysabel nu era fericită în dragoste ? Avea un oarecare farmec dar nu avea gingășia și sensibilitatea Mayei.

Angie ieși din cadă și se înveli într-un prosop mare și moale. Șterse oglinda de aburul care se depusese și-și studie fața pentru a căuta eventualele urme ale lacrimilor ; ochii îi mai erau puțin roșii dar, cu un pic de fard, n-o să se mai vadă.

Își puse halatul de casă, deschise ușa și ieși pe palier. Abia își stăpâni un țipăt, pentru că tocmai se ciocnise cu o siluetă înaltă precedată de un baston alb...

— Enrique ! bolborosi ea, lipindu-se de perete. Nu... nu te-am văzut !

— Eu or trebui să am oceață scuză ! lansă el, atingând-o cu bastonul. Respir parfumul sărurilor mele de baie... Cred că ai umplut deja cada.

— Nu știam că sunt ale tale. Le-am văzut pe etajeră și m-am folosit de ele.

— Te-ai instalat deja ?

În colțul gurii avea o cută sarcastică, iar sprâncenele negre îi erau încruntate. O privea de parcă ar fi putut s-o vadă, și Angie fu atât de descumpănită încât își strânse mai mult halatul în jurul ei.

Imediat, Enrique îi dovedi ce auz fin are.

— Am auzit foșnetul mătăsii pe trupul tău, spuse el pe un ton ironic. Ai făcut baie, și nu ai pe tine decât un halat subțire de mătase. Chiar dacă roșești, Angel, eu nu te pot vedea. Dar mi te imaginez cu ușurință : părul ud îți cade peste ochi, și tocmai ți-ai mai innodat o dată cordonul halatului. Ești chiar atât de pudică încât cauți să-ți ascunzi goliciunea de un orb !

— Pentru că... pentru că nu sunt încă obișnuită cu faptul că...

— Cu faptul că sunt orb ca o cârțiță ! îi tăie el vorba. Și că trebuie să mă folosesc de nasul și urechile mele, de memoria mea, pentru a-mi putea imagina o femeie... Ce culoare are mătasea ?

— Roz-somon... murmură ea, știind că el se referea la îmbrăcămintea ei.

— Mânecele sunt ample și alunecă pe brațele tale, când le ridici ca să te piepteni ?

— Este un chimonos...

Angie era fascinat de expresia de pe chipul lui, de vena care-i pulsa pe tâmplă. Ar fi vrut să fuacă când îl văzu că se apropie de ea, dar nu făcu nici un gest. Mâna lui Enrique îi găsi umărul și degetele lui se încheștară pe el.

— Îți voi urmări contururile trupului cu mâinile, fie că vrei, fie că nu.

Angie nu avu puterea să protesteze. O parte a ființei ei aștepta această clipă cu o intensitate ne-

disimulată. Nici urmă de vreo uniformă care ar fi putut s-o protejeze, doar un veșmânt ușor din mătase, părul în dezordine, puțin încă umed...

– Recunoaște că este nedrept, șopti el. Tu mă vezi, iar eu, eu nu am decât amintirea unei fete într-o rochiță de bumbac și sandale albe.

– Ei bine, nu te jena...

Fără nici o apărare, tânăra fată acceptă atingerea mâinii care-i mângâie obrazul, coborî apoi pe gât pentru a se opri o clipă în răscoiala halatului, și-și continuă drumul de-a lungul țesăturii ce cădea în pliuri suple peste trupul ei.

Deodată, el o lipi de perete, dând drumul bastonului care, în cădere, lovi glezna Angiei. Li dezgoli umărul și-l sărută cu sălbăticie. Nopti de-a rândul, tânăra fată se imaginase în aceste brațe, brațele lui Enrique de Zaldo. Și iată că visele i se realizau. Totuși, el nu-i spunea cuvintele de dragoste atât de mult așteptate...

Ceea ce căuta Enrique, în acest colț obscur al imensei case, era vertijul unui contact senzual... Ysabel o prevenise și Angie, umilită, respinse brusc mâna tânărului.

– Ajunge ! izbucni ea. Ești prea îndrăzneț !

– Cine știe ? Dacă n-aș fi orb...

– Ce vrei să spui ?

Tremurând toată, ea își aranjă halatul în jurul trupului încă înfiorat.

– Îți înțeleg repulsia... este a doua oară, nu-i așa ? Care fată ar dori să fie sărutată de un orb ? întrebă el, cu amărăciune. De un bărbat în praful nebuniei ?

– Enrique ! Cum poți spune un asemenea lucru ?

Oroarea cumintelor lui o lămise ca o spadă,

— Foarte natural, îi răspunse el îndreptându-se către scară. Dumnezeu! Nu mai știu în ce direcție să merg... Poți să mă conduci la apartamentul meu, domnișoară?

— Cu plăcere.

Angie luă de jos bastonul alb, apoi îi luă mâna lui Enrique și o puse pe antebrațul ei, în așa fel încât să-l poată conduce mai ușor. Deschise ușa camerei lui și aprinse instinctiv lumina. Un zâmbet ironic apărui pe buzele lui când auzi zgomotul ușor al întrerupătorului.

— Lumina nu este neapărat necesară, doar dacă nu cumva te-ai hotărât să rămâi cu mine.

— A fost un gest reflex. Ai nevoie de ceva? Eu trebuie să mă îmbrac pentru cină. Enrique, de ce nu cabori și tu să mănânci cu familia?

— Prefer să mănânc singur.

Întră în cameră unde mobitele erau aranjate toate pe lângă perete pentru ca el să nu întâlnească obstacole în deplasările lui. Patul — tot cu coloane — era așezat între două ferestre. Briza de seară umfla ușor perdelele. Aerul era parcă încărcat de umezeala de afară și Angie bănuia că, noaptea, Enrique asculta mormurul monoton al mării, valurile care se spargeau neîncetat de mal, simbat al vieții și libertății față de inerția și infirmitatea lui. Cât de amar, frustrat și jalnic trebuie să se fi simțit el în străfundurile tenebrei lui fără speranță...

— Nu te îndepărta de cei care te iubesc, îl imploră ea. Nu uita nici o clipă că familia ta suferă alături de tine.

— Le inspir tuturor milă, sunt sigur. Cei mai mulți dintre oameni, chiar dacă au cele mai bune intenții

din lume, nu cu răbdare cu surzii și cu orbi. Rămul vieții este astfel încât nu există loc pentru nei cu mersul nesigur. Tu însăși, Angel, mi-ai dovedit că infirmii sunt niște pisălogi, dar nu sunt supărați pe tine. Te afli aici pentru că așa a vrut tatăl meu, nu-i așa ? Sper că nu vei regreta că te-ai întors din recunoștință și datorie, pentru că-ți petreceai vacanțele cu noi. Școala însă s-a terminat, iar pentru mine s-a sfârșit și timpul petrecerilor.

— Nu vorbi astfel, Enrique. Știu că ai trăit un infern, știu de asemenea că este imposibil pentru un văzător să-și imagineze profunzimea nopții în care sunt cufundați cei orbi, dar îți rămâne forța ta fizică.

— Pentru cât timp ? Cât timp îi trebuie nebunilor ca să cuprindă o ființă omenească ? Tu care ești infirmieră, mărturisește-mi, dacă îndrăznești !

— Enrique...

Ea îi strânse puternic brațul.

— Te îndepărtezi de oameni și ai numai gânduri negre... Ești totuși în viață, și trebuie să reînveți să trăiești, chiar dacă va fi nevoie de timp pentru asta. Măcar mai ieși din când în când din casă ? Te-ai dus prin oraș de când ai venit ?

— În nici un caz ! strigă el, smulgându-și brațul din mână ei. Nu am de gând să mă dau în spectacol, târându-mi picioarele prin mulțime cu bastonul meu alb, în timp ce toată lumea ar gândi : „Ce nenorocire pe capul acestui biet băiat ; numai să nu se apropie de mine !” Așa gândesc oamenii, Angel. Cred că infirmitatea mea este contagioasă !

— Nu vorbi prostii !

— Prostii ? Adineauri, când te-am mângâiat, tremurai de frică... ai reacționat de parcă te-ar fi atins

un lepros. Du-te și te îmbracă. Du-te la cină. Dacă ai avea o fărâmbă de bun-simț, te-ai întoarce în Anglia, ți-ai continua viața ca înainte. Maya nu avea dreptul să te oblighe să vii aici, ca să te arunce în ghearele mele. Eu știu ce am devenit, cum arăt; mi-am pipăit cicatricele.

– Nu sunt chiar atât de îngrozitoare, Enrique. O mică intervenție de chirurgie estetică le va face aproape invizibile...

– Iar Bestia se va transforma în Prinț? Hai, grăbește-te, fetișo, vei întârzia la cină.

– Îmi vorbești de parcă aș fi un copil...

– Așa te văd eu în memorie... și măcar ea este încă intactă.

– M-ai examinat cu mâinile tale, și ți-ai dat deci perfect seama că am crescut.

– Da, și am aflat ceea ce voiam să știu: când un orb atinge o femeie, ea detestă stângăcia lui. Să nu mă tratezi ca pe un debil mintal, înainte de a deveni. Este un ordin.

– Iar tu, nu te mai purta ca o brută. Asta mi se pare mie odios.

– Nu-mi pasă ce crezi tu despre mine. Să nu-ți imaginezi că te-am mângâiat pentru că aș avea un sentiment oarecare pentru tine. N-ai fost niciodată genul meu.

– Știi foarte bine, Enrique, așa că nu mă trata nici tu ca pe o debilă mintal. Singura ta motivatie a fost să mă faci să-mi părăsesc slujba înainte chiar de a o fi început. Dar eu nu abandonez lupta atât de ușor. Baqă-ți bine asta în cap, și să nu uiti.

Enrique rămase tăcut câteva clipe, apoi izbucni, scuturat de un râs amar.

— Deci, este chiar adevărat că ai crescut, Angela Hart.

— Bineînțeles, Enrique de Zaldo. Crezi că eu am venit aici, cu ochii măriți de spaimă, și cu o păpușă în mână ?

— Poate că da, mormăi el. Așa te văd eu prin cețurile minții mele, în fustiță albă, desculță, cu panglicile codițelor veșnic desfăcute. Ce s-a întâmplat cu cozile tale ?

— Le-am tăiat, pentru că știam că ai fi vrut să mă tragi de ele.

— Păcat... Mi-ar fi fost de folos ca să mă poți conduce peste tot...

— Dacă nu vrei să fii condus, Enrique, atunci trebuie să înveți să te conduci singur. Mulți orbi ca tine se descurcă foarte bine.

— Bravo lor !

— Tu ești un om inteligent, Enrique. Vei reuși repede să te adaptezi la noua ta viață...

— Vechea mea viață îmi convenea perfect, draga mea. Eram un soldat excelent—și voiam să continui la fel. Tu poate că ai de-acum un trup de femeie, dar judeci tot ca o școlăriță romantică ! Am avut totul, și nu mai am nimic. Și iată-te pe tine, cu principiile tale frumoase, de parcă ele mi-ar putea rezolva problemele ! reinvață să trăiești, îmi repeți tu... Dar cum ? Împletind coșuri ?

Angie oftă și înțelese că, deocamdată, era inutil să încerce să-l convingă. Mai întâi trebuia să se cunoască din nou. Enrique trebuia s-o accenteze cu pe o prietenă în care poate avea încredere. Asta va cere însă timp și răbdare.

— Îmi mențin totuși părerea că tu ești în stare de mai mult. Mă duc în camera mea. Ai pe cineva care te ajută să te razi și să te îmbraci ?

— Da... Primitivo. Ți-l amintești, fără îndoială. Este un localnic care a lucrat întotdeauna pentru tata.

— Mi-l amintesc, într-adevăr.

— Nu uita tot ce ți-am spus. Ai înțeles ?

El îi întoarse spatele, și Angie oftă din nou, lăsându-l cu gândurile lui dureroase.

Tânăra fată era îngrijorată, dar în același timp se simțea stimulată. Va lupta pentru ca un om ca Enrique să nu devină un singuratic, închis în disperarea lui și în teama de a nu fi atins de demență. Ea nu va fi slabă cu el, așa cum era familia lui, care se purta cu el așa cum se obișnuia să se poarte cu fiii mai mari, copleșiți de privilegii. Dacă el cerea să fie lăsat în pace, toată lumea se executa. Angie nu va face așa ceva. Oricât de puternice erau sentimentele sale, datoria ei era să încerce să-i însușească din nou acea forță vitală pe care o avea odinioară.

Dacă va exista vreun conflict, ea nu va ezita să se bată ! Într-un fel sau altul, va reuși să-l scoată din apatie, chiar dacă după aceea el o va detesta și o va face să sufere.

CAPITOLUL III

Angie era încă în fața oglinzii, când gongul care anunța ora cinci răsună de la un capăt la altul al reședinței.

Îi năvăli în minte un val de amintiri ; auzea de parcă ar fi fost ieri pașii grăbiți ai copiilor alergând pe scară ca să ajungă primii la masă unde, Don Carlos, cu privirea lui severă și binevoitoare totodată, îi aștepta.

Cu un zâmbet melancolic pe buze, Angie își puse la gât șiragul de perle pe care Don Carlos de Zafra i le oferise drept cadou de Crăciun, în timpul ultimei ei vacanțe la Băvaltar. Își netezi rochia, de o croială foarte simplă dar a cărei culoare stacojie îi punea în valoare pielea albă și părul blond.

Când ieși din cameră, privi spre ușa alăturată și si-l imagină pe Enrique singur în întuneric, în fața platoului cu mâncare. Poate că mâine, gândi ea, va încene să-i accepte prezența.

Angie porni să coboare scara ; la picioarele ei, o siluetă înaltă și elegantă, într-un costum de culoare închisă, o aștepta. Bărbatul își mângâia mustata căruntă cu un gest familiar pe care Angie îl cunoștea atât de bine.

Era tatăl lui Enrique, guvernatorul general al insulei. Trăsăturile lui aristocratice se regăseau și pe chipul fiului său ; doar ochii erau diferiți. Ochii negri ai tatălui scânteiau plini de viață, pe când privirea cenușie a fiului său era la fel de rece ca gheața.

Tânăra fată simți cum îi renaște admirația pentru acest om a cărui expresie aspră ascundea o inimă atât de generoasă.

— Draga mea copilă ! exclamă el deschizându-i brațele. Cât mă bucur să te revăd ! Te-ai făcut foarte frumoasă. Casa mea este și a ta ! Fii binevenită la Bayaltar !

Sărută ambele mâini ale tinerei fete.

— Și eu sunt fericită să vă revăd, domnule ! exclamă Angie zâmbind cu timiditate, pentru că și Don Carlos, la fel ca fiul său, posedă acea putere specific latină de a sublinia feminitatea interlocutoarelor lor. Dacă măcar aș fi venit aici în vizită, și nu într-o misiune medicală !

— Da, oftă el, cu privirea brusc intunecată. L-ai văzut pe fiul meu ? Care este părerea ta ?

— Fuge de lume, și asta este foarte rău pentru el. Prima mea sarcină, Don Carlos, va fi aceea de a-l scoate din casă și a-l convinge să se plimbe pe insulă, să se obișnuiască astfel cu acest univers de tenebre care-l înconjoară. Dar este atât de mândru... și atât de îngrijorat că va provoca milă și va speria oamenii, așa cum spune el. Nu înțelege că ceilalți se tem doar să nu-l lovească, să nu-l împiedice...

— Constat că ai reflectat deja mult asupra acestui subiect, copilă mea. Trebuie să existe și o oarecare speranță de a-și recăpăta vederea ! Rique este

fiul meu, și eu nu știu dacă voi putea face față unei asemenea nenorociri...

— Dacă este ceva iremediabil, domnule, va trebui atunci să acceptați situația, spuse calm Angie.

Privirea lui Don Carlos se pierdu în depărtare.

— Doctorii sunt uneori atât de exagerați... Nu răspund niciodată exact la o întrebare. Mi s-a spus că Enrique a avut noroc că a rămas în viață, și că fragmente de grenadă i-au pătruns în creier. Chirurghul n-a putut însă să-mi spună sigur care pot fi consecințele ! Mi s-a permis totuși să-l aduc acasă, cu condiția ca o infirmieră să fie în permanență în preajma lui. Maya s-a gândit imediat la tine, că de tine și de nimeni altcineva nu avem nevoie ! A fost un noroc că ai putut să-ți faci timp și să vii. Ți sunt foarte recunoscător, Angela. Este foarte generos din partea ta.

— La ce-ar mai folosi prietenia dacă nu în asemenea situații ?

Emoția făcea ca zâmbetul ei să tremure, era în pragul lacrimilor. Cu pretul unui efort imens, reuși să se stăpânească, și adăugă pe un ton aproape normal :

— Voi face tot ce-mi stă în putință pentru ca Enrique să se obișnuiască cu infirmitatea lui.

— De ce a trebuit să fie tocmai fiul meu, în această situație ? Ce am făcut ca să-l supăr atât pe Alot-piternic ? A fost soldat, s-a luptat, a fost decorat, dar lupta lui de acum este cea mai grea. Era atât de sportiv ! Ți amintești cum mai înota ?...

— Poate face asta și acum, domnule. Marea nu are obstacole... oceanul este doar al lui, dacă vrea.

— Nu ne-am gândit la asta... murmură Don Carlos cu o umbră de tristețe în glas. Este o idee, ai

dreptate. Dar nu este de ajuns. Avem atâtea ambiții pentru fiul meu cel mare, Angela. Poate că tocmai acesta să fi fost păcatul meu ? Orgoliul...

— Puteți fi mândru de toți copiii dumneavoastră, domnule.

— Da, dar Enrique era primul născut, și el reprezenta tot ceea ce-și poate dori un tată : inteligența, curajul, îndrăzneala... Il iubesc foarte mult și pe fratele lui Rique, Sebastian, dar el face parte din lumea artiștilor ; nu m-am amestecat niciodată în cariera lui, cu toate că nu reușesc să înțeleg de ce unul dintre fiii mei a ales meseria de cineast.

— Sebastian a dat dovadă că este foarte competent, și este foarte popular în Anglia. Refuzați să recunoașteți că există mai puțină cruzime în lumea filmului decât într-o arenă de coridă ?

— Ah ! simt în cele spuse de tine ura englezilor față de luptele cu tauri ! exclamă Don Carlos, zâmbind ca odinioară. Și totuși în țara ta, se mai practică și vânătoarea de cerbi, protestă el. Ce ai de spus în apărarea ta ?

— Doar atât : că urăsc la fel de mult vânătoarea cât și coridele. Lumea noastră este crudă pentru cei care mai cred încă în sentimente...

— Așadar, Maya și cu mine am făcut bine că te-am adus. Tu ești îngerul nostru cel bun, Angela.

— Nu sunt sigură, domnule, că voi fi la înălțimea prenumelui meu. N-aș vrea să fiu considerată o sfântă !

— Enrique ar detesta asta, sunt sigur !

— Absolut :

O clipă, Don Carlos susținu privirea albastră a tinerei fete care, sub lumina candelabrelor, străluccea cu și mai multă timpezie. Părea foarte tânără

și fragilă, alături de acest bărbat robust care părea să aprecieze prospețimea și puritatea ei.

— Vreau să-ți arăt ceva.

O luă de mână și o conduse până la celălalt capăt al vestibulului, unde o tapiserie imensă acoperea o parte a peretelui alb. Era foarte veche și se vedea bine că fusese restaurată. Se puteau vedea pe ea un dragon de legendă, un licorn, și o fetiță cu pielea albă, legată de un capac, cu o coroană de flori roșii pusă pe părul lung și blond.

— Am cumpărat această minunăție acum vreun an. Fetița aceasta este simbolul inocenței amenințate, a femeii sfârșite între pasiune și castitate. Dragonul este simbolul dorinței pasionale, iar licornul cel al iubitului himeric, imposibil de atins. Tapiseria aceasta mi-a plăcut din cauza temei sale, și cred că este pusă în valoare pe acest perete. Ce părere ai ?

— Absolut fascinantă !

Angie îl privea pe furis pe bătrânul domn. Ghi-cise el oare adevăratul motiv al întoarcerii ei la Bayaltar ? Era un om perspicace, și explicația pe care i-o dăduse asupra acestei alegorii nu era oare un avertisment vrând să spună că Enrique nu-i era destinat ei ? Don Carlos era spaniol până-n măduva oaselor, și pe deasupra și bogat ; fără nici o îndoială că voia ca fiul lui cel mare să se căsătorească cu o fată din același mediu social.

Poate că deia avea în vedere pe cineva... Ysabel, cu temperamentul ei voluptuos, pe care o crescuse ca pe fiica lui ? O protejase într-atâta încât Mava și ea aveau și acum o însoțitoare în persoana Dănei Francisca, sora lui Don Carlos și văduvă de mulți ani.

În fața viitorului nesigur al fiului său, tatăl voia probabil să-l vadă căsătorit cât mai repede posibil, pentru a putea avea un nepot, dacă lui Enrique i s-ar fi întâmplat ceea ce poate fi mai rău.

– Vino, trebuie să-ți fie foame după o călătorie atât de lungă.

Don Carlos o conduse pe Angie în sufrageria cea mare în care nu se schimbase nimic de la ultima ei ședere aici. Imensele ferestre erau încădrate de draperii grele din catifea grenă. Mobilele de culoare închisă străluceau sub lumina candelabrului central. Pe fața de masă din dantelă, tacâmurile de argint erau așezate într-o perfectă simetrie iar paharele de cristal amestecate armonios cu buchețelele mici de gardenii.

Cu inima grea, Angie observă scaunul gol pe care obișnuia să se așeze Enrique.

Don Carlos îi surprinse privirea și făcu un gest de resemnare.

– Enrique este acum bărbat, oftă el. Nu mai pot să-i ordon să treacă la masă ca pe vremea când era copil. Sufăr când văd că preferă singurătatea în locul companiei noastre.

– Rique a fost întotdeauna un încăpățânat.

Cuvintele veniră din partea Dinei Francisca, aflată în apropiere, și care-i făcu Angiei un semn discret cu capul. Era o femeie sobră, foarte conștientă de funcția importantă a fratelui ei.

– Ai mai întâlnit cazuri asemănătoare cu cel al lui Enrique, domnișoară Hart ?

Angie se înfioră când auzi tonul glacial pe care-l vorbise bătrâna doamnă. Era evident că voia să-o pună pe Angie la locul ei, ca și cum ar fi conside-

rat neconvenabil ca infirmiera lui Enrique să ia masa împreună cu familia.

— Nu, răspunse Angie, întinzându-și șervetul pe genunchi. Nu chiar așa.

— Il găsești foarte schimbat pe nepotul meu ?

— Evident ! strigă Maya pe un ton muștrător. Închipuiți-vă că o grenadă te face să-ți pierzi brusc vederea. Crezi că așa ceva te-ar face să fii blândă și amabilă, mătușă ?

Dona Francisca își privi nepoata cu un aer mândros. Pieptănătura ei complicată și trăsăturile austere o făceau să arate foarte demn. Întotdeauna purta la gât o camee mare, amintire de la defunctul ei soț. Rochia din mătase violetă provenea de la cel mai bun croitor, iar diamantele ce-i împodobeau degetele îi confirmau bogăția. Nu locuia la reședință pe spinarea fratelui său, ci avea propriul ei apartament în care-și așezase toate mobilele fostei ei case de la Madrid. Era tipul de femeie fără copii care, în loc să se poarte tolerant cu tinerii, adoptase o atitudine severă de care nu se despărțea niciodată.

— Enrique a ales să facă o carieră în armată, Maya. Cunoștea deci riscurile, pe care de altfel le-ar fi evitat dacă ar fi acceptat să preia biroul notarial al defunctului meu soț... Carlos știe bine că Enrique are destule calități intelectuale. Este ereditar...

— Ca și plăcerea de a lupta, draga mea soră, interveni Don Carlos.

— Privește rezultatul ! exclamă bătrâna doamnă. Orb, la vârsta lui, desfigurat de cicatrice, și trăind ca un pustnic ! Dacă ar fi fost fiul meu...

— Dar este vorba de fiul meu, o întrerupse sec Don Carlos. Eu sunt foarte mândru de Enrique. Și-a

făcut datorită patriotismă, și încă mai sper să-l văd restabilit complet.

— Și eu mă rog Fecioarei în fiecare zi să facă această minune. Este moștenitorul tău, Carlos, or ți trebuie să se gândească la asta înainte de a aterga să lupte și să fie decorat ?

— Ajunge ! izbucni Don Carlos, aruncându-i surorii sale o privire amenințătoare. Faptul este consumat, așa i-a fost soarta. Acum, poftă bună !

— Asta a fost soarta, într-adevăr, Carlos. Dar Enrique ar trebui să facă un efort și să ni se alăture. Noi îi înțelegem perfect neîndemânarea.

— Angela va trebui să-și folosească tot farmecul pentru a-l convinge, zise ironic Ysabel, așezată în fața Angiei. Te crezi în stare să reușești ? Așa cum spune mătușa, el este la fel de înăpăținat ca un câțar. Crezi că vei putea fi destul de fermă cu el ?

— În Anglia avem un proverb : „Trebuie mai întâi să înveți să mergi, înainte de a vrea să alergi”. Enrique este orb și el trăiește deocamdată într-o lume total diferită de a noastră, în care trebuie să învețe să recunoască mirosurile, sunetele, să localizeze în minte obstacolele care l-ar putea face să cadă. Dacă vrei să cunoști universul lui Enrique, încearcă să te legi la ochi cu un fular și explorează-ți propria cameră ; vei înțelege cât este de îngrozitor și răscolitor. Nu vei mai vedea nimic în jurul tău, vei avea impresia unui fel de neant, în care fiecare pas poate să te conducă spre o capcană.

Ysabel o privi pe Angie, cu o scripșire de ură în ochi.

— Constat că ai reflectat profund la... cazul lui Enrique. Ai făcut te însoți această experiență ?

Da, răspunse simplu Angie. M-am obligat să petrec mai multe ore în întuneric absolut, știind însă că am posibilitatea în orice clipă să-mi desfac ȳlulul de pe ochi, dacȳ doresc. Enrique nu are aceastȳ posibilitate de a alege. El trebuie sȳ admitȳ ideea cȳ pentru el lumina s-a stins ; este un om de acȳiune, aȳa cȳ adaptarea va fi cu atȳt mai grea.

— Dacȳ aȳ fi ȳn locul lui Enrique, bolborosi Maya eu... eu nu m-aȳ gȳndi decȳt cum sȳ mȳ ascund mai bine, cu suferinȳa ȳi spaimile mele...

— Eu n-am sȳ-l incurajez ȳn acest sens, zise ȳncetȳtor Angie. Trebuie sȳ ȳnveȳe sȳ-ȳi accepte infirmitatea ca pe o provocare, o luptȳ, dacȳ preferi. S-a angajat ȳn armatȳ din acest motiv. O datȳ ce va admite aceastȳ idee de luptȳ, de cucerire, partida va fi cȳȳtigatȳ.

— Crezi ȳntr-adevȳr cȳ va vrea sȳ lupte, Angie ? o ȳntrebȳ Maya cu ochii ȳn lacrimi. ȳmi amȳntesc cȳt de bine ȳi ȳedea ȳn uniformȳ... ȳn ziua ȳn care i l-am prezentat lui Roddy...

Se opri brusc ȳi lȳsȳ capul ȳn jos. O lacrimȳ cȳzu ȳn farfuria ei.

— Viaȳa este prea crudȳ, murmurȳ ea ȳntre douȳ suspine. Pȳnȳ ȳntr-o zi suntem fericiȳi, apoi, brusc, vine nenorocirea, de parcȳ... ne-ar fi bȳlestemat cineva !

— Ajunge o ȳntrerupse Don Carlos pentru a doua oarȳ, dȳnd cu pumnul ȳn masȳ. ȳȳ interzic sȳ vorbeȳti astfel. Hai, Maya mea dragȳ, adȳugȳ el ȳmbunȳndu-se, mȳnȳncȳ ȳi alungȳ-ȳi gȳndurile astea, funeste. Nu te mai gȳndeȳ la chitaristul acela, nu este pentru tine ! ȳȳ-am mai spus asta ȳi trebuie sȳ mȳ crezi !

– Nu mai sunt o fetiță !

– Te-am rugat să-l uiți. Noi suntem o familie catolică, și întotdeauna am trăit după datinile bisericești. Un bărbat divorțat nu va intra niciodată în casa mea !

– Nici n-ai fi aflat, protestă vehement Maya, dacă Ysabel nu s-a fi grăbit să-ți spună. Adoră să raporteze toate bârfele pe care le aude !

– Eu apreciez bunul simț al Ysabelei, care mi-a deschis ochii.

Angie remarcă din nou asemănarea ce exista între Don Carlos și fiul său, atât din punct de vedere fizic cât și moral. Acum, înțelegea suferința Mayei. Aceasta se îndrăgostise de un bărbat divorțat. Nu-i de mirare că încercase să-i ascundă acest lucru tatălui său...

– Roddy n-a avut nici o vină în acel divorț explică Maya. Soția lui s-a îndrăgostit de un alt cântăreț...

– Cântăreți ! exclamă Don Carlos, cu o mutră disprețuitoare.

– Ai atâtea prejudecăți, tată ! Tu... tu îmi dirijezi viața, și vrei să mi-o distrugi... Totuși, toată lumea, știe că tu te-ai îndrăgostit la prima vedere de mama !

– Mama ta a fost un înger ! Nu are nimic de a face cu acest tânăr care pretinde că este chitarist !

În timp ce vorbea, Don Carlos tăia feliiile de jambon și le puneă pe rând pe farfuriile fiecăruia.

– Cu poți să pretinzi că muzicantul ăsta s-a îndrăgostit la prima vedere de tine ? continuă el furios. Avea deja o soție, și se poate presupune că o și iubise când s-au căsătorit.

– Căsătoria lor a fost o greșeală...

Mâna Mayei tremura când apucă farfuria care i se întinse.

– Ea... ea era mai în vârstă decât Roddy, și... și ea a fost cea care l-a sedus...

– Cum era să-ți spună el contrariul ! Iar tu, tu l-ai crezut. Îți promit, draga mea, că-ți vei da seama curând de nebunia ta. În venele tale curge și sângele meu, Maya, și dorința mea cea mai fierbinte este să te măriți cu un spaniol, drăguț și bine crescut, așa cum sunt atâtea.

Maya îi aruncă o privire disperată, în timp ce Ysabel părea absorbită de contemplarea paharului din mână.

Angie se simți încet-încet cuprinsă de căldura vinului bun ce se servise la masă dar, în adâncul sufletului ei, rămăsese tulburată și melancolică. Zilele însoțite ale verilor petrecute aici erau definitiv uitate; vremurile lipsite de griji trecuseră, așa cum remarcase Enrique. Erau acum adulți, confrunțați cu dificultățile vieții și cu suferințele ei. Privirea i se îndreptă spre Maya care nu mânca aproape nimic. Întotdeauna, ea se va opune dorinței tatălui ei. Problemelor ei sentimentale se adăuga acum și grija de a-și vedea fratele suferind atât.

Masa se termină. Li se aduse înghețata de vanilie decorată cu vișine ușor alcoolizate. Acesta era odinioară desertul favorit al copiilor lui Don Carlos, dar, din cauză că cei doi băieți lipseau de la masă, lui Angie i se păru mai puțin bun.

Apoi, toată lumea se îndreptă spre salon ca să bea cafeaua, în afară de Maya care le spuse că se duce să se plimbe puțin prin grădină. Tatăl său îi dădu voie, dar începu să-și mângâie îngândurat mustața.

— Am mai multe neazuri cu copiii mei astăzi decât atunci când erau la școală. Cum s-o fac pe Maya să înțeleagă că eu sunt atât de ferm numai spre binele ei ?

— Este spre binele ei, domnule ? îl întrebă spontan Angie. Vreau să spun : nu credeți că fiecare are dreptul să facă propriile lui greșeli ?

El a privi încruntat, așa cum făcea și Enrique când îi erau contestate ideile.

— Însinuezi că eu sunt prea sever cu fiica mea ? Crezi că ar trebui să-i dau voie să frecventeze un bărbat divorțat care-și câștigă existența cântând la chitară ? Ar însemna că-mi îndeplinesc prost datoria de tată. Viața ei a fost foarte protejată, și ea este încă foarte neștiutoare pe plan afectiv. Cu timpul, o să-i uite...

— Pare atât de nefericită....

Angie luă ceașca de cafea care i se oferă și se așină în pernele moi ale fotoliului. Mobilele erau în stil spaniol, din lemn sculptat, iar mici vitrine adăposteau colecțiile de fildeșuri și jaduri adunate de Don Carlos.

Prin ferestrele deschise pătrundea în casă mierea de iasomie care înflorise cam peste tot în grădină. Ysabel stătea la pian. Degetele îi alergau ușoare pe clapele de fildeș care, cu vremea, căăă-taseră o nuanță aurie. Se auzi începutul unei melodii ușor triste și Angie o recunoscă imediat. Era un cântec francezesc pe care ele îl cântau pe vremuri, fără să-i înțeleagă cu adevărat semnificația.

„Plăcerea dragostei durează doar o clipă,

Suferința dragostei durează o viață iatăteagă...”

Îngândurat, Don Carlos își contempla paharul de coniac.

— Da... Poate că pentru unii așa este, dar n-ai vrea ca și pentru Maya să fie așa... și pentru nici unul dintre copiii mei.

Ridică paharul și bău încet o înghițitură din lichidul auriu. Privirea i se opri asupra Angiei care, sprijinită de pernele fotoliului era totuși destul de încordată și un pic nervoasă. Inima tinerei fete se strânse și se întrebă ce gând i-o fi trecând prin minte tatălui lui Enrique.... Oare graba ei de a veni să-i ajute fiul îi trezise unele bănuieli ? O credea oare victimă a unei iubiri care nu putea să aibă decât un sfârșit nefericit ?

— Este un coniac vechi provenit din pivnițele tatălui meu, remarcă el. În locul acestei ambiante familiale, fiica mea preferă să se plimbe singură... Ah, câte contradicții are tinerețea ! Așadar, te vei purta energic cu fiul meu, adăugă el pentru a schimba subiectul. Întrebarea este însă, cum va accepta el asta. Până acum, cum a reacționat ?

— Cred că, deocamdată, i-ar plăcea să mă știe dusă la dracu'.

— Chiar așa ?

Angie schiță un zâmbet. Printre genele lungi, îl observa pe Don Carlos sârbindu-și cafeaua.

Fiecare trăsătură a guvernatorului scotea în evidență ereditatea lui castiliană ; tot trupul lui iradia putere și noblete. Cu toate acestea, nu era un despot care guverna insula cu o mână de fier. Avea un farmec incontestabil și se folosea pe deplin de el, uneori chiar în interesul localnicilor. Le proteja comerțul artizanal destinat turistilor, ca și cum ar fi fost vorba de propria lui familie.

Două sofite albastre străluciră la manșetele cămășii, când întinse mâna după o țigară din cutia de

lemii exotic. Angie nu-l mai vedea cu ochii ei de scolărită ; acum îi percepea întreaga putere de seducție pe care apariția părului alb nu o diminuase cu nimic.

Examinarea ei atentă a stăpânului casei fu intreruntă de intrarea Doinei Francisca care se dusesse în camera ei să-si ia broderia la care lucra. Ar fi putut să rouge un servitor să i-o aducă, dar Angie bănuia că fusese să-l vadă pe Enrique. Dacă încercase cumva să-l convingă să li se alăture, se vedea bine că eșuase.

Don Carlos se ridică să-i servească băutura so-rei lui, și tânăra fată admiră o dată în plus talia și prestanta lui. Enrique va semăna cu el, când va avea aceeași vârstă... dacă va trăi până atunci.

— Mulțumesc, Carlos, zise Doña Francisca, acceptând paharul de lichior pe care îl puse pe o masuță.

Își deschise cutia cu lucrul de mână și scoase o bucată de țesătură fină. Fratele ei se întoarse la fotoliul și țigara lui, iar bătrâna doamnă își aținti ochii negri asupra Angiei.

Nimeni nu scotea o vorbă ; se auzea doar melodia ușoară pe care degetele Ysabelei o cântau la pian. Nori mici de fum se risipiră prin încăpere, răspândind o aromă plăcută de havană.

— Am aici, zise dintr-o dată Dona Francisca, un văl sfințit, pe care un preot l-a dăruit familiei noastre cu multă vreme în urmă. Poate că nu este decât o superstiție.... dar se spune că un văl ca acesta poate ușura, uneori vindeca o persoană grav rănită. Trebuie să-ți mărturisesc, domnișoară Hart, că am

incercat de nenumărate ori să-l pun pe fața lui Enrique, dar el a refuzat de fiecare dată. De câte ori îi vorbesc despre asta, izbucnește în râs.

— Îl înțeleg ! exclamă Don Carlos. Asta este magie neagră.

— Sunteți niște cinici, și tu și Enrique, ripostă ea.

— Dar nu mai trăim în evul mediu ! Medicina există, și eu nu am pierdut încă orice speranță... Mai este și America, unde poate că au inventat tehnici mai noi. Ah, femeile !

Înlăturând toate aceste argumente, Dona Francisca insistă :

— Oricum, nu aveam nimic de pierdut ; și amintește-ți că vălul este sfințit.

— Chiar mă întreb cum, mormăi el. Tu nu-ți dai seama că nu este chiar atât de normal ca un asemenea obiect să ajungă în mâinile tale ? Te îndoiiești cumva că unii dintre strămoșii noștri nu erau chiar atât de „perfecti” pe cât se crede ?

— Asta vine din negura timpurilor, dragul meu frate, și aceștia erau conchistadorii. Am dovada că acest vâl posedă unele puteri... Amintește-ți de buna mea Pilar și de durerile ei de spate. I-am pus acest vâl, și durerile au dispărut. Și fata cumnatei mele care ajunsese la disperare că nu are copii. Ei bine, grație vălului, Alida a născut gemeni. Am zis bine, gemeni !

— O minune ! comentă fratele său cu un ușor râs sarcastic. Natura a avut grijă să compenseze ceea ce fusese pierdut, asta-i tot.

Angie era atentă la conversație, și hotări că un pic de diplomatie n-ar strica. Spaniolii de o anu-

mită vârstă sunt adesea superstițioși și, era evident că Dona Francisca își făcea multe griji pentru Enrique, ceea ce pleda în favoarea ei.

— Dona Francisca, sugerează Angie cu amabilitate, ați vrea să încerc eu să-l conving pe nepotul dumneavoastră să accepte vâlul o clipă?

— Dar refuză să mă lase să mă apropiu; am încercat, și l-am aruncat pe jos.

— Asta dovedește că are bun-simț, comentă Don Carlos.

— În momentul acesta, Enrique este la fel de furios ca un leu prins într-o plasă, remarcă Angie. Dacă-i punem vâlul pe piele, ar avea același efect de a-l înfuria.

Dona Francisca o privi pe tânăra fată cu un oarecare respect.

— Ești atât de tânără și, totuși, înțelegi atât de bine.

— Înțeleg că increderea și speranța cuiva pot să ajute un bolnav să se refacă... îi voi acoperi perna cu vâlul, și el își va pune capul deasupra fără ca măcar să observe.

— Chiar o să te ții de asemenea neghiobii?! exclamă Don Carlos.

Angie îl privi drept în ochi, sperând că el va ști să citească în adâncul gândurilor ei. Nu simtea el oare că sora lui, în ciuda marierelor ei un pic demodate, își făcea griji pentru soarta lui Enrique?

— Ce vedeți rău în asta, domnule?

— Ah, femeile! lănsă el, pe un ton elocvent. Ce creaturi ciudate... Dar să nu vii după aceea să te plângi dacă Enrique va sfâșia vâlul în bucățele!

— Îmi dai voie să fac asta, Carlos? îl întreabă Dona Francisca, încântată.

— Dacă ții neapărat la neroziile astea... Tu ce crezi, Ysabel?

Tânăra fată se apropie de fataliul tutelei sale, și se așeză cu grație pe un taburet, alături de el, așezându-și cu grijă fusta de catifea în jurul ei. Ridică apoi privirea spre el. „Parcă ar fi o pisică siameză”, gândi Angie. „Ca aceea pictată de El Gréco. Are acea siguranță mieroasă... pentru a-și ascunde mai bine ghearele”.

— Nu știm că Angela s-a ocupat și cu magia neagră printre numeroasele ei preocupări, zise Ysabel cu o voce suavă. Nu-ți pare rău, Angela, să-l vezi pe Enrique lipsit de supremația lui masculină?

— Nu cred nici o clipă că ar fi lipsit de ea, afirmă Angie, fără nici o umbră de ezitare.

Tânăra fată o studia cu oarecare curiozitate pe protejata lui Don Carlos. Cu gâtul ei lung și fin cu strălucireă felină a ochilor, era în același timp atrăgătoare și respingătoare.

— Enrique trebuie să învețe să trăiască într-un mod pe care noi nici nu ni-l putem imagina. După ce va ști să-și stăpânească universul, va descoperi că are puteri superioare ale noastre; atunci abia va deveni el însuși.

— Ascultându-te, Angela, s-ar putea bănuî că tu-l cunoști destul de... intim, dacă îndrăznesc să spun așa.

— Pe parcursul anului pe care l-am petrecut făcând practică în spital, am învățat că voința și curajul fac uneori minuni. Mă aflu aici pentru că am fost convinsă că voi reuși să-l ajut pe Enrique.

— Fii sinceră, insistă Ysabel cu un ușor râs răutăcios. Sunt sigură că te-ai fi târât și pe brânci numai ca să fii lângă el !

— Ysabel ! strigă Don Carlos, încruntându-se ușor. Ce înseamnă toate astea ? Ce sunt insinuările astea ?

— Angela știe foarte bine ce vreau să spun, replică ea. Nu aveți decât s-o întrebați.

Don Carlos o privi fix pe Ysabel, apoi pe Angie, a cărei față se împurpurase, ca și cum amabila ei gazdă se transformase brusc într-un închizitor.

CAPITOLUL IV

Tânăra fată nu se mai aflate niciodată într-o situație atât de stânjenitoare, și antipatia pe care o nutrea pentru Ysabel se transformase într-o adevărată ostilitate. Aceasta lăsase să se strecoare în salon umbra unei suspiciuni ca un dușman invizibil, și Angie simțea acum privirea perplexă a lui Don Carlos încercând să ghicească adevărul ascuns sub fruntea ei.

Ea trebuia să joace un rol important în casă : să-i ajute fiul atât fizic cât și moral ; or, Don Carlos era un om cu principii severe. Angie va dormi în camera alăturată de cea a lui Enrique și putea să intre la el după bunul ei plac. Din cauza remarcii făcute de Ysabel, ea putea citi acum indoiala în ochii guvernatorului. „Oare am făcut bine deschizându-i ușa și cerându-i să se ocupe de fiul meu ?” părea că se întreabă Don Carlos.

O privi pe tânăra englezoaică, palidă în rochia ei stacojie ce contrasta cu satinul crem al pernelor. Părul blond îi aureola delicat fața, iar ochii ei spețiați păreau imenși.

— Salonul acesta parcă este un mormânt !, se auzi o voce din prag.

Angie tresări și inima aproape că i se opri în piept când îl văzu pe Enrique înaintând, sprijinit în bastonul lui alb.

— Fiule! exclamă Don Carlos ridicându-se. Vino să bei un pahar cu noi.

— De-a ce vă jucați de tăceți cu toții?

Angie nu-și putea dezlipi privirea de la el. Incapabilă să scoată un sunet, îl văzu apropiindu-se periculos de o măsută joasă.

— Atenție! strigă Don Carlos puțin prea târziu, pentru că Enrique tocmai se împiedicase și trase o injurătură.

De furie vru să-și arunce bastonul în celălalt capăt al încăperii, exact în clipa în care Angie se ridica să-l ajute. Bastonul îi lovi brațul, și ea nu-și putu reține un ușor țipăt de durere.

— Dumnezeu, pe cine am lovit?

— Doar pe mine, murmură Angie, frecându-și brațul.

— Doar pe tine? repetă el pe un ton ironic. Te-am rănit rău?

— O să supraviețuiesc, fii liniștit.

— Asta o să te învețe minte să stai la locul tău...

— Nu.

— Ce curaj, Angel! Pun pariu că te-aș putea lecui de atâta bravură.

— Punându-mi o șopârlă în pat? Ai mai făcut-o și odinioară.

— Acum suntem prea mari pentru așa ceva. Trebuie să gădesc ceva mai înspăimântător. Mă întreb ce te-ar speria mai tare... Un bărbat, nu-i așa?

— Te înverșunezi să-mi faci sarcina foarte dificilă.

— Puteai să bănuiești că nu va fi o plăcere să te afli în preajma mea... Tu ai vrut să vii, eu nu te-am rugat. Ești ultima persoană pe care mi-aș fi dorit-o aici. Tatăl meu îți poate confirma...

— Te asigur că nu era vorba de nici un sentiment personal, protestă Don Carlos. Nimeni nu i-ar fi fost pe plac, oricum...

— Inutil s-o menajezi, tată. Nu dăream s-o am în preajma mea, asta-i tot.

— Nu mă sperii cu asta, am avut parte și de altele mai rele, zise Angie pe un ton abia reținut de furie.

Enrique se străduia s-o rănească în fața tatălui său, și ea nu va scăpa de aceste neplăceri decât părăsind această casă... dar se angajase, și puțin îi păsa de restul.

— Aș dori să te porți politicos cu Angela, declară Don Carlos. Este foarte drăguț din partea ei că și-a abandonat studiile pentru a se angaja în această dificilă misiune. Ești fiul meu, Enrique, și te cunosc bine; te știu în stare să te porți odios cu o femeie dacă ai chef.

— Îl auzi pe tatăl meu, Angel? Să nu sperii la nici o îndurare, dacă perșiști în intențiile tale.

— Nu mă las prea ușor descurajată. Am învățat probabil asta muncind.

Enrique nu răspunse. Un fel de plictiseală i se așternu deodată pe față.

— Vrea cineva să-mi dea ceva de băut? Discuția asta mă epuizează...

— Vino, îi propuse Don Carlos, conducându-l către un fotoliu. Un pic de coniac te va ajuta să te porți mai civilizată...

– Suntem cu toții alături de tine, interveni Dona Francisca. Tot ceea ce ne dorim este să te vedem vindecat și din nou fericit ca înainte.

– Mătușa ta are dreptate, adăugă tatăl lui, turnându-i o cantitate bună de coniac în pahar. Suntem mândri de tine, fiule. Ai purtat uniforma cu curaj și demnitate.

– Demnitatea precede căderea, comentă Enrique, golind trei sferturi din pahar. Poate că într-una din zile, voi avea norocul să cad și să-mi rup gâtul... Orice ar fi mai bine decât întunericul ăsta infernal! Îngerul meu păzitor nu-mi aruncă cumva o privire plină de dezaprobare? Li simt privirea ațintită asupra mea...

– Cât ești de perspicace, Enrique! exclamă Ysabel. Cu câtă rapiditate percepi schimbările noastre de dispoziție!

– Maya este aici? N-o aud.

– Sora ta a ieșit să se plimbe în grădină, îi explică Don Carlos. Pare disperată pentru că eu nu l-am acceptat pe muzicantul acela de care ea s-a îndrăgostit. Dacă un bărbat a divorțat o dată, de ce n-ar divorța și a doua oară? Poate deveni un obicei! Căsătoria asta nici nu intră în discuție!

– Poate că ai niște idei prea tradiționaliste, tată, murmură Enrique... Ce înseamnă un divorț, când oamenii se omoară între ei cu grenade?

Nu putea să uite... Angie se întrebă dacă nu avea coșmaruri și noaptea, când reușea să adoarmă.

– Eu știu ce este bine pentru Maya, declară cu fermitate Don Carlos. Ea a trăit în această casă în siguranță, protejată; același lucru trebuie să găsească și într-o căsătorie.

— Poate că vrea o viață mai aventuroasă.
— Va face o mulțime de călătorii. Cu bărbatul potrivit pentru ea.

— Nu are neapărat aceleași gusturi ca tine ; fără îndoială că suferă, dacă-l iubește pe acest băiat...

— Este doar o toană ! O dragoste trecătoare !
Toți tinerii trec prin asta înainte de a întâlni bărbatul sau femeia vieții lor. O să-ți spun un lucru, fiule : dacă Maya l-ar fi iubit cu adevărat pe acest chitarist, n-ar mai aștepta autorizația mea ; ar fugi cu el !

— Poate că tocmai asta și face în clipa asta !

— Pe naiba ! Ar încasa o bună corecție !

— Presupunând că-i prinzi...

Enrique zâmbea, se amuza vizibil de mânia pe care i-o provoca tatălui său. Angie se bucură să-l vadă și ceva mai vesel. Pentru câteva clipe, uitase de propria-i suferință. În acest fel va reuși să ajungă cu timpul la victorie.

— O să mă asigur că nu vor părăsi insula, reluă guvernatorul, pe un ton agresiv. Fiica mea nu se va căsători cu acest... bun de nimic !

— Tată, ce temperament spaniol ! Nu mai poți de dragoste pentru Maya, dar vrei s-o faci să se căsătorească cu bărbatul pe care l-ai alege tu !

— Da. Și tu vei face la fel cu proprii tăi copii.

— Copiii mei !

Expresia lui Enrique se întunecă, recăpătând aspectul de mască rece și dură. Ochii îi erau ca două pietre.

— Dacă vrei un nepot, adresează-i-te lui Seb...

Vocea i se frânse într-un oftat. Angie se apropie de el și îl prinse ușor de braț.

— Este prea târziu, ar fi mai bine să urci să te culci.

El fu gata să protesteze, dar se abținu, dădu din umeri și se ridică, dominând-o pe tânăra fată cu înălțimea lui.

— O să mă legeni și o să mă ții de mână până ce adorm ?

— Ți este de ajuns doar atât ca să adormi ? chiacoti Ysabel.

El întoarse capul în direcția de unde venise vocea, și Ysabel, de parcă el ar fi putut s-o vadă, luă o poziție lunguroasă.

— Este destul de ciudat, zise el, fără să răspundă la provocarea ei. Când nu poți să distingi ziua de noapte, se pare că nu prea ai chef de dormit.

— Fiule ! exclamă Don Carlos într-un elan de afecțiune. Vei vedea din nou lumina, îți promit !

— În visele mele, poate... Să nu-ți închipui că eu îmi accept infirmitatea. Nu sunt decât o ființă omească, vreau să trăiesc bine, să iubesc, dar nu în starea asta !

— Enrique !

Era un strigăt de spaimă pe care-l scoase Don Carlos, și se întoarse spre Angie, ca și cum doar ea ar fi fost în stare să găsească cuvintele care să aline durerea celor doi bărbați.

— Enrique, fiul meu, dacă aș putea să-ți dau ochii mei !

— Tată, ești bun și generos. Iartă-mi sinceritatea, dar eu nu pot trăi în minciună, chiar dacă minciuna este folosită în scopuri laudabile. Sunt orb, asta-i tot. Nu văd nimic decât negru.

Un suspin scăpă de pe buzele Dnei Francisca. Își scoase din mânecă o batistă de dantelă și-și ascunse fața în ea.

— Nu plânge, mătușă. Amintește-ți ce mi-ai spus când m-am întors. Am ales o viață periculoasă. Eu întotdeauna am făcut ce am vrut, și n-am să mă schimb de acum încolo. Așa că, șterge-ți ochii, te rog.

— Enrique, te conduc până în camera ta.

Anunțându-și hotărârea fără o urmă de suferință în glas, fără o lacrimă, Ysabel se apropie de el și-și strecură brațul pe sub al lui, nu fără a-i arunca o privire insolentă Angiei. De ce să se mai împiedice de o infirmieră ? părea să spună privirea ei. Căea ce-i trebuie lui Enrique este o femeie.

— Noapte bună, murmură el.

Și părăsi încăperea împreună cu Ysabel, lăsând-o pe Angie cu sentimentul că ar fi făcut mai bine să fi rămas în Anglia, păstrând doar amintirile pe care le avea despre el. Nu o dorea în nici un fel ca femeie ; ea putea cel mult să vegheze asupra confortului lui, dar elanurile lui bărbătești se vor îndrepta spre altele.

Spre Ysabel, de exemplu, pe care o cunoscuse în toată explozia ei de feminitate, pe când Angie îi rămăsese în memorie doar ca o școlăriță cu codițe lungi, alergând pe plaja de la Bayaltar.

Don Carlos o trezi din visele ei melancolice prinzând-o de mână.

— Ajută-l, Angela, o imploră el, privind-o îndelung. Fă-o pentru mine.

— Pentru dumneavoastră, domnule ?

— Pentru mine.

Sărutându-i ușor degetele, el îi ordonă :

— Acum, du-te să te culci. Ai avut o zi obositoare. Las-o pe Ysabel să se ocupe de el în seara asta.

— Foarte bine, răspunse ea fără să îndrăznească să-l întrebe ce însemnau aceste cuvinte.

Îi se părea că guvernatorul ar vedea cu ochi buni o căsătorie între fiul său și Ysabel.

— Noapte bună, murmură ea.

— Noapte bună, copila mea. Odihnește-te bine.

Angie ieși din salon și începu să urce scara. Când ajunsese pe palier, fu surprinsă s-o vadă pe Ysabel ieșind din camera lui Enrique, cu privirea întunecată și cu buzele strânse. Trecu de Angie fără să-i arunce o privire, și aceasta se apropie de ușa rămasă întredeschisă. Enrique era în picioare, cu capul plecat și cu pumnii strânși.

După o clipă de ezitare, Angie intră. Zgomotul pașilor săi, ușori totuși pe covor, îl alertă pe tânăr.

— Pleacă, Ysabel, ordonă el. Du-te să găsești pe cineva care va putea să-ți spună cât ești de seducătoare.

— Eu sunt, murmură Angie.

— Ah ! Așadar, tu mă vei ajuta să mă dezbrac și să intru în pat ?

Tot vorbind, el începu să-și desfacă cravata, să-și descheie cămașa și să-și scoată pantalonii.

Cu răceală, Angie îi întinse pijamaua.

— Hai, îmbrac-o, îi lănsă ea pe un ton ce nu admitea replică.

— Îmi vorbești ca un aghiotant-șef... Programul tău prevede să mă transformi într-un animal docil pe care să-l plimbi prin insulă cu băstonul lui alb ?

— Scopul meu este, într-adevăr, să te conving să trăiești din nou printre oameni. Și știu că tu nu ai de gând să-mi ușurezi sarcina.

El își innodă șnurul de la pijama și rămase cu torsul gol în fața ei. Un puf ușor îi acoperea pieptul

musculos. Purta la gât un lăntișor cu o cruciuliță de aur. Umărul stâng era marcat de o cicatrice lungă, încă inflamată. Enrique avea o mie de motive să fie agresiv, dar ea nu-i făcea nici un serviciu încurajându-l să-și plângă de milă.

— Nu sunt prea încântată de perspectiva de a-ți fi infirmieră, Enrique, continuă tânăra fată. Tu ai fost întotdeauna arogant și sigur de privilegiile tale în această lume.

— Orgoliul meu a primit o lecție grozavă ; așa gândești tu, nu-i așa ?

Cu o mișcare rapidă, întinse mâna și o prinse pe față înainte ca aceasta să aibă timp să se ferească. O trase spre el și Angie nu opuse rezistență. Ghemuită la pieptul lui gol și cald, se prefăcea indiferentă. Nu-i era ușor, când dorința ei cea mai scumpă era să rămână în brațele lui...

— Nu... nu am gândit niciodată astfel, protestă ea.

— Ar fi fost de preferat, decât să-ți fie milă... Ți-ai imaginat cumva că voi fi mai ușor de manevrat pentru că sunt orb ? o întreabă el, strângând-o sălbatic.

— Te crezi deci mai puțin viril pentru că ești orb ?

— Cine ți-a dat dreptul să-mi explorezi gândurile și sentimentele ? Urmează-mi sfatul și nu căuta să afli ce se întâmplă în capul meu... ai putea descoperi lucruri neplăcute.

— Așa cum ți-am mai spus, nu mai sunt o școlăriță.

Ea îi putea auzi bătăile inimii, cu urechea lipită de pieptul lui. Pielea îi era fină și caldă iar ea murrea de dorința de a-și lipi buzele de ea. Cum ar reacționa el dacă ea ar face acest lucru ? Ar res-

pinge-o cu violență, sau ar arunca-o pe pat și și-ar potoli astfel furia asupra ei ?

Cuprinsă brusc de o stare de slăbiciune, Angie, simți că i se înmoaie picioarele. Când el începu să-i mângâie ceafa, ea se înfioră.

— Pielea ta este ca mătasea... Pleacă, Angel ! îi ordonă el deodată, respingând-o brutal. Tu nu ești decât o înfumurată care crede că mă poate ajuta, cu vasta ei experiență, să ies din infernul în care mă aflu ! Te porți ca un copil, Angel... Pretinsa ta cunoaștere a psihologiei infirmilor nu-mi va fi de nici un ajutor, iar bunele tale intenții mă lasă total indiferent.

— Și de ce ai avea tu nevoie, Enrique ?

— Ții neapărat să afli, fetiță ?

— Da. Voi încerca să nu leșin de groază.

— Vreau o femeie de maravuri ușoare și o pușcă încărcată... în ordinea asta. Adu-mi-le, și îmi vei face o mare favoare.

— Mă duc să-ți aduc o ciocolată caldă, parfumată cu scortişoară.

De surpriză, el rămase fără glas.

— Spune-mi, reușești să dormi noaptea ? întreabă ea.

— Foarte prost. Ori că am ochii deschiși, ori că-i am închiși, am mereu același coșmar. Alerg... mi se pare că alerg ore în șir. Apoi aud o explozie și cad într-o gaură neagră ; de fiecare dată când ating pământul, acesta îmi fuge de sub picioare... Mai vrei și alte detalii, sau îți ajunge pentru astăzi ?

— Du-te în pat, eu am să-ți aduc ciocolata caldă.

— O să fii atât de bună să adaugi și puțin whisky ?

— Ai băut destul alcool astă-seară.

La repezeală, ea îi desfăcu patul și-i aranjă pernele. Remarcă o cutie de țigări pe noptieră, un ceas deșteptător cu cifrele în relief, și mai multe scrisori încă nedesfăcute.

— De ce nu ai cerut cuiva să-ți citească scrisorile?

— Sunt fără importanță. Cel puțin deocamdată.

Angie trase concluzia că erau scrisori de la femeii. Le luă și privi plicurile. Trei dintre ele erau scrise de o mână feminină, dar a patra era scrisă cu cearcă neagră, un scris apăsător, aproape ilizibil.

— Una dintre ele vine probabil de la un bărbat. S-ar putea să fie de la unul din prietenii tăi din armată. O să ți-o citesc când mă întorc.

— Nu este nevoie să-ți pierzi timpul. Aruncă-le într-un sertar.

Angie făcu ce i se ceru cu primele trei scrisori, dar pe a patra o puse lângă ceasul deșteptător.

— Nu-ți pui bluza de pițama?

— Este prea cald. De obicei, dorm cât se poate de dezbrăcat... dar acum nu vreau să-ți jignesc pu-doarea.

— Nu-ți face griji pentru mine, îl sfătui ea, deschizând ușa. N-am să întârzi prea mult. Dacă te gădesc adormit când mă întorc, o să te las în pace.

— Dacă-mi aduci whisky, îți promit să rămân treaz. În felul acesta vei putea să-mi urezi noapte bună.

— Poate că tocmai excesul de alcool îți dă coșmaruri!

— Așadar, îmi vei da să beau doar ciocolată caldă, ca unui băiețel!

— Cu scortişoară.

Angie coborî la bucătărie. Nu uitase vâsta încăperei dotată cu un echipament modern dar păstrând caracterul vechi, cu şirurile ei de cratiţe agăţate pe pereţi şi cu miresmele de mirodenii.

Aşteptând să se încălzească laptele, ea privi în jurul ei, şi o mulţime de amintiri îi năvăliră în memorie. Când se întorceau de la plajă, copiii se repezeau în bucătărie ca să ceară prăjituri şi pahare cu limonadă. Enrique, care era cel mai mare, se așeză nonsalant pe masă şi obișnuia să bea „Sangria” cu o expresie amuzată în ochii cenușii. „Toțiăștia, niște puști” păreau să gândească de la înălțimea celor douăzeci de ani ai lui.

Oftând, Angie amestecă o lingură de ciocolată cu laptele cald și adăugă un praf de scortişoară. Puse ceașca pe o tavă, cu câțiva biscuiți alături, și urcă la etaj.

Avea un plăcut sentiment de intimitate, să poată să-i ducă astfel la pat lui Enrique o băutură caldă. În calitate de infirmieră, avea acces oricând în camera lui, și bărbatul pe care-l găsi întins între cearșafuri păru să-i aparțină doar ei pentru câteva clipe minunate.

Enrique acceptă ceașca fără să facă nici un comentariu și, așezându-se la picioarele patului, Angie deschise scrisoarea pe care nu o pusese în sertar.

Foșnetul hârtiei nu-i scăpă tânărilor.

— Ți-am zis să faci să dispară toate astea, curioasă !

— Este nepoliticos să nu citești scrisorile care ți-au fost trimise, comentă Angie. Liniștește-te, nu le

voi citi pe cele de la prietena ta. Aceasta este de la un oarecare Torcal...

— Torcal de Byas ! exclamă el.

— Vrei să ascuți ce-ți scrie ?

Incruntat, Enrique mușcă dintr-un biscuit.

— Am fost împreună în spital... zise el, îngândurat.

— Așa mi-am închipuit și eu.

Și fără să mai aștepte, Angie începu să citească cu voce tare misiva acestui bărbat cu un nume atât de ciudat. Se simțea mai bine, scria el, și se pregătea să-i facă o vizită lui Enrique, dacă acesta va fi de acord. Mai adăuga că se întâlniseră în împrejurări tragice, și că o infirmitate împărtășită era uneori mai ușor de suportat.

Angie tăcu și împături scrisoarea, contemplând expresia melancolică de pe fața celui de lângă ea.

— Pare simpatic, remarcă tânăra fată. Era grav rănit ?

— O explozie... l-a făcut steril... nu va mai putea să aibă copii niciodată !

— Dumnezeu ! exclamă Angie, cu ochii măriți de groază. Ce tragic ! De ce trebuie ca bărbații să se înfrunte astfel ! De ce există atâta ură în lume ?

— Pentru că așa vrea Satana ! Nu pretind că sunt un filozof, Angel, dar spiritul răului bântuie printre noi, și unii sunt destul de proști încât să încerce să-l combată... Militarii nu au o reputație prea bună ; își petrec viața supunându-se ordinelor, și sunt foarte prost plătiți pentru asta. Nu te întrebi de ce ne alegem această carieră ?

Angie oftă în tăcere. Enrique nu va mai duce niciodată o astfel de luptă, dar va avea nevoie de

toată puterea și curajul său pentru a lupta împotriva infirmității care-l răpusese.

— Trebuie să răspunzi la această scrisoare, sugeră ea, prudentă. Dacă-mi dătezi răspunsul, mâine o pun la poștă.

— Nu. Dacă nu dau nici un semn de viață, Torcal nu va veni la Bayaltar.

— Și de ce să nu vină ? El nu face decât să întindă o mână unui prieten...

— Bine și l-a mai ales ! Orb și infirm ! Tu ne vezi plângând unul pe umărul celuilalt ? Eu, pentru soarele pe care nu-l voi mai vedea vreodată, el, pentru copiii pe care nu-i va avea niciodată ?

Angie tăcu în timp ce el își căuta pipăind țigările de pe noptieră. Ea se abținu să-l ajute. În sfârșit, el găsi cutia și-și puse cu stângăcie o țigară în gură. Imediat, Angie luă bricheta și apropie flăcăruia albăstruie. Tutunul se aprinse formând un mic cerc roșu în întuneric. Enrique trase cu poftă un fum, și imediat aroma se răspândi în încăpere. Ochii păreau să fixeze fața Angiei.

— Plânsul nu a făcut rău niciodată nimănui, obiectă ea, punând la lor bricheta pe noptieră. Doar dacă tu nu consideri lacrimile ca fiind o dovadă de slăbiciune, la un bărbat.

— Apropie-te de mine, draga mea, îți voi dovedi cu plăcere că noaptea în care eu trăiesc nu m-a privat de virilitate... Așadar, tu mă sfătuiești să răspund scrisorii lui Torcal ?

— Într-adevăr, ar fi un semn de generozitate din partea ta.

— Dar, fără îndoială, imprudent, Angel. Te-ai putea trezi cu două suflete rătăcite pe cap în loc de unul !

— Asta nu mă sperie. Sunt obișnuită să ajut oamenii și-mi place s-o fac. Fără ca prin asta să spun că sunt un model de virtute !

— Ce noroc că nu mi-au adus o înfirmieră virtuoasă și pudică pe deasupra ! exclamă el cu un zâmbet cinic. Cu toată ciocolata ta caldă, tot nu am chef de somn. Răsuște butonul la radio, poate am noroc să aud retransmisia unei coride de la Madrid.

— O coridă...

— Evident, voi englezii, detestați acest gen de spectacol, nu-i așa ?

— Este un joc crud.

— Nu te contrazic. Dar și viața este crudă. Fă ce ți se spune, altfel îl vei supăra pe bolnav.

— Nu am de gând să-l supăr !

Angie se execută și deschise radioul. Vacarmul unei coride răsună imediat în încăpere. Cu ochii întredeschiși, Enrique ascultă în tăcere, fumându-si țigara. Fața lui forma o pată întunecată pe pernă.

— Taurul ăsta este diavolul în persoană, murmură el. Mai ești aici, Angel, n-ai fugit în camera ta ?

— Mi-i imaginez pe acei bieți cai cu ochii legați...

— Eu știu exact ce simt ei, zise el, zeflemitor.

Angie își mușcă buzele. Cât de ușor putea să uite de infirmitatea lui, văzându-l atât de chipeș și puternic.

Pierdută în gândurile ei, tresări când auzi vocea tânărului.

— Liniștește-te, Angel, n-am omorât animalul acela curajos ! L-am iertat !

Tumultul mulțimii fu acoperit de o melodie. Era „La Virgen de la Macarena”. Fecioara îl va ierta

oare și pe Enrique, al cărui curaj a fost întotdeauna la înălțime ?

— Poți să-l stingi. Este laudabil din partea ta că ai rezistat să stai până la sfârșit.

Angie răsuci butonul, și liniștea umplu încăperea

— Dacă măcar... oftă Enrique, cu o voce frântă.

— Știu, prietene, murmură ea, aplecându-se asupra lui.

— Îi mângâie părul și fruntea fierbinte.

— Te doare capul ? îl întreabă ea.

— Puțin, dar suportabil. Nu pot să înghit pastilele acelea oribile, mă fac să dorm ca un bolovan, și atunci... atunci încep să visez. Nu-ți doresc să ai coșmaruri ca ale mele, Angel... Tu visezi, fără îndoială, plimbări sub clar de lună și jurăminte eterne ?

— Absolut. Noaptea mele sunt pline de aventuri idilice, zise ironic tânăra fată.

Din păcate, ea bănuia conținutul viselor lui Enrique. Visele orbilor erau adesea mai intense decât ale văzătorilor, dar nu avea cum să-l ajute. Va trebui să aștepte ca amintirea accidentului să se estompeze și să nu mai fie decât o imagine vagă în memoria lui dureroasă.

— Ai vreun prieten în Anglia ? o întreabă el. Vreun bărbat cu care să faci planuri de viitor ? Vreun tânăr medic pe care să-l fi întâlnit în primul tău an de studii ?

— Nu, nu am pe nimeni în mod special, doar câțiva prieteni cu care merg la teatru sau la cinema.

Îl privi pe Enrique a cărui față, fără apărare și revoltată totodată, o atrăgea ca un magnet. Abia își stăpânea mâinile care ar fi vrut să-i mângâie pielea, și buzele care ar fi dorit să se așeze ușor pe

această cicatrice crudă care, în mod ciudat, nu-î știrbea nimic din farmec. Nu era la fel de frumos ca fratele lui, Sebastian, dar trăsăturile lui aveau o forță și o expresie hotărâtă care îi dădeau un farmec ieșit din comun.

— Trebuie să fii extenuată, zise el brusc. Înainte să pleci, ai vrea să mă conduci în baie ?

— Firește. Încăperile astea sunt pline de capcane, nu-i așa ? Există atâtea obiecte de care te poți împiedica...

— Da, și uneori mă spal pe dinți deasupra căzii și pun prosopul în chiuvetă...

Dădu la o parte brusc cearșafurile și coborî din pat, înainte ca Angie să fi avut timp să facă un gest. Se lovi de ea și, fără să vrea, o prinse de coapsă.

— Scuză-mă, murmură el repede. Se pare că nu te împiedici doar de obiecte neplăcute...

Tânăra fată roși, fără să răspundă. Îi luă mâna și i-o puse pe antebrațul ei. Cât de înalt și suplu era ! Cât de frumos trebuie să fi fost în uniformă ! Se gândi la scrisorile pe care le ascunsese în sertar, cele scrise de o femeie, și se întrebă cine o fi fost autoarea. Care să fi fost relațiile lui Enrique cu această femeie, înainte de a fi hotărât să le rupă, considerând că devenise o povară ?

— Enrique, decretă ea dintr-o dată, începând de mâine, vei explora cu mâinile tale fiecare părticică a acestei case, încăpere cu încăpere, din pod până-n pivniță !

— Glumești, Angel !

— Sunt absolut serioasă.

Îl conduse spre baie, ferindu-l de o etajeră cu colțuri ascuțite care l-ar fi putut răni. Ajunsă în fața

chiuvetei, îi pregăti periuța de dinți, îi umplu paharul cu apă și-i puse totul la îndemână.

— Prosopul este în dreapta. Te las singur câteva minute.

Angie ieși și așteptă după ușă, pentru cazul în care el ar fi avut nevoie de ea. Dar el n-o chemă, și apără după câteva clipe, cu o expresie impene-trabilă.

— Să știi că ordineuri nu vorbeam în glumă, în-sistă ea, conducându-l spre pat. Trebuie să explo-rezi casa pentru ca să recunoști fiecare ungher.

— Angel, eu am trăit aici toată viața...

— Da, recunosc eu, dar pe atunci aveai ochi să vezi.

— Îmi vorbești fără menajamente, iar eu îmi amintesc de o fetiță cuminte și blândă... Presupun că pe vremuri te intimidam.

— Am devenit cu toții adulți, Enrique. De ce aș fi rămas eu un copil, când tu ai devenit bărbat?

— Într-adevăr. „Iată cum apar fantomele tremu-rătoare ale verilor noastre"... Parcă așa era, nu?

— Eu prefer să-mi amintesc că eram niște fan-tome vesele, Enrique. De fiecare dată când plecam de la Bayaltar, soarele parcă se stingea...

— Blândețea razelor lui te-a făcut să te întorci, Angie?

— Printre altele, admise ea cu prudență.

— Printre care altele?

— Păi... prietenii mei. Întotdeauna am fost atât de bine primită aici, mai ales după moartea ma... mătușii mele.

Nici măcar lui Enrique, Angie nu voia să-i dez-văluie secretul nașterii sale, pe care mama sa a vrut să-l păstreze mereu.

— Nu aveai o familie prea numeroasă, dacă-mi amintesc eu bine ; Angie, micuța orfană, nu-i așa ?

— Dacă vrei...

— Care a început să ne considere ca pe propria ei familie, așa-i ?

— Da, recunosc. Tatăl tău este un om amabil și rafinat, care are simțul ospitalității. Este un adevărat senior.

— Într-adevăr, aprobă Enrique, ale cărui mâini tocmai găsiseră una din coloanele patului și-i pipăia suprafața sculptată. Așadar, tu vrei ca eu să învăț să circul prin casă, ca un copil care învață să meargă ?

— Vei observa că, pe vremea când vedeai, nu băgai de seamă toate lucrurile. Iar eu, voi fi aici ca să te ghidez.

— O să-mi pui o zgardă de gât și o să mă ții în lesă ?

— N-a să fie nevoie. Ar trebui să-ți fie de ajuns simțul tău tactil, iar vârfurile degetelor vor juca rolul ochilor tăi. Va trebui să te obișnuiești, încet-încet, să te deplasezi în propria casă. Explorând-o mai multe zile în șir, vei descoperi prezența unor obiecte care-ți vor deveni familiare, și-ți vor servi drept puncte de reper, de fiecare dată când vei dori să intri într-o încăpere.

— Camera ta va fi și ea trecută pe listă ?

— Este posibil. Ai putea avea nevoie de mine, și...

— Și ?

Vocea Angiei eziase o clipă. Cum să vorbească cu Enrique pe un ton impersonal, când tot ceea ce el suna lua o altă semnificație și o tulbura mai mult decât ar fi dorit ?

— Ce salvare poate avea viața, continuă el, când trebuie să pipăi în întuneric ca să găsești ceea ce cauți ? Angel, pentru mine, tu nu ești nici măcar o umbră.

— Iată niște cuvinte de-a dreptul neplăcute, dragul meu. Eu credeam că latinii știu să fie galanți cu femeile, chiar și cu o infirmieră...

— Ia spune-mi, fetiço, te-ai făcut frumoasă ?

— Nu.

Tânărul ridică sprâncenele cu mirare.

— Ei bine, nu mă așteptam la atâta modestie din partea unei femei. Îl voi ruga pe Seb să mi te descrie, data viitoare când îl voi vedea...

Enrique tăcu brusc, cu rața întunecată.

— Nu voi mai revedea niciodată fața fratelui meu, izbucni-el cu sălbăticie. De ce nu m-a omorât pe loc grenada aceea nenorocită ? Să-i ia naiba de ocni care nu mai folosesc la nimic.... Sunt momente când mă simt în stare să mi-l smulg din orbite !

— Enrique !

Angie ar fi dorit din suflet să-l poată încuraja. Îi trecu prin minte că ar putea încuia ușa camerei și să i se dăruiască, dar, dacă afla Don Carlos, ar fi azvârlit-o afară fără să-i asculte explicațiile.

— Știi la ce mă gândesc, Angel ?

— Nu, spune-mi.

— Eu nu voi mai vedea niciodată pielea mătăsoasă a unei femei.

— O vei putea atinge.

După o scurtă ezitare, ea îi luă mâna și o puse pe brațul ei dezgolit, în indoitura cotului, acolo unde pielea este fină și delicată.

— Mmm... ce piele proaspătă și fină... șopti el, lăsându-și degetele să alunece ca o mângâiere.

El se afla în picioare alături de ea, și Angie înțelese că, inevitabil, el îi va remarca tulburarea. Își retrase brațul și se îndepărtă repede.

— O să-ți aranjez patul ca să te poți culca. Pari epuizat, Enrique.

— Sunt respingător, știu. Îți provoc cumva teamă ?

— Ca un vultur văzut prea de aproape...

Începu să-i netezească cearșafurile și să-i aranjeze pernele. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Lumina difuză a veiozei, patul, și silueta înaltă a lui Enrique o cufundau în cea mai adâncă confuzie. Dacă se îndoise cumva de dragostea ei pentru el în avionul care o adusese încoace, orice incertitudine era de acum spulberată. Îl iubea pe Enrique, mai mult decât orice pe lume. Nimeni nu-i mai provocase până acum această stare de slăbiciune care făcea să-i tremure picioarele, și o îndemna să se abandoneze cu trup și suflet în brațele acestui om ale cărui sentimente nici nu le cunoștea.

— Un vultur, îi replică el, are niște ochi suficient de pătrunzători pentru a localiza o vrabie la aproape cinci sute de metri.

— Enrique, ce-ar fi să încetezi să te mai gândești numai la asta...

— Ușor de zis, pentru tine ! Ce poți tu să știi, tu care ai venit aici numai din recunoștință față de tatăl meu !

— Nu este adevărat, Enrique !

Angie se prinse de o coloană de lemn, ca pentru a-și reține mâinile să se întindă spre el. Enrique

nu era dispus să iubească nimic ; îl stăpânea doar ura față de întreg pământul. Angie nu putea suporta această idee, și nici nu dorea ca el să se folosească de ea pentru a-și ușura suferința.

— Atunci, care este adevărul ? Tatăl meu, guvernatorul insulei, este un bărbat seducător ; simți o oarecare atracție pentru el ?

— Îți interzic să insinuezi așa ceva ! strigă Angie clătînându-se, de parcă el ar fi lovit-o. Nu ai dreptul să te răzbuni pe ceilalți pentru propria ta suferință. Poți să te gândești, de exemplu, și la suferința prietenului tău, Torcal de Byas.

— Ai dreptate.

Furia se șterse de pe fața lui Enrique ; se așeză greoi pe marginea patului și-și prinse capul în mâini.

— Mâlne îți voi dicta o scrisoare pentru el ; și viața lui este un infern, așa că o să ne ținem companie unul altuia. Ferestrele mele sunt deschise ? O să mă sufoc dacă nu voi respira aerul mării !

Angie se apropie de ferestre ca să verifice dacă sunt larg deschise. Luna lumina vag orizontul și valurile. Aerul era cald și parfumat ; aroma eucaliptilor înalți se amesteca cu parfumul pătrunzător al cedrilor, iar briza aducea din când în când mirisme de magnolii și iasomie. Nu putea să vadă prea limpede grădina, dar își amintea de toată vegetația care creștea aici, într-o dezordine savantă, exact deasupra mării.

Angie inspiră adânc și se gândi la bazinul pe jumătate ascuns de plantele tropicale, în care creș-

teau nuferi și lotuși albaștri ce se închideau la căderea serii și se deschideau în zori.

Timp de șase ani, casa aceasta mare îi bântuise visele, și acum făcea parte din nou din realitate. Cât de mult îi plăcea silueta ei impozantă și desuetă, aerul ei misterios și grațios specific vechilor clădiri spaniole ! Îi cunoștea cele mai secrete unghere, cele mai deosebite locuri : capela cea mică și schitul umbros, unde înflorea mulțimea de plante agățătoare ; arcadele în stil maur, bogat sculptate, și nenumăratele rejas, acele ferestre săpate în piatră ce se adăposteau în spatele unor încântătoare grilaje din fier forjat.

Ce stranie întoarcere în trecut, plină de bucurie și tristețe totodată ! Nu-l va mai vedea pe Enrique mergând sigur pe el prin parc, ca și cum lumea întreagă era a lui. De acum înainte, deviza lui va fi prudența, și Angie se afla aici ca să vegheze asupra lui.

— Nu mai ești aici draga mea ? se auzi vocea lui, din celălalt capăt al încăperii.

— Nu voi pleca atâta vreme cât vei avea nevoie de mine, îl linișți Angie, întorcându-se spre pat.

El reflectă la cuvintele ei în timp ce se strecură între cearșafuri, cu mâinile sub cap. Angie putea să-l privească în ochi fără ca el să-și dea seama...

— Mă vei ajuta să... termin, dacă, din întâmplare, innebunesc ?

Angie rămase mută de surpriză.

— Răspunde-mi, Angel, o vei face ?

— Nu... nu știu, mărturisi ea, abia auzit.

— Te-am șocat, Angel ?

— Vorbești de parcă te-ai recunoaște deja învins... Nu trebuie. Trebuie să te gândești la vinderea ta, și mai întâi la adaptare...

— În ce scop ?

Ochii lui goi fixau peretele dintre cele două ferestre, unde era agățat un tablou în culori vii. Era probabil vreo operă de-a lui Seb, dintr-o epocă în care era sigur că va deveni un mare artist. În ce-l privește pe Enrique, el a știut întotdeauna ce vrea... Iar ea îi cerea imposibilul. Se simți străbătută de un fior.

— Enrique, tu ești încă în viață, și întotdeauna ai vrut să fii învingător, așa că te rog...

— Ce mai poate face un soldat când orbește ?

— Se... se străduiește să-și construiască viața pentru el însuși.

— Făcând ce ?

— Tot felul de lucruri.

— De exemplu ?

— Ai putea studia dreptul.

— Nu oricine poate face dreptul.

— Tu ai inteligența necesară pentru asta, Enrique, ești perfect conștient de acest lucru !

— Era adevărat odinioară, dar nu mai este. Ceea ce am eu în cap, schijele acelea, pot să-mi spulbere facultățile mintale de la-o clipă la alta... Eu nu trebuie să uit asta, și nici tu ! Promite-mi că îmi vei da revolverul, dacă înnebunesc...

— Nu ! strigă ea.

— Îți ordon ! exclamă el pe un ton inverșunat. Numai tu poți s-o faci... Trebuie... trebuie s-o faci dacă vei vedea că am înnebunit. În spitalul acela, existau și oameni complet demenți, care băteau

câmpii zi și noapte. Eu nu voi accepta asta... Nicio dată.

— Enrique !

În câțiva pași, Angie fu alături de el. Îi prinse capul în mâini și-l strânse la pieptul ei, ca pe un copil pe care vrei să-l consolezi.

— Enrique, nu mai trebuie să te gândești la toate astea, nu te voi lăsa !

El se agăță de tânără fată cu toate puterile, tăindu-i aproape răsufllarea.

— Cum ?! exclamă el. Eu insumi nu mă pot împiedica să nu mă gândesc. N-am nici o speranță... Nu văd în jurul meu decât tenebre, și nimic n-o să mă ajute să mă vindec.

— Taci, te rog !

Începu să-i mângâie părul, și simți că trupul lui, în ciuda aerului cald, era străbătut de frisoane. Îi legănă, îi murmură cuvinte de încurajare. Deodată, el o cuprinse în brațe și puse stăpânire cu sălbăticie pe buzele ei. Angie nu-l respinse, știind în adâncul sufletului ei că nimic pe lume nu o va determina să plece, dacă el dorea asta, și dacă acest sărut îi putea îndulci suferința.

Pentru o clipă ce păru o eternitate, buzele lor rămaseră unite, apoi brusc, el o respinse cu atâta brutalitate încât ea fu cât pe aci să cadă și se lovi de piciorul patului, lăsând să-i scape un țipăt de durere.

— Vezi, eu nu știu să fac decât un singur lucru, să-i rănesc pe cei din preajma mea. Și nu vreau să am pe conștiință sacrificiul virtuții tale. Du-te în camera ta, Angel. În patul tău. Dintr-o dată, mă simt foarte obosit, și vreau să dorm... poate să visez.

Angie se feri să-l contrazică. Înainte de a stinge veioza, îl înveli și-i reaminti :

— Dacă ai nevoie de ceva peste noapte, eu sunt alături, așa că nu ezita să mă chemi. Sunt obișnuită, și somnul meu este la fel de ușor ca cel al unei pisici. Pe mâine, Enrique.

Ieși din încăpere lăsând ușa întredeschisă. Ajunsă în camera ei, se așeză pe pat și-și scoase pantofii. Prima ei zi la Bayaltar o epuizase nervos, dar nu era prima oară, și știa că cel mai mic zgomot provenind din camera lui Enrique o va trezi.

Din punct de vedere moral, Enrique era mult mai afectat decât bănuia familia lui, gândi Angie, în timp ce lacrimi grele îi inundau obraji. Inima ei ardea de dragoste... o dragoste care nu avea dreptul nici la nopți cu lună, nici la melodii sentimentale, nici la sărutări furate pe înnoptat... o dragoste pentru un bărbat care lupta singur împotriva tenebrelor.

Simți că o cuprinde un val de disperare. Il lăsa s-o inunde, apoi se reculese încetîșor, și hotări că nu folosește la nimic să se înduioșeze și să se lamenteze prea multă vreme. Măine, il va lua de mână și-l va conduce spre lumină. Il va obliga să simtă căldura soarelui pe piele, il va conduce până în inima orașului, il va ajuta să renască la viață...

Nu se va împiedica în nici un caz de acea îngrozitoare eventualitate la care el făcea aluzie neîncetat : un fragment de grenadă să-i pătrundă în creier... Nu, era imposibil. Va avea grijă de el atât de bine încât acest lucru nu se va întâmpla vreodată.

Din fiecare oră petrecută alături de el, ea va face o viață, și această hotărâre o mai încurajă.

Se apropie de nișa săpată în perete lângă patul său, de unde o Mad-nă înveșmântată în albastru o privea. În imensa ei generozitate, Sfânta Fecioară îl va feri pe Enrique de Zaldo de cele rele ?

CAPITOLUL V

Zilele Angiei începeau devreme pentru că ea se trezea o dată cu soarele. După un duș răcoritor, își punea o rochie simplă de bumbac, sandale cu tocuri joase, își prindea părul și pătrundea pe furis în camera lui Enrique să vadă dacă mai doarme.

În unele dimineți, îl găsea odihnindu-se liniștit pe cearșafurile șifonate, și atunci Angie știa că el petrecuse o noapte agitată. Alteori, era deja treaz și fuma una din țigările lui favorite. Învățase repede să și le aprindă singur, și asta însemna un progres de care el nu părea conștient încă.

Tânăra lui infirmieră găsea însă în acest lucru o infimă speranță de care se agăța, ferindu-se totuși să-l hărțuiască asupra acestui subiect. Se mărginea să-l oblige în fiecare zi să exploreze casa în care se născuse. Scopul ei era să-l ajute să-și dezvolte celelalte patru simțuri care-i rămăseseră, astfel ca el să se poată mișca în bătrâna casă cu încredere, să parcurgă scările și coridoarele lungi, știind exact în fiecare clipă unde se află.

Ea constată cu plăcere că jocul, așa cum îi spusese el, îl interesa. Deja cunoștea foarte bine încăperile de la parter; familia și servitorii se obiș-

nuiseră să-i vadă plimbându-se prin casă amândoi, Enrique urmând-o pe Angie la câțiva centimetri, cu cele două mâini întinse palpând obiectele, mobilele, colțurile, pentru a le localiza exact.

Din când în când, Angie trebuia să infrunte o recădere; îl găsea închis în el, ursuz, posomorât, într-un mutism din care cu greu reușea să-l scoată. Atunci, el începea să bea și o bombarda cu sarcasme, dacă ea îndrăznea să remarce că-și făcea mai mult rău decât bine.

— Du-te naibii, Angel, și scutește-mă de lecțiile tale de morală, îi arunca el pe un ton insolent care o rănea mai mult decât dacă i-ar fi vorbit ca atunci când era furios.

Ea se străduia să ascundă sticlele de băutură, dar el reușea întotdeauna să-și procure, și Angie o bănuia pe Ysabel că-i aduce pe ascuns coniacul spaniol care era slăbiciunea lui.

La un moment dat, Angie se gândise să-i împărtășească bănuielile ei lui Don Carlos, dar nu era de felul ei o pârâcioasă, și nu voia să fie acuzată că nu este în stare să rezolve singură situația. Se mulțumea deci să spere că Enrique va abandona singur evadarea ușoară pe care i-o procura alcoolul, dându-și seama singur că începuse să progreseze în universul lui de tenebre.

În dimineața aceasta, Angie aprinse radioul, și în timp ce ea se pregătea, o melodie dulce umplu încăperea. „Te voi iubi mereu”... cânta o voce masculină, care o emoționă puternic pe Angie.

Cu peria de păr în mână, se apropie de fereastră; cerul era de un albastru pur, iar marea scuntea la orizont.

Deodată, vocea tăcu și vroja se risipi. Angie lăsă să-i scape un oftat. O simplă melodie atât de populară putea să fie la fel de tulburătoare ca un fragment de muzică clasică, gândi ea. Viața era uneori foarte aproape de melodramă. Ea, de exemplu, iubea un bărbat orb și revoltat, care avea puține șanse să-și recapete vreodată vederea.

Când discutasă cu doctorul Romaldo despre îngrijirile de care avea nevoie Enrique, nu uitase să-l întrebe care erau speranțele de viitor ale tânărului. Medicul spaniol se arătase foarte evaziv.

— Cine știe ? îi mărturisise el. Eu am preferat să nu-i dau prea multe speranțe lui Don Carlos ; medicina spaniolă nu este prea avansată în domeniul grefelor dar, în Statele Unite, sunt pe cale să pună la punct o nouă tehnică în chirurgia ochiului, și s-ar putea ca peste vreo câteva luni, aceasta să fie aplicabilă... Iar în ceea ce privește acele fragmente de grenadă rămase în țesuturi, cu cât trece timpul, cu atât riscurile ca ele să se deplaseze spre creier scad. Enrique este obsedat de această idee, dar cu curajul pe care-l moștenește de la tatăl său, va reuși să depășească criza, sunt sigur.

Angie se mulțumise cu aceste explicații ; știa din experiență că în medicină trebuie să fii rezervat cu pronosticurile.

Marea era la fel de frumoasă ca într-un tablou de Turner, gândi ea. Enrique putea să respire parfumul algelor și să simtă briza caldă ; putea auzi tipetele ascunse ale pescărușilor care-și căutau hrana, dar nu putea să vadă soarele strălucind pe suprafața mișcătoare a valurilor. Singure amintirile se păstrau în memoria lui, ca acea imagine a șco-

lăriței de șaisprezece ani cu cozi lungi mereu prost legate, și cu sandale albe.

După ce-și puse o rochie sobră albastră, Angie intră cu un pas hotărât în camera lui Enrique, pe care-l găsi afară pe balcon, sprijinit de balustradă. Fuma eterna lui țigară, cu halatul de mătase crem desfăcut neglijent pe piept.

— Bună dimineața, Enrique, ai dormit bine ?

— Destul de bine. Este o dimineață frumoasă, mi se pare ; aerul este cald și înmiresmat.

— Torcal de Byas sosește astăzi, îi reaminti ea. Am promis că mergem să-l așteptăm în port.

— N-am uitat, comentă el cu un zâmbet scurt. De ce, în fiecare dimineață când năvălești în camera mea, adopți acest ton eficient și autoritar ?

— Pentru că... așa eram obișnuită să mă port cu bolnavii mei pentru a le insufla un pic de energie și curaj la începutul unei zile lungi...

— Cât simț ai datoriei ! Am putea să ne bem cafeaua la soare, ce zici ?

— Cu plăcere !

Enrique consimțise să cîneze de vreo două-trei ori în familie, dar și aceasta era o obligație la care el nu se supunea prea ușor. Angie lua întotdeauna micul dejun împreună cu el, după aceea venea servitorul lui să-l ajute să se radă și să se îmbrace. De fapt, el devenise foarte îndemânatic și se folosea de mașina de ras electrică fără dificultate, dar tatăl său ținuse neapărat ca el să aibă servitorul lui personal, și tânărul se supusese dorinței lui.

Era evident că exista o legătură foarte puternică între Don Carlos și fiul lui cel mare ; cu toate acestea, Angie remarcase că Enrique se adresa întotdeauna tatălui său pe un ton foarte convențional.

Ea era singura cu care acesta devenea într-adevăr ei însuși, cea către care se întorcea nopțile, când îngrozitoarele lui coșmaruri îl trezeau, livid și lac de sudoare.

— Să nu spui nimănui, îi ordona el. Nu vreau să-i agravez îngrijorarea tatălui meu ; ocupațiile lui îi provoacă destule griji, pentru ca să mai adaug și eu cu starea mea una. Să fie un secret între noi doi.

— Ce ți-ar face plăcere să mănânci în dimineața asta ? îl întreabă Angie.

Enrique se gândi o clipă înainte de a-i răspunde :

— Cafea, o jumătate de grepfrut, niște șuncă, roșii, pâine, struguri.

— Ești de-a dreptul infometat ! exclamă Angie, cu o expresie de surprindere voioasă în ochii ei mari.

— Într-adevăr, zise el ironic. Doar tu ești aceea care mă antrenezi în fiecare zi ; cred că și tu ai început să cunoști fiecare piatră a acestei case !

— Este o casă frumoasă, constată ea. Fructul îmbinării dintre influențele maure și spaniole, ca și tine.

— Ca și mine ? Mama era la fel de blândă ca tine.

— Știu. Dar, la fel ca tatăl tău, tu ai un anumit stil... ai anumite caracteristici...

— Vrei să spui că-i semăn, ca expresie.

— Da, mai ales pielea și ochii tăi...

Se întrerupse brusc, încurcată.

— Am să sun să ne aducă micul dejun, zise ea ridicându-se.

— Angel...

- Da ?
- Ochii mei par lipsiți de viață ?
- Nu.

- Nu te întreb asta din orgoliu, dar azi, când ne vom duce în oraș, nu vreau ca oamenii să mă privească.

- Femeile te vor privi oricum, Enrique, dar nu pentru că ești orb.

Cu această mărturisire, ea intră repede în camera ei, ridică telefonul interior și comandă mâncarea. Pentru ea alege un suc de fructe și niște clătite. Când se întoarce, Enrique era în picioare între cele două ferestre, și inima fetei tresări. Niciodată nu va reuși să simuleze indiferența la vederea acestui bărbat pe care-l iubea pe zi ce trece mai mult.

- Când o femeie îi face un compliment unui spaniol, se joacă cu focul, zise el pe un ton ironic. Sau poate că asta face parte din arsenalul tău terapeutic ?

- Câte un pic din amândouă, mărturisi ea pe un ton dezinvolt. Îi semeni într-adevăr tatălui tău, asta trebuie să știi.

- Îl iubești mult pe tatăl meu, nu-i așa, Angel ?

- Enorm. El reprezintă tot ceea ce englezii admiră mai mult la temperamentul spaniol. Este foarte seducător, generos, și posedă acea galanterie curtenitoare pe care femeile o asociază cu noțiunea de „gentleman”.

- Ai o slăbiciune pentru „gentlemanii”, pare-mi-se.

- Nu sunt singura, îi replică ea fără ezitare. Fără ei, lumea ar fi îngrozitoare. Simțul onoarei și al integrității ar dispărea o dată cu bunele maniere.

— Eu credeam că, în zilele noastre, femeile disprețuiesc sărutările de mâini și inelul de logodnă înaintea nunții ?

— Este o invenție, protestă ea cu vehemență. Am trăit în preajma unor infirmiere care avuseseră nenumărate aventuri ; pe care le regretau când se îndrăgosteau cu adevărat. Înțelegeau dintr-o dată că nu fuseseră decât niște fete ușoare, și se temeau ca logodnicul lor să nu le dezaprobe.

— Pun pariu că ție nu ți s-a întâmplat așa ceva...

— Eu n-am fost niciodată ispitită de acest gen de nebunii.

— Ai preferat să aștepti marea dragoste, principiu pe care tatăl meu îl aprobă în totalitate.

— Nu gândești și tu la fel, Enrique ?

Ea fixă cu privirea acest chip rasat, orgolios și aprig.

— N-ai să reușești niciodată să mă faci să cred că tu te-ai căsătorit cu o femeie care să-i fi aparținut altuia, continuă ea.

— Poate că odinioară, nu... murmură el, îndreptându-se către balcon. Dar nu mă voi căsători. Nici o femeie n-ar putea să suporte lângă ea un orb ; asta cere prea multă răbdare. O femeie trebuie să fie ea protejată. Situația inversă este absurdă.

— Poate să te iubească destul de mult pentru ca să accepte situația, obiectă Angie, urmându-l.

— Ce cadou aș fi pentru aceea care m-ar lua de bărbat ! Nu, îi revine fratelui meu Sebastian datoria de a perpetua numele de Zaldo, și poate că tu, Angel, ești femeia care-i trebuie ! Vrei să-i cer tatălui meu să aranjeze o căsătorie între voi doi ? întrebă el pe un ton pervers.

— Numai încearca și ai să vezi ! exclama Ania, străduindu-se să-și ascundă suferința pe care i-o provocaseră cuvintele lui.

Enrique era orb, și se pare că nu simțea că el era cel care sălășluia în inima ei. Îngrijirea pe care ea i-o acorda cu atâta dragoste nu-l mira ; pentru ei, ea își făcea treaba, și atâta tot.

— Chiar că am chef să încerc ! În felul acesta vei face parte din familie, imi vei fi ca o soră. Nu ți-ar plăcea ?

Nu ! strigă ea în sinea ei. Oh, nu !

— Nu pari prea încântată de ideea mea, dragă.

— Deloc, într-adevăr.

— Nu vrei să-ți fiu ca un frate, sau nu-l vrei pe Seb de soț ?

— Nu vreau să se ocupe altcineva de viața mea în locul meu, asta este.

— Preferi s-o lași în grija destinului ?

— Așa și trebuie să faci, nu crezi ?

— Eu sunt spaniol, cu un pic de sânge maur în vene, cum spui tu, și nu cred că tinerele femei știu întotdeauna ceea ce li s-ar potrivi mai bine... Fratele meu este un bărbat foarte bine din toate punctele de vedere, și tu ai putea da peste ceva mult mai rău.

— Fără îndoială însă că n-ai trece prin cao să mă iubească, îi replică ea exasperată. Cred că am face mai bine să schimbăm subiectul înainte să ne certăm.

— Angel, crezi că nu știu despre întâlnirea pe care ți-a dat-o Seb când s-a dus în Analia să lucreze ? El i-a spus Mamei care, la rândul ei, mi-a raportat mie. Ea era încântată să vă știe prieteni,

și mărturisesc că această perspectivă nu-mi displace nici mie. În plus, fără îndoială că ar găsi înțelegere la tatăl meu.

Angie aruncă o privire îndurerată spre el.

— Așa este, recunosc eu ea. Am ieșit de vreo două-trei ori cu Seb, și-l găsesc fermecător. Dar n-am să te iert niciodată, Enrique, dacă tu îi sugerezi că eu... aș putea să mă căsătoresc cu el. Asta nu te privește !

— Ah, cât de stângaci poate fi orbul !

— Acuma, nu încerca să mă îmbunezi ! îi reproșă ea.

— Eu chiar că nu sunt prea amabil, nu-i așa, Angel ?

— În clipa asta, cu siguranță că nu !

— Seb este de o mie de ori mai amabil decât mine, iar tata, mult mai curtenitor. Ce ghinion, dacă te-ai întors la Bayaltar doar pentru ei !

— Și dacă m-aș fi întors pentru tine ? îndrăzni ea să insinueze.

— Câtă abnegație, cât spirit de sacrificiu ! Eu însă nu am nimic de oferit, pe când Seb este în deplinătatea facultăților lui, și trăiește într-o lume de lux și distracții, prin meseria pe care o are. Asta nu te ispitește ?

— Mor de nerăbdare... zise ea, zeflămîtor. Dar încetează să tot faci planuri să mă măriți, te rog. Eu nu sunt spaniolă ; sunt englezoaică și am început să fac studii de infirmieră. Acum, să lăsăm toate astea și să mâncăm.

Maria, bună, le aduse tava pe balcon. Dintr-o mică vază de cristal se înălța un fir de trandafir roșu încă îmbobocit.

— Cât este de frumos ! exclamă Angie.

— Don Carlos l-a cules pentru dumneavoastră, domnișoară. Îi amintește de un cântec care-i place foarte mult : „Un trandafir din Anglia”.

— Da, cunosc acest cântec, murmură Angie, roșind. Mulțumește-i Excelenței Sale pentru mine, Maria.

— Bine, domnișoară, răspunse bona ai cărei ochi erau ațintiți asupra lui Enrique, cu un amestec de teamă și milă.

De parcă ar fi ghicit că este privit, mâinile lui Enrique se crispară pe fața de masă și Angie se grăbi să intervină :

— Mulțumesc, Maria, totul este perfect.

Servitoarea se retrase cu un zâmbet pe față, și Angie turnă cafeaua.

— Ești servit, Enrique. Farfuriile se află la locul lor obisnuit.

Enrique începu să mănânce cu poftă. Fără prea mare greutate, reuși să presare zahăr peste miezul roz al grepfrutului.

— Mmm... este nemaipomenit ! Ai luat și tu la fel ?

— Nu, eu am suc de portocale și niște clătite cu gem de gutui... O bunătate !

— Ți-a mai spus cineva vreodată, Angel, că ai o voce delicioasă, cu o ușoară notă răgușită, ciudată, absolut neașteptată ?

Stupefiată, tânăra fată îl privi cu un aer uluit.

— Tăcerea ta este elocventă, reluă el. Presupun că atunci când poți vedea fețele oamenilor, nu dai atenție inflexiunilor din vocea lor. Fac progrese, nu-ai așa ?

— Într-adevăr, auzul tău devine foarte fin.

Un singur compliment venit din partea lui, și ea se simțea deja în al nouălea cer... Dragostea... ce sentiment de neînțeles și dezarmant! Crezi la un moment dat că te afli pe fundul prăpastiei, și un singur cuvânt te înalță în culmea fericirii... Angie va trebui să se obișnuiască cu astfel de stări, pentru ea nu exista cale de mijloc.

Fără să mai piardă timpul, Angie puse farfuria cu șuncă și roșii în fața lui Enrique și-i așeză untul la îndemână. De câte ori mâncau împreună, el era rareori stângaci și, fascinată, ea îl privi rupând cu degetele lui fine pâinea și întinzând untul cu grijă. La fel își tăie singur felia de șuncă, și începu să mănânce cu poftă.

Toate aceste gesturi păreau neînsemnate pentru orice văzător dar, pentru Enrique, ele erau mici victorii care-i dovedeau că va putea din nou să se servească singur. Într-una din zile, va fi în stare să iasă singur din casă, doar cu bastonul lui alb care să-i ghideze pașii. Don Carlos comandase să se dreseze special pentru el în Anglia un câine destinat să-i ajute pe orbi.

Cu vârful degetelor, Angie mângâie petalele ca-tifelate ale trandafirului. Ea nu-și va cunoaște niciodată tatăl, și într-un fel o invidia pe Maya că avea norocul să aibă un tată ca Don Carlos, chiar dacă acesta se purta uneori sever și-i interzisese să se întâlnească cu un bărbat divorțat. Maya fusese extrem de protejată, și Angie nu era departe de a gândi că prestigiul legat de profesiunea de chitarist provocase în mare parte dragostea Mamei. Muzicianul plecase să-și continue turneul undeva pe

Costa del Sol, și Maya rămăsese totuși aici... fără îndoială că preferase să rămână sub acoperișul părintesc.

Angie nu o condamna ; reședința avea un farmec de care era greu să te lipsești. Arhitectura aceasta mauro-spaniolă supraviețuise lumii moderne și-și păstra acel aer misterios și romantic, de parcă ar fi adăpostit niște vieți obscure și secrete. Angiei îi plăcea aspectul ei un pic bătrânesc, dispunerea camerelor și mobilele marcate de patina vremii, micile curți interioare umbroase pe care vegetația luxuriantă le ascundea privirii, arcadele în formă de semilună, atât de delicat sculptate.

Când fusese departe de aici, în Anglia, se gândise la acest castel ca la un vis obsedant, dar care se ștergea fără voia ei... Și regăsise totul aproape intact și perfect. Când Enrique se retrăgea în grădina interioară ca să fumeze, ea pornea în explorare, se aventura până la turnul de pază, surprinzând uneori santinela picotind în loc să vegheze. Pe insula aceasta scăldată în soare, părea un lucru imposibil ca cineva să vrea să atenteze la viața guvernatorului sau a familiei sale. Totuși, Enrique era dovada tulburărilor ce domneau în Țara Bascilor spaniolă, unde niște fanatici se foloseau de toate mijloacele pentru a-și atinge scopurile.

Uneori, el îi vorbea despre asta, și Angie nu încerca să-l oprească. În felul acesta, el se elibera de actele de violență care făcuseră din el un orb, și a căror amintire era mai distructivă decât orice sechele fizice. Angie îl asculta în tăcere, și mulțumea Cerului că el nu putea să vadă în ce măsură era afectată de povestirile lui.

— Aș vrea să mai beau o ceașcă de cafea, zise el dintr-o dată, punând capăt meditațiilor tinerei. Mai ești aici cu mine ?

— Eram pierdută în gânduri... mărturisi ea, servindu-i cafeaua.

— Te gândeai cumva la Torcal de Byas ? Să nu te aștepti să întâlnești un sihastru ; Torcal este un om de lume, puțin cam ciudat, de origine scoțiană — asta îi explică numele — de meserie jurnalist. Când a fost rănit, tocmai era în căutarea unui articol de senzație. A fost dus la spitalul cel mai apropiat — spitalul militar în care mă aflam și eu — și în felul acesta am făcut cunoștință. Este foarte afectat de infirmitatea lui.

— Este căsătorit ?

— E văduv. Cred că din acest motiv a acceptat să se aventureze pe un câmp de bătălie. Mi-a vorbit o singură dată de soția lui. Am înțeles că nu și-a revenit după brusca ei dispariție. Îl însoțise pentru prima oară într-una din călătoriile lui ; a lovit-o un motociclist, pe când traversa strada să se ducă să cumpere niște prăjituri. A stat în comă mai multe săptămâni. S-a încercat totul, mi-a explicat el. A stat ore întregi la căpătâiul ei și i-a vorbit, i-a pus melodiile care-i plăceau ei... S-a stins însă ca o lumânare, fără să-și mai recapete cunoștința. Erau căsătoriți doar de trei luni...

— Biata de ea ! murmură Angie, înfiorată. Soarta nu a crutat-o...

— Într-adevăr... Eu am fost crescut după principiile religiei catolice, dar mă întreb uneori dacă sacrificiul unora nu este de prisos. Am discutat acest subiect cu tata, dar am sfârșit prin a ne certa. El este spaniol până în adâncul sufletului.

– Tu nu crezi că ești tot atât cât el, Enrique ?

– Într-un anumit fel, fără îndoială. Tu ai trăit în preajma bolnavilor, Angel. Trebuie să fi remarcat că suferința îi lovește mai des pe cei buni decât pe cei răi. Nu te-ai întrebat niciodată de ce ?

– Ba da, răspunse ea încetșor. Poate că este un fel de test. Mătușa... mea, care era bună și generoasă, a fost distrusă de o viață grea de muncă și de singurătate. Poate că egoismul este un fel de armură ? Și totuși, nu mi-ar plăcea să fiu o egoistă, dar tu ?

Enrique luase un biscuit, dar în loc să-l mănânce, îl sfărâmă între degete.

– Când mă duc să fumez în grădina interioară, încep să reflectez. Infirmitatea mea a creat un fel de ecran în creierul meu, pe care se suprapun imagini și amintiri... Ce forță este aceea care-i împinge pe oameni să meargă pe un drum care-i va duce la un sfârșit fatal ? Stă în firea omului să-și facă planuri de viitor, să-și imagineze plăcerile pe care viitorul i le poate rezerva...

Oftă adânc, și ochii lui păreau să scotocească neantul în care Angie nu avea nici chip, nici formă ; ea nu era decât o voce pe care el o asculta uneori, o mână pe care uneori o ținea într-a lui.

– Dacă aș fi ales să fac dreptul și să fi preluat biroul de avocatură al unchiului meu, aș fi fost oare tot așa, închis între patru pereți, fără vreo ușă deschisă către o grădină plină de flori, unde ar fi existat cineva care să mă aștepte ?

– Enrique, tu poți atinge și mirosi florile... Dă-mi mâna ta.

El se supuse, și ea îi puse în palmă firul de trandafir cu petale catifelate și parfumate.

— Așa cum zici, îi simt parfumul, într-adevăr, mormăi el ducându-l spre nas. Dar pentru mine, rămâne un trandafir negru.

Ultimele lui cuvinte o urmăriră pe Angie tot timpul în care se pregăti să-l conducă pe Enrique în oraș, unde urmau să-l întâmpine pe jurnalist, tovarășul lui de suferință. Doi bărbați pe care soarta îi lovise în plină tinerețe, și care nu vor mai putea să ducă viața lipsită de griji a celor care au totul, fără ca măcar să-și dea seama.

Pentru Enrique, trandafirii vor fi poate întotdeauna negri și Tocal de Byas va fi pentru totdeauna lipsit de bucuriile paternității. Angie își legă cordo-nul rochiei gândindu-se la nedreptatea destinului.

Își perie părul care-i cădea în șuvițe suple pe umeri, și-și alege o poșetă asortată cu rochia ei din jerse crem, a cărei formă simplă se mula perfect pe trupul ei. Privindu-se în oglindă o clipă i se păru că arată destul de convenabil și destul de plăcut de privit. Camera lui Enrique fiind goală, ea cobori.

Tânărul o aștepta în salon, și Angie își acordă plăcerea de a-l contempla din cap până-n picioare. Era îmbrăcat în pantaloni albi și o cămașă albastră. Părul îi era pieptănat în așa fel încât îi ascundea în parte cicatricile. Era destul de greu să-ți imagi-nezi că bărbatul acesta elegant era orb.

— Dragul meu, arăți splendid, zise Angie.

— Dar tu, cum te-ai îmbrăcat? întrebă el îndreptându-se spre ea, după parfumul ei cu arome florale.

Cu inima gata să-i spargă pieptul, ea rămase nemșcată în timp ce el își aluneca mâna pe ȧesă.

tura suplă a rochiei, destul de fină pentru ca ea să-i simtă degetele urmărindu-i în același timp și contururile trupului.

— Rochia ta mi se pare frumoasă... Ce culoare are ?

— Crem.

Respirația Angiei se precipită, și fu cât pe-aci să se arunce în brațele lui. Nu făcu însă nici o mișcare.

— Ți-ai prins și trandafirul ?

El căută și-l găsi prins pe umărul rochiei, cu ajutorul unui mic ac de aur care-i aparținuse mamei ei.

Mâna lui Enrique atinse apoi părul ei bogat și suplu ; brusc și-o retrase și se dădu câțiva pași înapoi. Auzul lui fin percepu zgomote de pași înainte ca Angie să le fi auzit. De câțeva vreme, părea că el posedă o anume intuiție a oamenilor și obiectelor, ca și cum acestea ar fi emis niște vibrații perceptibile doar de nevăzători. Angie era tulburată de această descoperire, dar nu discutase încă despre ea cu Enrique. Aștepta momentul potrivit pentru a-i dezvălui că el posedă un dar pe care însă nu-l aveau toți orbii.

— Enrique, dragul meu frate ! exclamă Moya intrând în încăpere. Cât de elegant ești ! Unde te duce Angie ?

— Mergem în oraș să-mi întâmpin un prieten care vine să stea o vreme la noi. Dar tu, mai ai noutăți ?

— Nu, răspunse ea, infundându-și mâinile în buzunarele blugilor uzați. Mă plictisesc... Nu mai este nimic de făcut, nici plimbări cu barca, nici plim-

bări pur și simplu.... Am impresia că nu ne vom mai distra niciodată ! Cel puțin eu....

— Nu vorbi prostii, îi tăie vorba fratele ei. Ești tânără, sănătoasă, și exasperezi pe toată lumea cu lamentările tale din cauza primei suferințe din dragoste. Dacă chitarisul tău te-ar fi iubit la fel de mult cum îl iubești tu, te-ar fi luat cu el și tu l-ai fi urmat, fără să mai ții seama de dezaprobarea tatei. Dacă vrei un sfat bun, îmbracă-te frumos și vino cu noi în oraș.

Maya se gândi o clipă.

— O să luați masa în oraș cu el ?

Cum Enrique tăcea, Angie luă taurul de coarne.

— Este o idee bună, ce zici, Enrique ?

Degetele tânărului spaniol se crispară pe mânerul bastonului de parcă ar fi vrut s-o lovească, pentru că îndrăznise să facă o asemenea propunere.

— Nu știi dacă....

— Acum cine este exasperant ? interveni Maya. Hai, Enrique, cine crezi că se va simți jenat dacă vei scăpa un măr pe jos sau dacă vei presăra piper pe prăjitură ? Să mergem cu toții la „Casa de las Palmas”, unde ne plăcea să mergem odinioară. Hai, spune da !

Pentru câteva clipe, încăperea fu cufundată în tăcere ; li se puteau auzi inimile bătând la unison.

— Foarte bine, zise în sfârșit Enrique. Dacă asta crezi că îți va alunga gândurile negre, Maya, să mergem să mâncăm la „Casa”.

Angie scoase un oftat de ușurare, în timp ce Maya se aruncă de gâtul fratelui său.

— Te ador !

— Părul tău pare să fie un cuib de păsări, îi reproșă el, punându-i mâna pe cap. Du-te și te

piaptână și găsește-ți o rochie mai veselă, prietenul nostru are nevoie de un spectacol plăcut. Grăbește-te, eu și cu Angel te așteptăm în mașină.

— Câtă autoritate ! La fel este și cu tine, Angie ?

— Încet-încet, își revine la temperamentul de altădată. Într-una din serile următoare, o să-l duc sus, în turnul de pază, ca să-i descriu apusul de soare... care seamănă atât de mult cu un tablou.

— Da, este foarte romantic... murmură Maya. Scara este însă îngustă și abruptă ; crezi că va avea suficient suflu ca s-o urce, la vârsta lui ?

— Fugi și te îmbracă ! o bombăni el. Eu sunt încă în floarea vârstei !

— Vorbește cumva serios, Angie ?

Maya fugi râzând din salon, în timp ce Enrique își păstră expresia îngândurată.

— Mi-e teamă că descrierea asta mică i-a rănit orgoliul. Tata are o judecată foarte perspicace asupra caracterelor umane ; cred că l-ar fi acceptat de ginere, în ciuda faptului că era divorțat, dacă l-ar fi crezut sincer îndrăgostit de Maya. Ea este tânără, timidă și noi suntem bogați ; toate astea cred că l-au atras. Îi doresc Mayei să aibă mai mult noroc data viitoare.

— Și eu, zise Angie cu un zâmbet trist.

Își strecură brațul pe sub cel al lui Enrique și se îndreptară spre mașină, un Mercedes ce-i aparținea lui Don Carlos.

O dată instalați, Angie spuse :

— Atitudinea ta față de femei este foarte latină, nu-i așa ? Am uneori impresia că ești supărat pe mine pentru că trebuie să-mi accepți ajutorul.

— Este normal, nu ? Dacă crezi că nu este frustrant să te lași condus de o femeie, te înșeli ! adăugă el atingând volanul în fața căruia se așezase Angie.

— Știu bine că nu-ți este ușor să accepți, dar faci niște progrese uimitoare. Trebuie să-ți fi dat seama de acest, să-i zicem, al șaptelea simț pe care-l posezi.

— Dumnezeu ! Și ar trebui să mă simt încântat ? Vreau să văd lucrurile, nu doar să le simt... de parcă mi-ar umbla păianjeni pe piele.

— Ai această senzație ?

— Aproape...

— Dar este foarte important ! exclamă ea. Să simți obiectele înainte de a le atinge, ca și cum ar emite vibrații... Este chiar excitant !

— Unele obiecte mi se par excitante, dar nu cele pe care ți le închipui tu. Nu este vorba nici de o ușă închisă, nici de vreun zid de beton. Ci forme rotunde și calde... dar iartă-mă, gândurile mele au luat-o razna și nu-mi fac bine...

— Enrique, eu nu mă amestec niciodată în gândurile tale... oricare ar fi acestea.

— Într-adevăr ? Sunt momente când aș vrea să te știu mai degrabă la căpătâiul vreunei bătrâne doamne fermecătoare.

— Enrique, ce se întâmplă ? De ce încerci să te certî cu mine ? Ce am făcut sau am zis ca să te supăr ?

— Acest... acest optimism permanent pe care-l afișezi. Viața mea merită să fie trăită ? Blestem ziua în care m-am născut. Iar tu, tu vorbești despre vibrațiile pe care le emit obiectele, de parcă ar fi un lucru capital ! Mă doare-n cot de ele, mă auzi ?

Bagă-ți bine asta în cap, Angel : dacă nu-mi recapăt vederea, nu am ce face cu existența aceasta aproape vegetală !

– Enrique... murmură ea cu o voce gătită.

– Îți sucesc gâtul, Angel, dacă îndrăznești să-mi mai spui o dată că pot simți căldura soarelui în loc să-l pot **vedea** acolo sus pe cer. Pot de asemenea să simt și un sărut... mare lucru ! Ceea ce vreau eu este să pot privi fața celei pe care o sărut, să-i văd privirea cu care-mi răspunde... E limpede ?

– Foarte limpede, când vorbești pe tonul ăsta. Și este de asemenea limpede că ești furios chiar împotriva ta, pentru că ai cedat insistențelor Mayei și ai acceptat să mâncăm la restaurant. Oamenii vor fi suficient de ocupați cu mâncarea ca să te mai privească și pe tine !

– Așadar, am reușit să-l tulbur pe îngerul meu păzitor ?

Vorbindu-i pe același ton ironic, el își strecurase mâna sub genunchiul Angiei, și ea se crispă când el începu s-o mângâie.

– Micuța Angie, cu pielea fină și caldă, continuă el. Presupun că senzualitatea ta nu are egal decât în rotunjimile tale.

– Sen... sentimentele mele nu mă privesc decât pe mine.

Cu o lovitură ușoară, ea îi îndepărtă mâna.

– Nu-mi plac lamentările tale, zise ea pe un ton autoritar. Gândește-te la prietenul tău, Torcal, care nu poate avea copii, și nu se va căsători probabil niciodată. Tu, tu ești liber s-o faci...

– Să am o soție și copii pe care să nu-i pot vedea ? Visezi, Angel, mintea ta a luat-o razna !

– Taci, Enrique, te rog ! zise Angie punându-i degetele pe buze. Te torturezi singur, și... mă torturezi și pe mine, când vorbești astfel.

– Vrei să spui că te dezamăgesc. Ai crezut că ai reușit să mă transformi într-un bolnav ascultător, nu-i așa ?

– Păreai să vrei să te lași ajutat... Nu abandona, Enrique. Ai puterea necesară ca să duci această luptă dură... și să ieși învingător. Nu vrei să câștigi ?

– Zarurile sunt trucate. Dușmanul este aici, în capul meu, și eu nu pot să lupt cu cineva pe care nu-l pot vedea.

– Nu fi atât de amar.

– Dacă ai fi în locul meu, ai sări în sus de bucurie ?

– Poate...

– Nu încerca să-mi mai găsești vreun motiv bun. Prin grădina prin care merg eu, trandafirii sunt negri, și femeile nu au chip.

– Enrique... chiar vrei atât de mult să mă auzi plângând ?

– Nu. Mă străduiesc doar să te conving, o dată pentru totdeauna.

– Dar eu înțeleg foarte bine !

– Aunci, spune-mi, ce-o să fac eu cu viața mea ?

– Ți-am mai spus. Poți foarte bine să studiezi dreptul. Ai capacitatea intelectuală necesară.

– Pentru cât timp încă ? Uîți de acele schije rămase în capul meu ?

– Cu cât trece timpul, cu atât pericolul se îndepărtează. Și chiar așa... N-o să-ți petreci timpul așezat în fotoliu, așteptând să se întâmple ceva. Ai

fost soldat, nu-i așa ? De nenumărate ori ai fost în pericol !

– Ușor de zis, Angel, dar nesiguranța asta mă ucide. Când adorm, visez, și tu știi ce visez ! Când sunt treaz, mă surprind încercând să zăresc lumina, pe fereastră... Tu nu-ți poți imagina profunzimea golului și a singurătății care mă înconjoară, ca o uriașă umbră neagră care refuză să dispară... Eu niciodată n-am știut ce este frica până în ziua aceea blestemată !

Deodată, Angie nu mai suportă să-l vadă atât de nefericit. Se aplecă spre buzele lui pentru a-i opri valul de cuvinte.

– Nu face asta ! urlă el, împingând-o. Am oroare de mila ta !

– Tu ești prea puternic pentru ca să inspiri milă... Voiam doar să-ți împărtășesc suferința.

– Nu știi ce vorbești ! se răsti el pe un ton sălbatic. Eu nu pot să împărtășesc cerul tău albastru, nici tu tenebrele mele. Nu deveni sentimentală, te prefer optimistă.

Se afundă în fotoliul său și întoarce fața. Angie îi privește profilul distins, maxilarele care se încheștau nervoase. Durerea ei era imensă. O tăcere apăsătoare se lăsa între ei, ruptă de apariția Mayei, care se instalează veselă pe bancheta din spate. Se plectănase și se îmbrăcase într-o rochie în dungi cu mâneci scurte. Își dăduse cu un ruj strălucitor pe buzele-i bine desenate.

– Te-ai aranjat un pic ? o întrebă Enrique.

– Prietenul tău este un cuceritor ? îi replică ea.

Angie se crispă ; ceea ce aflase despre Torcal de Byas din gura lui Enrique era ceva prea intim,

și nu putea să-i spună Mayei. Aceasta nu știa încă prea multe despre viață și, dacă ar fi fost șocată de dezvăluirea adevărului, comportamentul ei față de prietenul fratelui său n-ar mai fi fost natural.

Conduc cu îndemânare de Angie, Mercedesul merse de-a lungul litoralului, pe șoseaua ce ducea în centrul Bayaltarului. Marea, liniștită ca un lac, era acoperită de o ceață opalescentă ce-i dădea o nuanță de albastru-cenușiu.

— Cum este marea ? întrebă Enrique, care preferase să nu ia în seamă întrebarea surorii sale despre Torcal.

— Exact cum a reprezentat-o pictorul tău preferat în tablourile sale, îi răspunse Maya. Tot îl mai consideri pe Turner cel mai mare peisagist ?

— Când mi-am spus o părere, o păstrez.

— Câtă aroganță ! exclamă Maya, aplecându-se spre scaunul din față pentru a-i putea mângâia părul fratelui său. Prietenul tău îți seamănă ?

— Nicidecum. Nu avem în comun decât cicatricele.

— Ale tale chiar îmi plac, murmură ea, înfățișându-l cu brațele. Ești la fel de robust și solid ca odinioară, când făceai pe șeful cu noi. Ce zile fericite trăiam... Parcă niciodată nu era înmormorată... Îți amintești ?

— Doar în parte, zise el zeflemitor. Am mai avut câteva goluri de memorie, mai ales după întoarcerea mea de la spital... dar încet-încet, îmi reamintesc. Totuși, nu reușesc să-mi amintesc dacă Angel era frumoasă sau altfel.

— Este chiar atât de important ? întrebă pe un ton lejer Maya.

Tocmai treceau pe lângă Capela Crinilor, ascunsă aproape în întregime sub florile mov ale plantelor agățătoare. O clopotniță mică ce cunoscuse și vremuri mai bune, se înălța pe deasupra tufișurilor. Câțiva copaci venerabili adăposteau acest loc de rugăciune, ale cărui vitralii reprezentau flori de crin.

— Cum ți-o imaginezi tu pe Angie ? insistă Maya.

— Prizonieră a unei epoci trecute, draga mea surioară, atunci când două codițe blonde îi încădrau chipul timid.

— Îți place descrierea asta, Angie ?

Maya zâmbea, dar privirea ei era întrebătoare, ca și cum abia acum își dădea seama că deveniseră adulți și că apăruseră sentimente neștiute de ceilalți.

— Cu toții trăim cu unele imagini în minte, afirmă Angie pe un ton pe care și-l dorea indiferent.

Ajunseră în port și tânăra conduse mașina în parcare de lângă debarcader. Ieși și ocoli automobilul pentru a ajunge la Enrique.

— Da, îmi amintesc de silueta ta de fetiță, murmură el. Dar acum când pun mâna pe tine, Angel, ești aproape o necunoscută pentru mine.

— Ce tot șușotiți acolo, voi doi ? întrebă Maya curioasă.

— O întrebam doar pe domnișoara asta dacă mi s-a deranjat părul și dacă hainele mele nu sunt prea șifonate. Când ești orb, lucrurile astea nu mai au atâta însemnătate. Ce-ar fi contat pentru mine dacă m-ați fi adus aici în pijama ?

– Oh, Enrique ! Eu... eu nu pot suporta să te aud vorbind astfel, bolborosi Maya, gata să plângă.

– Voiam să glumesc, zise el ironic. Șterge-ți ochii, surioară... Da, știu că sunt plini de lacrimi. Angel o să-ți spună că eu am auzul la fel de fin ca o pisică, și că obiectele îmi trimit un fel de semnale sub forma unor vibrații... Un al șaptelea simț, cum îl numește ea.

– Este adevărat ? se miră Maya, încă emoționată. Enrique, ce vrea să însemne asta ?...

– Presupun că natura vrea să compenseze în felul ei faptul că mi-am pierdut vederea, îi explică el fără nici o emoție. Acum, haideți să-l căutăm pe Torcal !

CAPITOLUL VI

Soarele era cald și marea scânteia liniștită. Pescarii își trăgeau în port plasele încărcate cu pește, strigându-se unii pe alții, fredonând refrene populare sau certându-se fără motiv. De-a lungul digului se înșirau căsuțe modeste, cu pereții crăpați acoperiți de iederă care le dădea totuși un aspect ospitalier.

Era o insulă cu obiceiuri vechi, unde răsunau tot timpul zilei clopotelul bisericilor, chemând credincioșii la slujbă. Femei îmbrăcate în negru, cu capul acoperit de un șal mare, se plimbau liniștite prin nenumăratele magazine ce mărgineau strada principală, numită evocator „Ramblas de las Virtudes”, sau Promenada Virtuților.

Prin așezarea ei în Marea Mediterană, insula Bayaltar fusese odinioară ținta numeroaselor invazii, și asta încă se mai putea percepe în arhitectura ei. Puteai să-ți imaginezi cu ușurință piratii mauri devalizând magazinele comercianților sau sărind peste zidurile clădirilor spaniole pentru a răpi tinerele fete de sub ochii îngroziți ai doicilor.

Angie se lăsa pătrunsă de atmosfera portului, în timp ce șalupa de amiază se apropia încet de debarcader.

— Cum arată ? întrebă Maya, strângându-i de braț pe fratele său.

— Nu știu ce să-ți spun... Ne-am cunoscut în spital, și nu mă vezi tu pe mine întrebându-le pe infirmiere dacă este bărbat frumos...

— De ce nu ? Este o întrebare normală.

— Draga mea, nevinovata mea surioară ! Nu este de mirare că te-ai lăsat sedusă de un așa-zis muzician !

— Ai dreptate, recunosc Maya, înțelegând aluzia.

— Șalupa tocmai a oprit, îi anunță Angie.

Pasagerii începură să coboare. Ce fel de bărbat o fi fost Torcal de Byas ? Poate că și pe el suferința îl făcuse sever și sarcastic.

Încetul cu încetul, mulțimea de călători se împrăstie, și Angie remarcă o siluetă care rămăsese la o parte, și părea să ezite să se apropie. Oare îl cuprinsese timiditatea la vederea celor două fete ?

— Ce naiba face ? se impacientă Enrique. Nu trebuia să vină cu șalupa de amirază ?

— Cred că-l văd, murmură Angie. Enrique, poate că el nu se aștepta să te vadă în compania noastră...

— Torcal știe că eu sunt orb și pot cădea în apă dacă nu mă conduce nimeni. Du-te și adu-l !

Na a mai fost nevoie. Torcal auzise vocea lui Enrique, și acum se apropia de grupul lor cu pași mari. Era înalt, îmbrăcat într-o haină bej și pantaloni din tweed maro ; când îl văzu, Maya scoase un ușor țipăt înăbușit.

Angie înțelese imediat reacția prietenei sale. Printr-o ciudată întâmplare, Torcal de Byas arăta la fel de distins și tenebros ca și fratele ei, cu excepția ochilor lui de un albastru profund, care contrasta-

tau cu părul negru și cu pielea mată. Privirea lui împede se opri o clipă asupra celor două fete și o expresie fugară de tristețe îi trecu pe față.

— Torcal ? spuse Enrique, întinzându-i mâna. Ce mai faci, prietene ?

— Bine, răspuse acesta, strângându-i mâna întinsă. Nici tu nu arăți rău, Enrique. Fără bastonul cel altu, aș fi crezut că poți vedea până dincolo de orizont.

— Măcar de-ar fi fost așa, mormăi Enrique. Ce-ar fi să-ți prezint cele două însoțitoare ale mele ? Cea mică și brunetă este sora mea, Maya, despre care m-ai auzit vorbind. Blonda cu ochi albaștri este infirmiera mea, Angela Hart.

— Sunt încântat să vă cunosc pe amândouă, zise tânărul, inclinandu-se cu un zâmbet.

Angie remarcă o dată în plus expresia dureroasă de pe fața lui. Ea cunoștea motivul acestei tristeți și când văzu privirea fascinată pe care i-o arunca Maya, inima îi se strânse. De când cu ultimul ei ghinion în dragoste, Maya era vulnerabilă și nimic din înfățișarea lui Torcal nu dezvăluia intimitatea de care suferea. Enrique îi destăinuise acest secret, și ea nu avea dreptul să-l spună nimănui.

— Ești un norocos, Enrique, că te ații pe mâinile acestor două tinere atât de fermecătoare.

— Știi, domnule de Byas, spuse cu timiditate Maya, sunteți un spaniol foarte neobișnuit : aveți ochii albaștri !

— Mama mea era scoțiană, îi explică el. Total meu a întâlnit-o când s-a dus la Aberdeen să cumpere un taur. În felul acesta, el a introdus un element scoțian în crescătoria lui, și în același timp și în familie.

– Pentru binele tuturor, sunt sigură, domnule, se fândosi Maya.

– Vă rog să-mi spuneți Torcal, le propuse el.

– Cu plăcere. Eu mă numesc Maya.

– Este un nume aztec și vi se potrivește foarte bine.

Ziaristul se întoarse apoi spre Angie :

– Îmi închipui că dumneata ești sută la sută anglo-saxonă, domnișoară Hart. Părul dumitale te trădează, este atât de blond !

Maya alese acest moment pentru a pune întrebarea de care se temuse prietena ei.

– L-ai cunoscut pe Enrique la spital... Dumneata ai fost grav rănit, Torcal ?

– Destul de grav.

– Și te-ai restabilit complet ?

– Da. Mi-am rezervat o cameră la „Castillo de Madrigal” ; este un hotel bun ?

– Excelent, afirmă Enrique. Acum, hai să mergem să mâncăm ! Știm noi un restaurant absolut fermecător, „Casa de las Palmas”. Ne reamintește de vremurile pe când eram mai tineri... Sunt sigur că vei aprecia alegerea făcută de sora mea, Torcal.

– Sunteți invitații mei...

– În nici un caz ! protestă Enrique. Când un prieten mă vizitează la Bayaltar, eu sunt gazda lui. Dă-mi brațul, Angel, dacă vrei.

– Iată-l, dragul meu !

Începură astfel să urce scările ce duceau spre stradă. Maya și Torcal veneau la câțiva pași în urma lor, și murmurul discuției lor ajungeau până la ei. „Torcal este într-adevăr seducător, iar Maya nu cere decât să fie consolată”... gândi Angie.

Pierdută în gândurile ei, se împiedică de o pia-tră, și Enrique se grăbi să remarce :

– Mi se pare că, totuși, eu sunt orbul !

– Bună observație ! îi replică ea râzând.

În adâncul sufletului ei era totuși ușor îngrijo-rată ; Enrique părea că nu bănuie atracția pe care prietenul său o exercita asupra Mayei. Nu știa că Torcaț, la fel ca el, era genul de bărbat care atra-gea fără doar și poate femeile.

– Am face mai bine să lăsăm mașina în par-care și să mergem pe jos până la restaurant, pro-puse Angie. Se află exact în piață, nu departe de aici.

Enrique rămase nemișcat.

– Promenada va fi plină de lume la ora asta !

– Și ce dacă ? Trebuie să te obișnuiești să mergi prin mulțime. Așa că nu face atâta caz !

– Ce suflet caritabil ! mormăi el. Pentru numele lui Dumnezeu, fă în așa fel încât să nu lovesc pe cineva... Ar fi trebuit să ne înarmăm cu o pocni-toare, așa cum purtau pe vremuri leproșii.

– Nu fi ridicol. Oricum, chiar și lepra a încetat să mai fie contagioasă de multă vreme, și-chiar se tratează.

– Nu acesta este și cazul meu, nu-i așa ?

– Cine știe... ?

Ea îi aruncă o privire intensă, și-l conduse cu îndemânare printre oamenii care mergeau grăbiți pe trotuare, înconștienți de norocul pe care-l aveau ae a se putea deplasa fără ajutorul altcuiva.

Angie simți că zgomotul neîntrerupt al străzii îl afecta pe Enrique ; părea nervos, și ea răsuflă ușu-rată când în sfârșit zări restaurantul.

— Niciodată nu mi-am dat seama că oamenii merg atât de repede, remarcă el. Ai zice că sunt o turmă de elefanți în drum spre rău.

— Pentru cei mai mulți dintre ei, este ora prânzului, ceea ce explică în parte graba lor.

Ajunseseră în piața mare unde se aflau nemăratele cafenele în aer liber. Pe terase, fuseseră așezate mese la adăpostul unor umbrele mari în culori vii, sau al unor palmieri în formă de evantai. În mijlocul pieței se afla o fântână de marmură cu trei bazine în care apa susura neîntrerupt. La celălalt capăt, se înălța un chioșc în care o orchestră de modă veche cânta refrene familiare.

— Îmi place locul ăsta ! exclamă Torcal. Enrique, nu știam că insula ta este atât de pitorească.

— Da... Nu se schimbă... ceea ce este preferabil în împrejurările actuale. Totul meu face tot ce-i stă în putință pentru a feri insula de un turism sălbatic. Imaginează-ți aici niște hoteluri ca acelea care au împânzit anumite regiuni din Spania. Ultima oară când am văzut Ibiza, nu am recunoscut-o !

— Sunt nerăbdător să-I întâlnesc pe Don Carlos, declară Torcal, în timp ce grupul se îndrepta spre restaurant. Cea mai mare parte a meselor de pe terasă erau ocupate, și ei intrară înăuntru unde îi întâmpină o răcoare plăcută.

— Ce miros plăcut ! exclamă Maya, cu o licărire veselă în adâncul ochilor.

Ridică privirea spre Torcal, care-i zâmbi scurt. Lumina difuză din sală dădea ochilor lui reflexe cenușii. Căutără o masă liberă pentru patru persoane, și se așezară bucuroși. Angie privi în jurul ei, și amintirile o năpădiră cu o nuanță de amărăciune.

Puține lucruri se schimbaseră aici de pe vremea când veneau în grupuri voioase, să mănânce sardele la grătar și șerbet de migdale.

— Ce vreți să beți ? întreabă Enrique. Eu voi lua un rom zdravăn.

— Pentru mine, un pisco sour, zise Torcal.

— Chiar este amar ? întreabă Maya.

— Este o băutură de o foarte frumoasă nuanță de verde, îi explică el.

— Crezi că mie mi-ar plăcea, Torcal ? insistă ea cu o oarecare timiditate.

Îi pronunță numele pe un ton ușor ezitant, ca și cum ar fi simțit că omul acesta era învăluit într-un mister și că descoperirea lui va fi dureroasă.

— Ai putea să-l încerci, dar creșt că sangria ar fi mai mult pe gustul tău.

— Și care ar fi gusturile mele ? replică ea, roșind de atâtea îndrăzneală.

— Ești foarte tânără... articulă Torcal. Plăcerile vieții nu ar încă pe buzele tale acea savoare amară...

— Așa crezi... zise Maya, gândindu-se evident la tânărul chitarist pe care tatăl său îl alungase.

— Eu am să iau o sangria, interveni Angie. Cât de mult îmi place muzicalitatea cuvintelor spaniole ! Ramblas, de exemplu, este mult mai frumos decât „Calea“... etc...

— Așa este, admise Torcal. Ai foarte puțin accent când pronunți. Aș putea să-ți spun Angie ?

— Firește. Am învățat spaniola la școală și când veneam aici în vacanțe.

— Ah... înțeleg.

Torcal tăcu, în timp ce chelnerul se apropie și se aplecă spre Enrique.

— Domnul vrea să facă comandă ?

Angie constată cu plăcere că Enrique aprecia faptul că i se adresase lui, fără să observe că este orb. Comandă aperitivele, în timp ce Torcal îl observa cu privirea lui gravă. Căuta oare să-și evalueze propria infirmitate, în comparație cu universul prietenului său, un univers fără culori, fără chipuri, fără zâmbete ? Deodată, o privi pe Angie, ca și cum ar fi vrut să afle până unde merseseră confidencele lui Enrique în privința lui.

— În ce parte a Spaniei locuiești ? întrebă ea, străduindu-se să-i vorbească pe un ton neutru.

— Am un apartament la Madrid, iar familia mea posedă un domeniu în Andaluzia.

— Am auzit spunându-se că Andaluzia a rămas foarte pitorească.

— Este o regiune unde timpul pare să se fi oprit în loc, că și pe această insulă. Influența maură rămâne importantă ; zidurile foarte albe în lumina soarelui, susurul fântânilor, umbra chiparoșilor, și femeile voalate, toate astea pot rezuma Andaluzia.

— Ți plac femeile voalate ? întrebă Maya.

— Atunci când se integrează în peisaj. Dar tu ce crezi, Enrique ?

— În ceea ce mă privește, toate femeile poartă văluri.

— Scuză-mă, n-am vrut să...

— Nu-i nimic, prietene. Îmi place când oamenii uită de infirmitatea mea, așa că zi-i mai departe... Te întorci la spital, după vacanță ?

Maya îl privea pe Torcal părănd să fi uitat că abia de curând fusese îndrăgostită. Cu cotul pe masă, își pusese bărbia în palmă și părea pierdută în admirație.

— Nu. Am făcut deja tot ce s-a putut pentru mine, zise el cu o ironie calmă.

— Ți-au ameliorat starea ? Arăți bine.

— Mă simt perfect.

Torcal îl văzu, cu ușurare, pe chelner venind. Acesta puse băuturile pe masă, și fiecare se servi. Cu foarte mult tact, Angie puse paharul de rom în mâna lui Enrique, care-l ridică imediat.

— **Salud**, în sănătatea tuturor ! toastă el, înainte de a-și duce paharul la buze. Cum este **sangria** ?

— Delicioasă ! exclamă în cor Angie și Maya.

În timpul mesei, cei doi bărbați vorbiră despre experiențele lor trecute, și Angiei nu-i scăpă faptul că Maya asculta cu atenție conversația, ca și cum ar fi vrut să afle totul despre acest bărbat intrat în viața ei atunci când se aștepta mai puțin.

Dumnezeule ! gândi Angie, ce problemă dacă ea se va îndrăgosti de Torcal de Byas ! Enrique nu ar aprecia deloc un mariaj steril, și va considera de datoria lui să-și avertizeze tatăl. Familiile spaniole țineau foarte mult la copii, iar o asemenea legătură i se părea imposibilă.

Oftă în tăcere și se apucă să mănânce din șerbetul de lămâie pe care și-l comandase ca desert. În ciuda unei bune dispoziții relative care domnise în timpul mesei, ea se simțea un pic deprimată, și se întreba dacă Enrique era conștient de starea ei de spirit. El mai comandase încă o sticlă de vin, zicând că acesta era cel mai bun remediu pentru a încălzi inimile.

— O să reșim de aici cu toții cam amețiți, se scufosi Maya. Nu te-am mai văzut așa de multă vreme, Enrique. Și ești vesel din cauza Angiei sau a vinului roșu ?

— Ei bine, Angel, zise Enrique întorcându-se spre fată, ce părere ai despre pacientul tău ? Crezi că poți fi tu cauza euforiei mele ?

— Cred că da, interveni Torcal. Eu n-am avut norocul tău, am avut de-a face cu un adevărat dragon când mă aflam în spital.

— Cred că Enrique ar merita uneori să aibă de-a face cu un dragon ! exclamă Maya. Are un fel de a se purta cu Angie ! Am auzit-o adesea citindu-i tiranului meu de frate, la ore micî din zori.

— De ce nu ? se apără Enrique. Avem o excelentă colecție de romane în casă ; mama adora să le citească, și găsesc și eu în ele un fel de evadare. Ce titlu are cel pe care de abia l-am început, Angei ?

— „Ceaiul amar al generalului Yen”, cită Angie zâmbind. Îmi place mult povestea, este puțin cam stranie și romantică.

— Ești deci o tânăra romantică ? întrebă Torcal.

— Poate, deși pare cam demodat în zilele noastre... Filmele și romanele moderne sunt mai degrabă de un realism agresiv... În ceea ce mă privește, mie îmi place o carte care mă face să visez ; presupun însă că pentru tine, care ești jurnalist, nu este la fel ?

— Nu sunt sigur... M-am gândit mult când eram imobilizat în spital. Poate că voi înceta să mai scriu și mă voi întoarce la pământ, instalându-mă în Andaluzia ca să-l ajut pe tatăl meu.

— Este o idee bună, aprobă Enrique. Vei avea oricând posibilitatea să-ți reiei pînă, dacă o să-ți se pară căruța prea grea... Mi-ar plăcea să am și eu de ales.

– Enrique, detest să te aud vorbind astfel ! protestă Maya.

– Perspectivele care î se oferă unui orb nu sunt prea vaste...

– Așa cum ți-a sugerat Angie, ai putea face dreptul.

– Și cum să studiez ? Mă îndoiesc că voi găsi cărți de drept scrise în Braille.

– Există fără îndoială, interveni Angie. Va trebui doar să le căutăm...

– Nu-i nevoie să te ostenești, nu mă interesează deloc. A mâncat toată lumea bine ?

– A fost delicios, comentă Torcal. N-am mai mâncat șarlotă de ciocolată de ani de zile.

– Ți-am spus eu ! exclamă Maya.

Tânăra fată îl convinsese pe Torcal să aleagă această specialitate a casei. Îi privea acum pe vecinul său cu niște ochi rugători, de parcă ar fi așteptat din partea lui un compliment sau o frază amabilă.

Degetele Angiei se crispară pe pahar ; era sigură că Maya tocmai căzuse sub vraja privirii albastre și adânci a acestui bărbat mai în vârstă decât ea. Angie nu o condamna însă, ea însăși era fermecată de Enrique dar, când șederea ei aici va lua sfârșit, se va întoarce la studiile ei și nu va mai avea timp de lamentări.

Sorbi îndelung din paharul cu vin. Nu trebuia să se gândească acum la plecare... Dacă timpul s-ar fi oprit în loc, în acest restaurant cu o atmosferă atât de caldă...

Dar auzi vocea lui Enrique care cerea nota.

– Sunteți invitații mei, insistă Torcal. Prânzul acesta m-a făcut să uit... unele probleme.

— Dacă așa vrei tu, acceptă Enrique, fără să mai discute.

Ceva din tonul lui Torcal trezise curiozitatea Mayei. Se aplecă și-și puse mâna pe cea a tânărului. Părea că vrea să-l consoleze, fără să știe prea bine pentru ce.

— Cât timp rămâi la Bayaltar ? il întrebă ea.

— Încă... încă nu am planuri prea precise.

— Eu cunosc insula ca-n palmă, Torcal. Dă-mi voie să-ți fiu ghid. Există o plajă chiar aproape de reședință ; vei veni să facem baie ?

— Nu știi să inot prea bine, zise el retrăgându-și mâna.

— O să te învăț eu, este foarte amuzant !

— Maya, lasă-l pe Torcal în pace ! interveni Enrique pe un ton sever. A venit aici ca să se odihnească, așa că lasă-i dreptul să-și aleagă singur distracțiile. S-ar putea ca plimbările tale turistice să nu-l intereseze neapărat.

— Îmi... îmi pare rău dacă te plictisesc... bolborosi Maya, cu ochii dintr-o dată plini de lacrimi. Scuză-mă, continuă ea ridicându-se. Mă... mă duc să mă pieptăn puțin. Vii cu mine, Angie ?

Cele două prietene se îndreptară spre toaletă. Maya părea dureros surprinsă de reacția fratelui său.

— De ce s-a purtat atât de agresiv ? Nu văd nici un rău în faptul, că i-am propus lui Torcal să viziteze împreună insula. Chiar am aerul că m-am aruncat de gătul lui ?

— Nu, nu, o liniști Angie. Dar fratele tău cunoaște încercarea prin care a trecut Torcal, și știe că încă mai este afectat de ea.

– Este atât de seducător, murmură Maya privind-se în oglindă. Privirea-lui mă înfioară. Dar ție, cum ți se pare ?

– Fermecător, dar enigmatic. Ai grijă, Maya. Poate că din cauza acelui chitarist...

– Nu. Am terminat-o cu el... Este neînsemnat în comparație cu Torcal. Mi se pare că are ceva imprevizibil, și asta îmi place...

– Trebuie să știi că există bărbați de care trebuie să te ferești...

– Vrei să spui că seamănă un pic cu Enrique ?

– Amândoi au suferit mult.

– Enrique este orb, și-i înțeleg amărăciunea. Dar Torcal pare în perfectă sănătate. Dacă are cumva cicatrice, ele sunt invizibile.

– Chiar dacă cicatricile sunt invizibile, asta nu înseamnă că ele nu există.

– Angie, ce ți-a povestit Enrique despre Torcal ? Sunt sigură că a fost ceva serios. A fost grav rănit ?

– Da... așa cred...

– Sunt sigură că tu știi și că refuzi să-mi spui ! De ce, Angie ?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maya ! Într-o zi tu suspini pentru un chitarist, a doua zi te crezi îndrăgostită de un bărbat pe care abia l-ai cunoscut ! Ți trebuie mai mult timp ca să iubești cu adevărat... Dragostea este cu totul altceva decât o simplă atracție.

– Vorbești din experiență ? Ești cumva îndrăgostită ? o întreabă Maya, gata să fie geloasă.

– Discuția asta a durat destul, hotări Angie îndreptându-se spre ușă.

Maya însă nu era de acord. O privea de brâu pe prietena ei.

— Pe vremuri nu ne ascundeam nimic, dar tu ai devenit acum atât de misterioasă, Angie. De ce ai ști tu niște lucruri pe care eu să nu le știu?

— Dacă vrei să fii tratată ca un adult, atunci comportă-te ca atare. Rădă îndeială că Torcon de Byas este foarte seducător, dar tocmai a trecut printr-o încercare grea, și cu siguranță că n-a venit la Bayaltar cu gândul de a se îndrăgosti de prima fată ieșită în cale. Nu-l presa, Maya...

— Ce-mi ascunzi? Este cumva divorțat?

— Nu. Soția lui a murit într-un accident, la câteva luni după căsătorie.

— Dumnezeu! Nu este de mirare că pare să respingă simpatia oamenilor. Cât... cât aș vrea să-l ajut...

— Maya, nu poți orbește în întâmpinarea unei posibile dezamăgiri...

— Când mă privește, simt că mă tocesc... Tu înțelegi, Angie?

— Firește, Maya, dar nu-ți face iluzii. A fost rănit, și poate că simți o oarecare compasiune pentru el. Ca și mine pentru fratele tău.

— Tu-l cunoști pe Enrique de atâta vreme... esti aproape ca o soră pentru el. Aproape că faci parte din familie.

— Da, poate.

Ce „da” derizoriu! Nici o clipă Angie nu se simțise ca o soră față de Enrique. Când mâna lui se adănea pe brațul ei, tot trupul îi vibra la oareastă simplă atingere. Când el se închidea în sine, nimeni nu știa că ea trebuia să lupte pentru a nu-l strânge la pieptul ei. Suferințele și temerile tânărului, care

miseră ale ei. Se trezea noaptea, bănuind că el nu închisese un ochi, cobora atunci, la bucătărie și pregătea o băutură caldă. Și când el adormea în sfârșit, cine ar fi putut bănuia că ea rămânea la căpătâiul lui, ghemuită într-un fotoliu, cu picioarele în niște papuci prea mari pentru ea ?

— Îți par inconștientă, nu-i așa ? Tu trebuie să fii genul acela care continuă să iubească un bărbat chiar și după ce el a abandonat-o.

— Dacă vorbim într-adevăr despre dragoste... Dragostea nu este o cheie miraculoasă care ne deschide un paradis de bucurii și fericire ; ea cere uneori o anumită doză de tandrețe și de toleranță. Nu, nu te consider usuratică, Maya. Dar ai o imaginație prea romantică și, pentru tine, Torad este mai mult un erou decât un bărbat care a suferit fizic și moral.

— Nu vei să-mi faci iluzii în legătură cu el, așa-i ?

— Eu te sfătuiesc să...

— Nu-mi pasă de sfaturile tale ! Incerci să mă sperii cu iluziile tale ! Ei bine, ai face bine să te ocupi de propriile tale probleme !

— Foarte bine, îi replică Angie calmă. Asta voi face de acum înainte. Dar să nu vii să-i plângi pe umăr fratelui tău când te vei trezi... dezamăgită.

— Ce vrea să însemne asta ? Îți cer să-mi spui tot ceea ce știi despre Torad !

— Eu nu pot să...

— Enrique știe, nu-i așa ? O să-l întreb...

— Îți interzic ! strigă Angie, cu glasul dintr-o dată gătit de furie. Ai devenit o fetiță răsfățată, Maya. Ai niște capricii ca un copil cărui îi se refuză o jucărie. Aici este vorba despre doi bărbați care au trăit un infern ! Așa că lasă-l pe Torad în pace și

nu-l hărțui pe Enrique ! E timpul să te porți ca o femeie adultă !

Maya își privi prietena cu gura căscată, descumpănită de acest acces neașteptat de furie.

— Acum, înțeleg totul, zise ea în sfârșit. Fratele meu este cel care te preocupă atât de mult. De fapt... cred că ești nebună după el !

— Nu sunt decât infirmiera lui, murmură Angie, evitând privirea Mayei. El se simte acum mai bine, dar va fi îngrijorat dacă va afla că tu te-ai îndrăgostit de Torcal.

— Iar tu, tu arzi pentru fratele meu, nu-i așa ? Nici nu știu cum de nu m-am gândit mai de mult, se miră Maya, mângâindu-i dintr-o dată mâna prietenei ei. Nu poți să-i fii atât de devotată fără să-l iubești profund. Când ți-am telefonat ca să-ți propun să-i vii în ajutor, tu n-ai ezitat nici o clipă. Am crezut că asta este o dovadă de prietenie, dar acum... Angie, nici nu știu ce să-ți spun. El știe ?

— Nu, și este mai bine așa. Promite-mi că n-ai să-i suflă o vorbă.

— Dar de ce ?

— Pentru că, dacă se va vindeca, nu sunt eu cea de care are nevoie. După cum nici Torcal de Byas nu-ți este destinat.

— Pari atât de sigură de ceea ce spui... Crezi că nu-și va putea uita soția ?

Angie încuviință, pentru că acesta era cel mai bun mijloc de a o convinge pe Maya că Torcal era inaccesibil.

— Asta este și părerea lui Enrique ?

— Da. Hai să mergem ! Își vor face griji pentru întârzierea noastră.

— Aș vrea să fiu la fel de puternică cum ești tu, Angie.

— O să vină și asta cu timpul, o asigură aceasta pe un ton lejer. Dar tot ce am discutat să rămână între noi. Sentimentele mele pentru fratele tău nu mă privesc decât pe mine.

— Angie, de ce crezi că n-ai putea fi tu aceea care-i trebuie ?

— Pentru că el este fiul lui Don Carlos de Zaldo, și pentru că tatăl tău va dori pentru el o fată de sânge spaniol. În plus, fratele tău n-a avut niciodată nici cea mai mică înclinație pentru mine ; nu sunt genul lui. Înțelegi, Maya, eu sunt pentru totdeauna gravată în memoria lui cu codițele și cu rochița mea scurtă. Crezi că un bărbat ca Enrique s-ar putea îndrăgosti de o asemenea imagine ? În fiecare zi, el face progrese în a se deplasa singur, și sănătatea lui se ameliorează. Curând, își va recăpăta toată încrederea în sine și va redeveni acel personaj puțin arogant care era odinioară. Misiunea mea va fi terminată, și nu-mi va rămâne decât să mă întorc în țara mea... Asta este soarta, n-o poți schimba așa cum vrei. Și totuși, mi-ar fi fost ușor să profit de încrederea pe care mi-o acordă fratele tău, pentru a-l atrage spre mine. Noaptea, când nu-și găsește somnul, mă cheamă... Aș fi putut să-i devin indispensabilă... în acest fel.

— În loc de asta, tu ai ales, „Ceaiul amar al generalului Yen”...

Deodată, lacrimile începură să curgă pe obraii Movei. Își aruncă brațele pe după gâtul Anăiei, ca odinioară, și o sărută pe obraz.

— Mă... mă bucur că suntem iarăși prietene.

— Și eu. Acum, hai să mergem, altfel Enrique va trimite pe cineva să ne caute.

— Cât de bine îl cunoști ! murmură Maya, ștergându-și lacrimile.

— Chiar prea bine ! glumi Angie, străduindu-se să nu cedeze și ea emoției.

— Nu voi face nici un rău dacă o să-l invit pe Torcal să viziteze curiozitățile insulei, nu-i așa ? Îți promit să nu-l plictisesc. Înțeleg foarte bine încercările prin care a trecut. De altfel, din cauza asta îmi și place. Vreau să-l ajut să uite.

Va fi foarte greu pentru Torcal, gândi Angie.

— Mulțumește-te să-i fii prietenă, așa cum sunt eu pentru Enrique. Acceptă ideea că poate el nu-ți va cere nimic altceva.

— Și dacă el dărește mai mult, există vreun motiv ca eu să-l refuz ?

— Este posibil, admise cu prudență Angie.

— Foarte bine, încheie Maya cu o expresie hotărâtă. O să văd de la o zi la alta, la fel ca tine, Angie, și n-am să-i cer luna de pe cer... Voi încerca să mă port ca un adult.

Reveniră la cei doi prieteni și, pe un ton detașat, Maya îl invită pe Torcal la o plimbare. O să-l conducă la moscheea și la piața care se afla la doi pași de aici.

— Este foarte pitoresc, ai să vezi, îi explică ea. Ai crede că te afli în Maroc.

— Atunci, nu pot să rezist... Mi-o încredințezi pe sora ta pentru o oră, prietene, ca să-mi arate minunile astea ?

— Firește ! Nici n-ai putea găsi un ghid mai bun. Așa că, profită !...

Torcal inclină capul, dar Enrique nu putu să vadă privirea resemnată a tânărului, care sesizase o umbră de amenințare în vocea prietenului său.

— Multumesc, Enrique !

Se îndepărtară, Maya parcă strălucind în soare iar însoțitorul ei ușor aplecat spre ea, pentru a-i asculta explicațiile.

— Angie, începu Enrique, imediat ce ei se îndepărtară. Maya nu trebuie să-și facă iluzii în legătură cu Torcal. Sper că el va înțelege.

— Sunt convinsă, Enrique. Dar ar fi chiar atât de... catastrofic, dacă s-ar îndrăgosti unul de altul ?

— Să te căsătorești fără să poți fonda o familie este un lucru puțin obișnuit în Spania. Tata n-ar accepta asta niciodată, iar pentru Maya, ce dezamăgire ar fi !

— Poate că există totuși o speranță de vindecare...

Între timp, Angie îl condusese pe Enrique printre mese, și acum se aflau în piața inundată de soare. Ochii lui Enrique nu clipiră ca aceia ai prietenei sale. Ei priveau spre infinit, înconștienți de dragostea ce se putea citi pe fața tinerei fete. La urma urmei, ce ar risca dacă i-ar mărturisi că-l iubește ? Iși va bate joc de ea și o va respinge ? Ii va cere oare tatălui său, s-o concedieze pentru că devenea stânjenitoare ?

Ispita era mare... Ea cunoștea nevoile lui Enrique, și-și cunoștea și propriile ei dorințe. Știa de asemenea disperarea care-l cuprindea uneori. Ii va dezvălui el oare sentimentele aici, înconjurați de rușoarea din piață ?

— Enrique, ce surpriză !

- Cel care-i interelase era un bărbat în costum alb, suplu și elegant. Cu ochii strălucitori, se apropiu de Enrique și-i dădu o palmă afectuoasă pe umăr.

- Dragul meu frate ! Mă așteptam să găsesc acasă un invalid, și iată că tu te plimbi la soare ! Nimeni nu mi-a scris că ți-ai recăpătat vederea !

- Seb ! strigă ușor Angie, pradă a tot felul de emoții contradictorii.

- Seb ? zise și Enrique pe un ton sigur. Tu ești ? Sebastian de Zaldo rămăsese pe loc, nemișcat, privindu-și fratele, și încet-încet, bucuria i se șterse de pe față.

- Asta-i bună... murmură el, îmbrățișându-l. Dar pari în plină formă !

- Eu nu te pot vedea, frate, dar bănuiesc că ești mai seducător ca niciodată... Cum de merităm această vizită neașteptată ? Ai venit cu șalupa ?

- Nu. Am venit cu elicopterul Companiei, și am luat masa cu pilotul, care s-a întors la Madrid. Rique, pari perfect sănătos, este greu să crezi că nu poți...

- Că sunt orb ? Va trebui să te obișnuiești cu acest cuvânt, pentru că el mă va caracteriza până la moarte.

- Nu... nu știu ce să spân. Ai consultat cei mai buni specialiști ? Am auzit vorbindu-se de un chirurg american...

- Nu-mi da speranțe deșarte, Seb. Acceptă-mă așa cum sunt, asta-i tot.

Seb nu mai spuse nimic, dar privirea lui rămase îngândurată.

- Mai degrabă, spune-mi dacă această mică infirmieră este cel puțin drăguță ?

Un zâmbet luminează fața gravă a lui Sebastian, și privirea i se îndreaptă spre silueta suplă în rochie crem. O șuviță blondă dansează pe fruntea ei, aducând o notă de dezordine fermecătoare în ținuta ei prea severă.

— Drăguță nu este cuvântul potrivit, zise în sfârșit Sebastian. Este de-a dreptul încântătoare ! Așa am văzut-o, de când ne-am întâlnit la Londra, și acum că o văd în acest cadru, la Bayaltar, sunt și mai conșvins de asta.

— Mă bucur că-ți place, zise liniștit Enrique. Probabil că faceți o pereche frumoasă amândoi. Păcat că nu vă pot vedea.

La aceste cuvinte, ceva se frânse în inima Angiei... Spre el ar fi vrut ea să alerge, în brațele lui ar fi vrut să se arunce, lui ar fi vrut să-i strige dragostea ei...

„Enrique, gândi ea cu disperare, pe tine te doresc... numai pe tine, pentru totdeauna, și pe nimeni altcineva !”

CAPITOLUL VII

Așezată lângă un migdal înflorit, în colțul umbrat al grădinii, Angie sorbea din ceaiul de mentă cu gheață. Florile mici ale arbustului, de un alb dând ușor spre roz, contrasta cu frunzișul de un verde închis. La căderea serii, ele vor înmiresma aerul cu parfumul lor îmbătător.

Tânăra fată se gândea la familia de Zaldo. În-țoarcerea lui Sebastian mai adusese un pic de în-sufletire în casă.

Cel de al doilea fiu al lui Don Carlos hotărâse că fratele său era pregătit să-și reia vechile activități sportive, cum ar fi echitația, pescuitul în larg și chiar tirul cu arcul.

— Ești la fel de nebun ca și personajele tale din filme, comentase Enrique. Cum aș putea să-mi conduc calul, și în ce direcție mi-aș îndrepta săgețile ?

— Vei învăța, frate, spusese Seb. Cu un pic de antrenament. Și cine o să vină să-ți reproșeze că n-ai nimerit ținta, ia spune-mi ? Esențial este să o faci... Nu ți se pare excitant ?

Enrique zâmbise ușor, și inima Angiei începuse să bată mai repede.

– Foarte bine, zise el după o clipă de gândire. La drept vorbind, prefer de departe să-mi frâng gâtul căzând de pe cal, decât să mor în patul meu.

– Ai merita un pumn zdravăn pentru că îndrăznești să vorbești astfel ! strigase Seb. N-o să poată să te omoare pe tine un infim fragment de grenadă teroristă, crede-mă, Enrique !

– Asta s-o crezi tu, ca și Angel de altfel.

Angie mai sorbi îngândurată o gură de ceai. Ramurile se legănau încet sub briza ce venea dinspre mare. Din când în când, o pasăre rupea liniștea cu țipătul ei strident, sau se putea auzi foșnetul ușor al frunzelor de eucalipt. Angie privi în jurul ei, sensibilă la atmosfera calmă care-o înconjuța. Înaltul turn de gardă forma o pată de umbră pe acoperișul de țiglă roșie.

De la întoarcerea fratelui său, Enrique nu pierdea nici un prilej de a-i asocia pe cei doi tineri.

– Seb, de ce nu te duci să te plimbi cu Angel pe plajă ? sugeră el. De ce nu vă duceți să vă petreceți seara în oraș ?

– Te rog, Enrique ! protesta Angie. Seb este absolut în stare să se distreze singur !

Dar Sebastian se pare că aprecia într-adevăr prezența ei. Era un tip fermecător, care nu știa ce înseamnă orgoliul. Se duseseră să danseze la clubul „El Marocco”, străbătuseră marea cu „Catalania” iahtul lui Don Carlos. El nu ascundea faptul că-i face plăcere prezența ei, în timp ce Angie își păstra secretul în adâncul inimii. Știa că poate conta pe discreția Mayei, care tot venea și pleca de la reședință cu un aer profund preocupat. Nu spunea nimănui că se întâlnea cu Torcal, dar Angie era sigură că-și petrecea cea mai mare parte a timpului cu el.

Torcal venise într-o seară să cineze la familia de Zaldo, și se pare că-l impresionase puternic pe Don Carlos. Enrique nu spusese nimic, dar Angie remarcase crisparea nervoasă a maxilarelor lui. Ea știa că el ținea mult la Torcal ; îi va fi foarte greu dacă într-o zi va trebui să-l sfătuiască să nu se mai întâlnească cu Maya.

Angie își puse paharul gol pe măsuta de bambus. Pe deasupra capului ei, o albină își făcea de lucru, cu un zumzăit abia perceptibil.

Închise ochii. De ce nu exista oare un leac împotriva dragostei ? Nu se poate, va trebui să se smulgă de lângă obiectul pasiunii sale pentru a-și regăsi, poate, un fel de liniște.

— Ești pierdută în gânduri, Frumoaso din Pădurea Adormită ?

Ea tresări, deschise ochii și-l văzu pe Seb, în picioare alături de ea. Purta niște blugi și o cămașă bleu și fuma o țigară.

Seb îi semăna lui Enrique, dar fără să aibă acea aroganță care-l caracteriza pe fratele său mai mare. Chipul lui era mai blând, pielea mai puțin închisă la culoare, privirea nu avea acea expresie amenințătoare.

— Părul tău blond nu va înceta niciodată să mă fascineze, îi mărturisi el, zâmbind, Angiei. Este natural, nu-i așa ? Nu este făcut cu ajutorul coaforului ? Eu văd atâtea lucruri artificiale în lumea filmului, încât spectacolul pe care mi-l oferi tu, Angie, este plăcut și reconfortant.

— Ți iubești meseria ? îl întreabă ea, acceptând complimentul fără să se emoționeze.

Dacă ar fi venit de pe buzele lui Enrique, s-ar fi simțit tulburată extrem. Dar singurul elogiu pe care

i-l adusese fusese acela că ea este femeia cea mai discretă pe care o cunoscuse... Ceea ce-i dădea de înțeles cât de neînsemnată era impresia pe care ea o făcea asupra lui.

— Mi se întâmplă uneori să realizez și ceva mulțumitor. Ceva cam asemănător cu ceea ce faci tu pentru Enrique.

— L-am ajutat doar să se poată servi singur. Când vrea să fie receptiv, progresează foarte repede.

— Este încă foarte necăjit, nu-i așa ? Ieri, când călăream amândoi pe plajă, am remarcat cu voce tare binefacerile soarelui asupra corpului omenesc. Știi ce mi-a replicat ? „Pentru mine, fie că este soare, fie că este noapte, e același lucru.” Enrique a fost un om de acțiune, cum eu n-am reușit să fiu vreodată. Este foarte dur pentru el. Nu știu dacă eu aș putea suporta.

— El trebuie să suporte, Seb.

— Presupun că nu-ți este întotdeauna ușor cu el, Angie. Cum faci atunci când este prost dispus ?

— Fac și eu ce pot, mărturisi ea zâmbind. Îmi pare bine că l-ai convins să înceapă să călărească. Nu cred însă că am aceeași părere în privința tirului cu arcul.

— Nu te teme. Era un foarte bun arcaș, îți amintești ?

Ea încuviință.

— N-am uitat nimic din timpul vacanțelor mele la Bayaltar. Pentru mine, aici era paradisul.

— Cât de bine ne mai distrăm ! murmură el cu o oarecare nostalgie. Nu eram conștienți că timpul zboară...

— Așa este. Când mă gândesc la verile trecute, văd mereu numai soare.

– A fost drăguț din partea ta că ai răspuns apelului tatălui meu. El este foarte afectat. Enrique este fiul lui cel mare, și... ei doi au multe lucruri în comun. Acum însă, am impresia că Enrique este un alt om.

– Într-un anume fel, chiar este, îi spuse Angie. Asta îi justifică atitudinea, el nu poate să mai vadă chipurile oamenilor, Seb și trebuie să-și exerseze auzul să fie receptiv la cel mai mic zgomot, pentru a compensa ceea ce nu poate vedea. Din cauza asta, el a devenit mult mai profund.

– Tu-l admiri mult, nu-i așa, Angie ?

– Bineînțeles. Este foarte curajos.

– Dar despre mine ce crezi, draga mea ?

Nu era pentru prima oară când el îi spunea "dragă", nici când o privea cu niște ochi plini de tandrețe, de parcă ar fi vrut s-o cuprindă în brațe. De ce se gândea ea numai la Enrique, când pentru acesta ea însemna atât de puțin ca femeie ? Seb era la fel de seducător și mult mai amabil, iar privirea lui n-o înșela.

Deodată, el se apropie de Angie, se așează nonșalant pe măsuta joasă și se aplecă spre ea.

– Ochii tăi mă fascinează, zise el încetșor. Își schimbă culoarea, la fel ca marea... văd în ei cum bucuria lasă locul tristeții. Îmi place năsul tău mic și buzele care parcă cer să fie sărutate.

– Seb... nu spune asemenea lucruri !

– De ce nu ? Asta cred eu despre tine, și tu ești liberă să auzi. Nu-ți plac ? Nu arăt totuși prea rău !

– Ești foarte seducător, Seb.

– Sunt de asemenea drăguț și cu animalele... De fapt, chiar detest cursele de tauri, spre imensul

dispreț al fratelui meu. Faci parte cumva dintre femeile care așteaptă ca un bărbat să-și dovedească superioritatea masculină ?

— Eu mă aflu aici ca infirmieră. Tu n-ai trebui să...

— Trebuie să fi remarcat slăbiciunea mea pentru tine, încă de pe vremea când eram copii, Angie. Acum, când te privesc nu am decât o dorință : să-ți mângâi părul.

El își însoți cuvintele cu gestul și făcu să-i alunece mâna peste șuvițele ei mătăsoase.

— Ai crescut exact așa cum mă așteptam, zise el continuându-și mângâierea.

— Fără surprize ? îl întrebă ea pe un ton lejer.

— La drept vorbind, ba da, sunt oarecum surprins. Există un mister în jurul tău... Eu mă aflu aici, lângă tine, și, cu toate acestea, mi se pare că tu ești în altă parte... Dacă aș putea să-ți citesc gândurile...

Își cufundă privirea în ochii limpezi ai fetei.

— La ce visezi tu, Angie ? Îți îndeplinești misiunea fără să faci vreun zgomot, cu răbdare și o discreție dezarmantă. Ești dulce și devotată, dar există în tine o flacără pe care eu aș dori s-o fac să izbucnească. Ultima dată când ne-am văzut, la Londra, mi-ai mărturisit că nu exista în viața ta nici un bărbat. Este la fel de adevărat ?

— Nu există nici un bărbat cu care să sper... să-mi împart viața.

— De ce această ezitare ? întrebă el, cuprins brusc de o oarecare îndoială.

— Nu sunt obișnuită să fiu interogată asupra vieții mele particulare, asta-i tot.

— Ești foarte discretă, nu-i așa, draga mea ?

— Da, și cred că ar trebui să te dezobișnuiești să-mi mai spui astfel.

— Cum, „dragă” ?

— Da, pentru că, fără să vrei, ai putea s-o spui în fața tatălui tău.

— Și, crezi că el ar dezaproba dragostea mea pentru o englezoaică ?

— Da, și tu n-ar trebui să vorbești despre... dragoste.

— Este totuși unul dintre cele mai plăcute subiecte...

Se aplecă mai mult spre ea, și deodată, buzele lui le întâlniră pe cele ale Angiei. Pentru că era vorba despre Seb și pentru că de multe ori împărțiseră acest joc, ea îl lăsă s-o sărute și nu se opuse când el o luă în brațe.

— Mmm... ce bine miroși, murmură el lângă urechea ei. Ai parfumul unei grădini englezești în primăvară. N-am să te las să-mi scapi !

— Te rog, Seb...

Ea nu se lupta cu el, dar o cuprinse panica când înțelese profunzimea sentimentelor tânărului. Ar fi putut să-l respingă cu ușurință, cu o simplă frază, dacă el n-ar fi fost fratele lui Enrique... dar întotdeauna s-a temut să nu-i rănească pe cei la care ținea.

Seb își apăsă acum obrazul de părul ei.

— Eu te cunosc mai bine decât îți închipui tu, Anoiie... Te știu distantă și senzuală în același timp, rece pentru că te temi să fii înflăcărată ; îți protejezi virtutea, și eu admir acest lucru mai mult decât orice. Angie, draga mea, eu nu mă gândesc decât la tine, dar n-am să te forțez. Am vrut doar ca și tu să știi asta.

— Seb...

Angie se simți străbătută de un fior. Era greu să-i reziste bărbatului care-i vorbea atât de cald.

— Întotdeauna ți-am admirat frumosul păr, Angie.

— Eu credeam că spaniolilor le plac femeile cu părul lung, simbol al supunerii lor, glumi ea, pentru a da o întorsătură ușoară discuției.

— Și tu aveai părul lung pe vremuri, ți-ar fi ușor să-l lași să crească iar.

— Este foarte incomod sub o bonetă de infirmieră.

— Aș fi preferat să-ți abandonezi studiile. Te-aș dori numai a mea, ca să te pot iubi zi și noapte...

— Iubire ? murmură ea. Ce este iubirea ?

— Un uragan de emoții... o tulburare a întregii ființe.

— Câtă inflăcărare !

— Da... și tu cred că gândești la fel...

— Eu sunt foarte ocupată, și nu am deloc timp să visez la toate astea.

— Englezii nu sunt prea romantici... De ce se ascund ei în spatele acestei măști pudice ?

— Așa e felul nostru. Spaniolii sunt că și palmierii, care-și întind cu mândrie ramurile, în timp ce englezii sunt ca niște stejari ce-și ascund puterea sub frunziș. Așa este.

— Și nu te-aș vrea altfel pentru tot aurul din lume. De ce crezi tu că tata nu ar dori să mă căsătoresc cu o englezoaică ?

— El este fundamental spaniol și dorește, după părerea mea, ca cei trei copii ai lui să se căsătorească cu persoane din mediul lor.

— Asta poate fi adevărat pentru Enrique, remarcă înăândurat Sebastian. Din fericire, eu nu sunt primul născut, doar dacă... doar dacă nu î se întâmplă

ceva rău fratelui meu. Dar asta este imposibil, nu-i așa Angie ?

Cum ar mai fi putut ea să existe și să respire dacă Enrique ar fi murit ? Toată ființa ei respingea o asemenea eventualitate. Îi era și așa destul de greu să-și imagineze că nu va împărtăși restul vieții cu el... dar, măcar, îl va ști în viață, cu acel ușor zâmbet ironic pe față și cu bastonul lui alb pe care-l ura atât...

— Am fost învățată să gândesc pozitiv, zise ea pe un ton ferm. Dacă totul va merge bine, Enrique va trăi încă cincizeci de ani de acum încolo.

— Să te audă Dumnezeu, și să fie așa...

— Nimeni nu-și cunoaște destinul, Seb.

— Eu mi-l cunosc, afirmă el cu o oarecare aroganță. Apropo, știi că tatăl meu insistă să dea o pe trecere în cinstea mea ? El nu a acceptat niciodată cu adevărat meseria pe care mi-am ales-o, dar vrea să-mi sărbătorească întoarcerea tăind „vitelul cel gras”, sub lumina lămpioanelor. O să fie și muzică și o să dansăm. După părerea ta, crezi că Maya îl va invita pe băiatul acela cu care se întâlnește în mod regulat ? Ce crezi tu despre el ?

— Mi se pare fermecător, zise ea cu prudență.

— Cred că am aflat că are cu vreo câțiva ani mai mult decât Maya... Ți se pare asta un avantaj ? După tine, un bărbat trebuie să aibă mai multă experiență decât soția lui ?

— Nu-i cunosc sentimentele Mayei, dar mă îndoiesc că prietenia ei cu Torcal va fi de durată. Îi va uita probabil, imediat ce acesta va pleca din Bayaltar.

— Ea pare totuși enigmatică și absentă... Așadar, băiatul este fermecător ?

— Nu în sensul obișnuit al cuvântului. Este... interesant pe plan intelectual, asta o atrage pe Maya.

— Aș spune chiar că produce asupra ei o puternică impresie.

— Eu sper doar să... Torcal este văduv, și poate că nu este prea înțelept să se atașeze de el.

— Te temi că nu-și va putea uita vreadată soția ?

— Într-adevăr.

— Asta se întâmplă câteodată, când este vorba despre ființe excepționale, dar viața merge înainte, și poate că Maya se va pricepe să-l facă fericit. Te îndoiești de asta ? Crezi că nu se poate iubi de două ori ?

— În orice caz, nu cu aceeași intensitate.

— Se poate, dar cei mai mulți dintre oameni au nevoie de cineva. Nu este bine să rămâi singur.

— Singur nu înseamnă singuratic...

— Tu, de exemplu, nu ești făcută să trăiești singură.

Seb o atrase pe tânăra fată spre el și încă o dată, ea nu-i rezistă. Îi acceptă sărutul, dar nu simți nimic. Observă însă, că el punea în această îmbrățișare mai multă înflăcărare decât s-ar fi așteptat ea. Închise ochii, și-și imagină că se afla în brațele lui Enrique...

— Ce tablou incântător ! exclamă o voce ascuțită. Am face mai bine să nu-i întrerupem...

— Ce să întrerupem ? întrebă o voce masculină.

— Angie și cu fratele tău, prietene, sunt îmbrățișați acolo, sub migdal. Este păcat să-i deranjăm !

În brațele lui Seb, Angie înghețase... Tânărul își slăbi strânsoarea și întoarse încet capul înspre fratele său, aflat în picioare alături de Ysabel. Angie

se îndreptă, își netezi părul, sub privirea ironică a Ysabelei. Nimic nu i-ar fi folosit mai mult scopurilor acesteia din urmă ; va alerga acum să-i ducă informația lui Don Carlos, și poate că asta va fi de ajuns ca s-o expedieze pe Angie departe... de Enrique.

— Enrique, nu este cazul să-ți pleci capul, exclamă Seb, ridicându-se. Nu trage concluzii greșite. Eu și cu Angie ne vom căsători.

Un fulger dacă ar fi căzut în clipa aceea la picioarele lui Angie, tot n-ar fi fost mai consternată. Rămase așezată la locul ei, crezând că nu auzise bine.

După câteva secunde interminabile, Ysabel zise, zeflemitor :

— Ei bine, felicitări amândurora ! Nu-i așa că este o veste bună, Enrique ? continuă ea, luându-l de braț. Să sperăm că tatăl tău le va da binecuvântarea.

Enrique îl fixa pe fratele său cu ochii lui lipsiți de viață, de parcă ar fi putut să-l vadă.

— Constat că n-ai prea pierdut timpul, dragul meu, spuse el calm.

— Datorită ție. Tu ai fost instigatorul și inițiatorul plimbărilor și întâlnirilor noastre. Tu te-ai ostenit să ne arunci unul în brațele celuilalt, încă de la sosirea mea. Tu ai țesut itele. Mă înșel cumva, Enrique ?

În liniștea ce urmă întrebării pe care o pusese Seb, Angie avu impresia că-și aude propriile bătăi ale inimii. Va protesta cu siguranță la cele spuse de tânărul de Zaldo, dar, mai înainte, voia să audă răspunsul lui Enrique... Ar fi trebuit ca acesta să se în-

digneze și să afirme că el nu încercase niciodată să-i aprobe.

— Foarte bine, recunosc el în sfârșit ridicând din umeri, cu acel zâmbet crispat pe care Angie i-l cunoștea atât de bine. Mărturisesc că am dat o mână de ajutor destinului. Toate felicitările mele, Seb !

— Nu !

Angie ar fi putut să jure că țipase, dar fără îndoială Enrique se făcu că nu aude și, întorcându-le spatele, îi propuse Ysabelei să ia ceaiul cu el.

— Cu plăcere, dragul meu. Să-i lăsăm pe cei doi porumbei să gângurească.

Râsul ei răsună dureros în urechile Angiei, care se ridică și-i aruncă o privire furioasă lui Seb.

— Cum ai îndrăznit... ?

— O știi doar pe Ysabel, i-ar fi spus tatei cine știe ce poveste, și te-ar fi pus pe tine într-o situație penibilă.

— Da, dar eu aș fi rezolvat problema în felul meu, îi explică Angie, tremurând toată. Eu nu sunt deloc dispusă să mă mărit cu tine... nici cu tine nici cu altul, de altfel... Așa că, te rog să-i spui imediat ade-vărul lui Enrique !

— Înțeleg...

Seb o prinse de încheietura mâinii și o strânse cu putere între degete.

— Așadar, fratele meu este cel care te interesează. De ce ?

— Pentru că mă aflu aici ca să mă ocup de el. Pentru că nu vreau să fiu alungată înaintea îndeplinirii misiunii mele. Tatăl tău este foarte sever, dar eu aș fi știut să-l conving de nevinovăția mea, oricare ar fi fost invențiile Ysabelei. Tu ai profitat de situație...

— Poate că da, draga mea, dar uneori este necesar pentru a-i face pe oameni să judece. Angie, eu pe tine te doresc...

— Te-ai întrebat dacă și eu te vreau ?

— Te-ai lăsat sărutată !

— Pentru că m-ai forțat !

— Fii cinstită, Angie ! Ai fi putut rezista mai mult decât ai făcut-o...

— N-ar fi folosit la nimic, zise ea cu răceală. În general, un bărbat își dă seama singur când o femeie nu-i răspunde, nu reacționează.

— Și cine te-ar putea face pe tine să reacționezi ? bombăni el, strângând-o mai tare de mână. Nu cumva, din întâmplare, Enrique ? Ocaziile nu lipsesc, când tu ai acces liber în camera lui la orice oră din zi sau din noapte, făcând pe ingerul păzitor. Spune-mi, vreau să știu... Ți-o cer !

— Dă-mi drumul ! strigă ea, încercând în zadar să-i scape. Nu... nu mi-ai fi imaginat niciodată că tu te poți purta într-un mod atât de odios ! Te credeam amabil, bine crescut...

— Sunt bărbat, Angie, și în această clipă nu mă simt animat de sentimente prea bune. Indrăznește și spune-mi în față că Enrique nu înseamnă nimic pentru tine !

— Seb, ești îngrozitor...

— Vorbește, înainte ca să-ți rup mâna.

— Ce limbaj frumos !

— Nu-mi pasă. Vreau un răspuns la întrebarea mea.

— De acord, se hotări ea, dându-și părul pe spate cu o mișcare a capului. Pentru Enrique, eu nu însemn nimic ca femeie... Asta te satisface ?

— Mă mulțumesc și cu atât.

Îi dădu drumul mâinii și privi urmele roșii pe care degetele lui i le imprimaseră pe piele.

— Nici o femeie nu m-a împins spre violență, Angie. Acum ești mulțumită ?

— Seb, mă tem că prietenia noastră a luat sfârșit.

— Așa este, draga mea, suntem acum un bărbat și o femeie confrunțați cu această întrebare fundamentală : Accepi să te măriti cu mine ? Eu știu ce-mi doresc, dar tu ? Tu îl îngrijești pe valorosul războinic întors orb din bătălie. Ce vei face, când fratele meu va hotărî că nu mai are nevoie de tine ? Sau mai rău chiar...

— Faci, Seb, îl imploră Angie, foarte palidă dintr-o dată.

— Proastă mică ! Enrique nu se va putea căsători cu tine chiar dacă și-ar fi dorit... N-ai înțeles asta până acum ? Tata a hotărât de multă vreme ca Ysabel să intre în familia noastră măritându-se cu fratele meu, și Enrique se va supune pentru că el nu este un sentimentat. Tocmai i-ai văzut împreună... de braț...

— Oricum, Seb... oțără ea.

— Ia încearcă asta, te rog, o întrerupse el brusc.

Se aplecă, îi sărută încheietura rănită, apoi scoase din buzunar un lănișor fin de aur pe care i-l puse la mână. În Spania, acesta este echivalentul unui inel de logodnă. Angie văzu strălucirea bijuteriei și înțelese că Seb o cumpăraseră cu intenția de a o cere în căsătorie... sigur că va fi acceptat.

Își ridică privirea spre chipul lui înflăcărat... Cum putuse să creadă că Seb are un temperament mai puțin hotărât decât al lui Enrique ?

– Te rog să-l scoți.
– Fă-o chiar tu, draga mea, dacă-l refuzi...
– Seb, acesta nu este un joc...
– Așa e.
– Vrei să spui că este un lucru serios ?
– Da. Măine seară, în timpul petrecerii, aveam de gând să te cer în căsătorie.

– Răspunsul meu ar fi fost același, Seb.

– Dar, tot la fel, eu nu l-aș fi acceptat. Am multă iubire să-ți dăruiesc, Angie... Fratele meu nu are decât o inimă zdrobită de oferit. Se va căsători cu Ysabel din datorie față de familie. Așa a fost crescut.

„Are dreptate”, gândi ea, simțind cum o străbate un fior de gheață, în ciuda soarelui care încălzea încă orizontul.

– Ți-e frig ? murmură Seb.

Angie încuviință.

– Atunci, am să te încălzesc eu, draga mea.

Din nou o atrase spre el, și tânăra fată nu se opuse. Trupul lui era cald și reconfortant ; la atingerea lui, Angie avea o stare de bine, care însă nu cuprindea și dorință...

Ceva mai târziu, când urcă în camera ei, observă cu surprindere că încă mai purta brățara de la Seb.

Îngândurată, o făcu să alunece pe încheietura mâinii. Metalul șlefuit cu grijă scânteia. Când Enrique îi va lua brațul, nu putea să nu observe prezența obiectului. Poate că era mai bine așa, din moment ce Ysabel urma să se căsătorească cu el, așa cum dorea întreaga familie.

Ce va face ea ? Se așeză pe pat și-și sprijini obrazul de lemnul rece al unei coloane. Poate că

ar trebui să-i sugereze lui Don Carlos s-o înlocuiască cu o altă infirmieră... Da, se va duce să-l vadă mâine după petrecere, și-l va anunța că vrea să se întoarcă în Anglia, pentru că-i era dor de casă. El era bun și îngăduitor, o va înțelege.

Oftă, apoi tresări brusc, auzind un zgomot la ușa ei. Împinsă de o mână șovăitoare, aceasta se deschise în sfârșit, și Maya năvăli în încăpere.

— Angie, trebuie să-ți vorbesc ! strigă ea, prădă unei vii agitații.

— Ei bine, intră...

Angie nu știa dacă să se simă ușurată sau dezamăgită că nu era Enrique.

Maya se apropie de pat cu un aer total absent. Era îmbrăcată într-un costum de călărie destul de sobru, în stil spaniol. Fusta de culoare maro deschis era plisată, corsajul din mătase de culoarea frunzelor moarte îi punea în valoare bustul generos, și o pălărie de piele îi atârna de încheietura mâinii. Cu cizmele ei înalte din șevro negru, era extrem de atrăgătoare, și Angie bănuia că se întoarce de la o plimbare călare în compania lui Torcal.

— Ești foarte frumoasă, zise Angie zâmbind. Ai petrecut o după amiază plăcută ?

Maya dădu din cap și se prăbuși pe un fotoliu.

— Îmi pari foarte preocupată... Ce s-a întâmplat ?

Maya rămase tăcută o vreme, apoi întrebă :

— După ce semne recunoști dragostea, cu D mare, Angie ? Eram sigură că-l iubesc pe Roddy, dar acum îmi dau seama că a fost doar ceva trecător. Căutam mai ales să înfrunt ideile tatălui meu despre femei și despre locul pe care ele trebuie să-l ocupe în viață. Eu am fost întotdeauna protejată și

răsfățată, nu este deci de mirare că mi-am pierdut capul atât de ușor... Acum însă, inima mea este cea care simte, sunt sigură.

— Este vorba despre Torcal ?

Maya își înclină frumosul cap brunet.

— Știi și tu ce i s-a întâmplat, nu-i așa ? De aceea tu și Enrique ați vrut să mă îndepărtați de el... El a ghicit reținerile voastre, așa că, mi-a spus totul... Te surprinde ?

— M-ar fi surprins să nu fie așa, o liniști Angie.

— Este atât de drăguț... adorabil ! Vreau să-mi petrec restul vieții alături de el, și nu i-am ascuns asta ! N-aș suporta să-l văd plecat din Bayaltor fără mine... Mă auzi, Angie, n-aș suporta ! Oh, Angie, oare am înnebunit de-a binelea ?

— Nu. Este un bărbat fermecător, sincer. Îți înțeleg sentimentele... Dar despre ale lui, ți-a vorbit ?

— Mi-a spus că... nu vrea să-mi impună o căsătorie fără copii... Pretinde că-l va uita, că trebuie să-l uit, că un altul mă va face mai fericită decât poate el s-o face... dar refuz să mă gândesc la asta ! Il vreau pe Torcal, și nu-mi pasă dacă nu voi avea copii. Vreau să trăiesc alături de el, și să-l fac să uite suferințele prin care a trecut... Sunt în stare de asta, o știi !

În fața acestui val de cuvinte, Angie ridică mâna într-un semn de liniștire, fără să-și dea seama că brățara de la Seb strălucea în lumină.

— Sunt foarte importanți copiii... Într-una din zile, îți vei dori să ai un copil cu bărbatul pe care-l iubești...

— Prefer să mor decât să-l părăsesc ! Dacă nu pot să mă mărit cu el, voi pleca pe mare. Aceasta

este hotărârea mea și nu i-o voi ascunde tatălui meu !

— Torcal este realist. Este mai în vârstă decât tine și cunoaște mai bine viața... Așa că, gândește-te bine...

— Angie ! exclamă Maya, cu privirea ațintită pe brățara ce dansa la încheietura mâinii prietenei sale. Ești cumva îndrăgostită ?

— Da, îi mărturisii aceasta, fără ca măcar să se gândească la ce spune.

De ce îi scăpase acest „da” ? Acum, Maya, o va întreba care este numele alesului, și ea nu avea dreptul să-l pronunțe pe cel al lui Enrique !

— Cine este ? Cine ți-a dat brățara ? întrebă Maya, admirând bijuteria.

— Sebastian, mărturisii, Angie, știind că nu putea s-o mintă. Dar să nu tragi concluzii pripite, Maya. După propriile cuvinte ale fratelui tău, eu o încerc doar ca să văd dacă este pe măsura mea. Asta nu înseamnă că eu o voi purta de-adevăratelea !

— Este foarte frumoasă, recunosc Maya, cu melancolie. Dacă Torcal mi-ar face un asemenea cadou, aș fi nebună de fericire. Tu în schimb, îmi pari foarte detașată. Așa este temperamentul tău britanic ? Nu l-ai lăsat totuși pe Seb să-ți pună la mână această brățară, dacă nu aveai de gând să te căsătorești cu el, nu-i așa ? Doar cunoști obiceiurile noastre...

— M-a luat pe neașteptate... Frații tăi sunt foarte autoritari, după cum știi, și se întâmplă deseori ca ei să nu accepte un refuz. Ca să-i fac plăcere lui Seb, voi purta această brățară o zi sau două, apoi i-o voi înapoia pur și simplu.

— De ce ? Fratele meu este foarte seducător, nu crezi ? Pe deasupra, este și o partidă bună, iar voi doi v-ați înțeles întotdeauna bine. Ar fi minunat dacă mi-ai deveni ca o soră.... mai bine, oricum, decât Ysabel !

— Este adevărat, întrebă Angie, cu inima bătându-i puternic, este adevărat că trebuie să se căsătorească cu Enrique ?

— Este o căsătorie aranjată, îi explică Maya făcând o grimasă. Tu cunoști sentimentele mele față de Ysabel, dar important este ce simte Enrique.

O tăcere dureroasă o învălui pe Angie. Brățara de la Seb i se păru dintr-o dată prea grea. De altfel, fie că era din plumb, din oțel sau din aur, nu avea nici o importanță. Ii păsa atât de puțin de ea !

— Crezi că... o iubește pe Ysabel ? murmură ea.

Cuvintele i se părură că sună ciudat. Oare chiar ea era aceea care puneă această întrebare ? Maya scutură din cap și Angie reveni la realitate.

— Adesea, în familiile spaniole, fiul cel mare trebuie să se căsătorească cu o fată aleasă de tatăl său.

— Dar este nedrept ! bolborosi Angie. Și dacă el iubește o alta ? Trebuie să o abandoneze pentru a se supune tradițiilor familiei ?

— Se întâmplă destul de des pe aici. Dragostea te face să suferi și uneori este mai înțelept să nu te îndrăgostești. Dar asta-i viața... Când o privesc pe mătușa mea, îmi dau seama că viața este scurtă, și tinerețea trece repede. Mă imaginez la vârsta ei brodând la fel ca ea, cu toate speranțele și visele mele spulberate. Asta o să mi se întâmple, dacă

nu voi putea să fiu cu Torcal... Nu simți și tu același lucru pentru fratele meu ?

Angie își reține „da”-ul care-i venise pe buze, amintindu-și exact la timp că Maya se referea la Seb...

— Il iubesc mult, dar numai ca pe un frate, spuse ea.

— Spui asta într-un mod foarte ciudat...

Maya se opri brusc, incurcată.

— Oh ! Tocmai mi-am amintit de discuția noastră de zilele trecute... Tu pe Enrique îl iubești, nu-i așa, și el îi aparține Ysabelei... Angie, eu și cu tine nu avem noroc...

— Fără îndoială, dar poate că este mai bine așa. Putem măcar să ne consolăm cu ideea că iubim niște bărbați de onoare.

— Mi-ar plăcea ca Torcal să fie altfel. Aș vrea atât de mult să am grijă de el, să-l fac să uite prin ce a trecut... moartea soției sale atât de tânără, accidentul lui. Aș vrea să-l pot strânge la pieptul meu și să-i transmit toată iubirea mea. Tot așa ai vrea și tu să-l poți reconforta pe Enrique, nu-i așa ?

Angie încuviință, fără să mai spună că de numărărate ori intrase în camera lui noaptea, când el se zbătea într-un somn agitat. Îl ținea atunci o clipă în brațele sale ca să-l liniștească și să-i permită să-și regăsească odihna. Și, ca un copil care căuta protecție, el își ascundea fața la pieptul ei.

Ysabel va putea deci să-i satisfacă poftele carnale și să domnească aici ca o stăpână, imediat ce va deveni nora guvernatorului. Cu toate acestea, ea nu-i va înțelege niciodată spaimile lui Enrique,

nici accesele lui de melancolie. Ysabel nu se gândea decât la ea și, din acest motiv, nu era în stare să iubească un bărbat.

Deodată, Maya sări în picioare.

— N-am să mă supun, docilă, voinței oamenilor care cred că știu mai bine decât mine de ce am nevoie. Torcal are nevoie de mine, și voi pleca în Spania cu el !

Angie se ridică și ea, și-și privi prietena cu un aer îngrijorat.

— Crezi că este rezonabil, Maya... ?

— Tu ai fi rezonabilă, îi replică aceasta, dacă Enrique te-ar vrea alături de el ?

— Nu, recunosc Angie, fără nici o ezitare.

— În cazul acesta, fii de partea mea !

Ochii Mayei străluceau de o hotărâre de neclintit.

— Dacă Torcal nu mă acceptă de bunăvoie, eu totuși îl voi urma. Voi fi umbra lui, până ce va fi nevoit să recunoască faptul că ne aparținem unul altuia. Il iubesc, așa cum îl iubești și tu pe Enrique, în ciuda infirmității lui. Iubirea înseamnă dăruire de sine... Am dreptate, nu-i așa, Angie ?

— Da. Când pleacă Torcal din Bayaltar ?

— Mâine seară, în timpul petrecerii. Un prieten de-al lui îl duce la Cordoba cu propriul lui vas. Mă duc să-i telefonez să mă ia și pe mine, rugându-l să nu-i spună nimic lui Torcal. Voi pleca de la reședință împreună cu el, spunându-i că-l conduc până în port. Va protesta cu siguranță când mă va vedea punând piciorul pe punte, dar n-o să mă arunce în apă... Angie, urează-mi noroc !

Câteva clipe mai târziu, ușa se închise în urma
Mayei care pornea curajoasă să-și înfrunte destinul,
la rău sau la bine.

— Dumnezeu să te aibă în pază ! murmură
Angie.

CAPITOLUL VIII

Camera Angiei era orientată spre vest, și soarele la asfințit care aprinsese orizontul părea să-i împodobească ferestrele cu mii de scânteii rubinii. În depărtare, tânăra fată auzi bătând clopotul capelei. Sunetele și culorile se împreunau parcă pentru a da atmosferei un caracter solemn. Era preludiul petrecerii care se va da în onoarea lui Sebastian, în curtea principală a reședinței.

Tot timpul zilei, servitorii se agitaseră cu pregătirea festivităților. Agățaseră lămpioane în copaci, așezaseră mesele, aduseseră butoiășele cu vin. Un fel de exaltare cuprinsese întreaga casă, pentru că petrecerile date de guvernator erau întotdeauna grandioase. Mâncarea bună era din abundență, muzica era excelentă, iar de data aceasta erau în program și dansatori de flamenco.

Soarele dispăru încet-încet la orizont, și lumina purpurie se întunecă. Ziua se stingea lăsând loc crepusculului. Curând, primii invitați începură să sosească, dar Angie, deja îmbrăcată, mai întârzie în camera ei pentru a admira peisajul. Avea o rochie din mătase bleu-safir, pe care o cumpărase chiar în dimineața aceea dintr-un mic magazin de pe „Ramblas”. Țesătura subțire îi sublinia silueta

suplă. Părul blond îi aureola fața ca un nor cu reflexe cenușii, iar parfumul discret dădea întregii ținute o notă sofisticată.

Angie, pierdută în contemplarea peisajului, nici nu-și dădu seama că cineva intrase în camera ei. Tresări când două mâini i se puseră pe talie.

— Te-am speriat? întrebă vocea gravă a lui Enrique. Dacă tu nu m-ai văzut intrând, înseamnă că ești în intineric...

— Adevărat... m-am lăsat pradă melancoliei crepusculului.

Rămăsese nemișcată, deși tot corpul îi era cuprins de fiori sub atingerea acestor degete. Răsuflarea caldă a tânărului făcea să-i zboare câteva suvițe ușoare de pe ceafă.

— Ești îmbrăcată și parfumată, gata să ieși... murmură el, lăsându-și mâinile să poposească pe șolduri. Chiar tu mi-ai spus, nu-i așa, că mâinile mele imi vor înlocui vederea, și că toate celelalte simțuri ale mele vor deveni mai ascuțite?

— Da, Enrique, eu ți-am spus.

Din grădină, urcau până în încăpere miresme îmbătătoare, la radio se auzea o melodie lentă. Enrique se afla aici, alături de ea, și Angie simțea că o cuprinde ameteala.

Curând, mulțimea invitaților îi va despărți, și o alta va veni să se sprijine de brațul lui, o tânără fată cu părul negru coafat cu pricepere, cu ochi duri și scânteietori.

— Cât de ciudată și fragilă pare o femeie, când un bărbat o atinge fără s-o vadă. Ce culoare are rochia ta, Angel?

— Bleu, șopti ea cu o voce aproape frântă. Bleu-safir.

— Culoarea bleu este atât de englezească ! Rece și îndepărtată ca marea și cerul... Noaptea parcă-și trimite toate miresmele, „valuri de ceturi și de iasomie”... Mă bucur că vremea este atât de plăcută pentru petrecerea lui Seb... Ești foarte îndrăgostită de el, Angel ?

Întrebarea o luă prin surprindere, și o cufundă în cea mai adâncă dezamăgire. Când se afla alături de Enrique, nimeni nu mai exista pentru ea. Toți ceilalți deveneau stânjenitori, și Seb mai mult ca oricine.

— Mă amestec în ce nu mă privește, continuă Enrique, îndepărtându-se de ea. Bun, am să-ți respect discreția, Angel. Dă-mi voie doar să-ți spun că eu vă dau binecuvântarea mea.

Angie se clătina sub efectul acestor cuvinte. Era ca și cum vârful unui pumnal i se infipsea în inimă. Sfâșiată de durere, găsi puterea să afișeze o oarecare dezinvoltură pe care era departe de a o simți.

— Port brățara pe care mi-a oferit-o Seb, sper deci că totul tău va fi de acord. Vrei s-o examinezi cu degetele tale, Enrique ?

— Cu voia ta...

Ea îi luă mâna și i-o puse pe încheietura ei, pentru ca el să poată simți lanțșorul fin de aur, asemănător cătușelor unei sclave, gândi ea cu cinism.

— Este din aur ? mormură el.

— Da... Se rupe mult mai greu, nu crezi ?

Angie glumea, dar degetele lui Enrique pe pielea ei o ardeau, și se simți gata să leșine.

— Vrei să te măști cu Seb, ești sigură ? a întrebat el strângând-o de mână.

— Este tot ce-mi doresc. Este frumos, galant și a reușit atât de bine în viață... întotdeauna am fost

foarte buni prieteni, Seb și cu mine. Tu n-ai observat asta, cu infinita ta înțelepciune ? îl ironiză ea cu o voce tremurată.

— Angel, ce se întâmplă ?

O prinse deodată de umeri și o forță să se întoarcă spre el. Erau acum față în față, ea privindu-l în ochi, amândoi cu inima cuprinsă de o noapte fără o rază de lumină.

— Nimic, dragul meu prieten... Nu crezi că sunt logodită cu un bărbat fermecător ?

Ar fi spus orice i-ar fi trecut prin minte numai pentru a-și proteja orgoliul în fața celui care-o abasdonase.

— Cred că Ysabel ți-a descris un tablou frumos, mai spuse ea. Seb și cu mine sărutându-ne pasionat sub migdalul în floare. Este un noroc pentru el că nu e primul născut al familiei și obligat astfel să se căsătorească cu o spaniolă !

— Asta este soarta fiilor mari mari în Spania. Dar tremuri, Angel. Presupun că din cauza pasiunii atâtea timp reținute ? Ar trebui să facem în așa fel ca nunta să aibă loc cât mai repede... N-aș vrea cu nici un preț s-o pierd !

— Enrique, te rog !

Angie se eliberă brusc din îmbrățișarea lui, lovindu-se violent cu umărul de fereastră.

— De ce trebuie să fii totdeauna atât de cinic ? întrebă ea pe un ton obosit.

El ridică din umeri fără să-i răspundă. Un colț de lună își făcuse apariția pe aer și răspândea o lumină slabă în încăperea. Angie observă cămașa imaculată a lui Enrique, pe sub costumul de culoare închisă. Ochii i se opriră pe chipul lui și descoperi pe el înflăcărarea, mândria și cunajul care-l vor ajuta

să lupte cu acest dușman invizibil ascuns în capul lui.

Dacă măcar ar fi ales-o pe ea ca să lupte împreună cu el ! Această înavoare îi revenea însă Ysabelei, care se va arăta uneori lipsită de răbdarea necesară, și adesea speriată de crizele de tristețe cărora le cădea pradă Enrique.

— Tu ești orb în mai multe feluri ! exclamă ea. Nu-ți simți propria putere ? Nu vezi că curajul tău este intact ?

— Așa spui tu, Angel, deși m-ai văzut zbătându-mă în spaime de nedescris...

Tăcu o clipă și privi spre fereastră. Apoi reluă :

— Trebuie să recunosc că îngrijirile tale bune îmi vor lipsi, când Seb te va duce departe de aici, dar ce să-i faci, dragostea are prioritate...

— Angie ar fi vrut să protesteze, dar, o dată în plus, trebui să tăcă. Inima îi bătea să-i iasă din piept... Inima ei pe care și-o dăruise acestui bărbat sfâșiat de suferință, căruia îi aparținea cu trup și suflet, chiar dacă o alta i-l răpea.

— Cum este noaptea pentru petrecerea lui Seb ? Descrie-mi-o.

— Este caldută... Cerul este presărat cu milioane de stele, și un colț de lună strălucește deasupra mag-noliei.

— Atunci, vei petrece o seară plăcută cu logodnicul tău... zise el cu o undă de melancolie. Se zice că luna înflăcărează sentimentele.

— Enrique... Eu nu te voi părăsi înainte de a fi sigură că tu nu mai ai nevoie de mine.

— Este foarte generos din partea ta, Angel, dar probabil că fratele meu este nerăbdător să te aibă numai pentru el. Tu m-ai învățat multe lucruri pen-

tru a putea să supraviețuiesc în temnița mea. Acum, ești liberă să-ți găsești fericirea alături de Seb. Coborâm ?

— Cum vrei tu.

Ea traversă repede încăperea și închise radioul. Avea nevoie acum de o muzică veselă și de vin pentru a-și înăbuși durerea care o cuprinsese.

— Frumoasă melodie... De un compozitor german, nu-i așa ?

— Da, se numește „Suferința dragostei”.

— În seara asta, tu trebuie să te gândești doar la plăcerile dragostei.

Cum ea nu-i răspunse, el întinse brațul.

— Condu-mă către râsete și veselie, Angel. Am nevoie de alcool și de melodii... flamenco, astă-seară.

— Fără femei ? murmură ea, prinzându-i brațul.

— Doar distinsa Ysabel, zise el zeflemitor.

*

*

*

Petrecerea era în toi. Lampioanele iluminau grădina animată. Angie se lăsa legănată de melodiile chitărelor și de pocnetele castanietelor, ajutată de un pahar de coniac pe care-l împărțea cu Seb. Și ei purta o cămașă imaculată, dar își scosese haina, iar pantalonii negri îi puneau în valoare picioarele lungi. În seara aceasta, părea la fel de latin ca și tinerii care învăteau frumoasele gitane în rochiile lor largi cu volane imense, ale căror trupuri suple se frângeau în ritmurile muzicii. Toate purtau cercei mari în urechi, ca niște inele și, printre invitate nu se afla o singură femeie care să nu aibă o camelie sau o garoafă în păr.

Angie facea excepție. Ea-și prinsese de mână poșetă din saten alb trandafirul pe care Don Carlos îl orierise după ce-i sărutase mâna și o întrebase, cu acel aer inchișitor pe care îl cunoștea atât de bine :

— Sebastian mi-a spus oă vrea să te ia de soție, Angela. Este adevărat ? Vrei să fii soția lui, copila mea ?

Conștientă de apropierea lui Enrique la bratul Ysabelei, ea răspunse „da”... da, când toată ființa ei voia să strige altceva.

— Atunci, petrecerea aceasta pică foarte bine.

Don Carlos îi adresase atunci un zâmbet galant dar, preț de o clipă, privirea îi rătăci spre fiul său cel orb, ai cărui ochi lipsiți de viață nu puteau surprinde farmecul petrecerii, și nici lumina lampioanelor agățate prin copaci.

Angie îi înțeluse suferința de tată. Enrique, fiul său cel mare, nu va mai vedea niciodată zâmbetul unei femei, nici fustele involburate ale dansatoarelor de flamenco.

În cea mai mare parte a serii, Sebastian o ținu pe Angie lângă el, forțând-o să mănânce felii mari de friptură de porc sau de miel, și o enormă porție de șarlotă de căpșuni.

Supusă, ea mănca și bău, răsă și trâncăni.

Ceva mai târziu, Torcal veni să-și ia la revedere de la Enrique și, în timp ce ei doi își urau reciproc noroc, Maya întoarse o privire semnificativă către Angie, din celălalt capăt al grădinii. Pleca să-și înfrunte destinul. Cine știe ce-o măi aștepta ? Iubirea care îi va uni era profundă ca și marea, și la fel de plină de capcane și bucurii.

— Dumnezeu să te apere, murmură ea în șoaptă!

— Ești foarte tăcută astă-seară, draga mea, zise Seb mângâindu-i obrazul. Ce se întâmplă? Obrajii îți sunt uzi, ceva nu este în regulă? Te plictisești?

— Nu, petrecerea este foarte reușită, murmură ea cu o voce răgușită. Muzica mă tulbură... Acordurile de chitară pot fi uneori atât de triste...

— Și pentru cine ești tu întristată... Pentru Enrique?

— Fără îndoială.

Se strădui să zâmbească și se prefăcu absorbită de contemplarea unei fete care dansa pe una din mese. Fustele ei largi zburau în voia mișcărilor trupului ei suplu. Strălucă de tinerețe, și în ochii ei negri scânteia o flacără ce semăna cu o invitație. Dintr-un salt, un bărbat sări deodată alături de ea, și un „olé” se ridică dinspre spectatori.

Muzica își accelerează ritmul. Cea mai mare parte a invitaților se grupase în jurul mesei pentru a privi acest dans vechi de când lumea și care simboliza dragostea. Et o urmărea, ea se ferea, îl ispita din nou, îi dădea cu tifla, el se supăra. Fata râdea, cu dinții albi ca niște perle; tacurile osculante băteau în masă în ritmul îndrăcit, în timp ce el se învârtea în jurul ei, gata s-a captureze.

Spectatorii îi aplaudară cu entuziasm. Angie îl observă pe Enrique, ceva mai retras din mulțime, aplecându-se spre Isabel. Aceasta mișcă languros un evantai de aceeași culoare cu rochia. Părul îi era ridicat și prins cu un pieptene de os, pe care era fixată și o camelie. Semăna cu o floare exotică, gândi Angie. Eleganța ei tipic latină era în armonie cu cea a lui Enrique, și totuși trebuie să fi gândit că formau o pereche perfectă.

Umbră unui zâmbet apărură pe buzele tânărului și el ridică paharul, de parcă ar fi putut s-o vadă pe Angie de departe; și îi adresă un salut puțin ironic. Dar el n-o vedea. Poate că doar și-o imagina... Pentru el, ea nu era decât o siluetă fără formă, fără însemnătate...

— Ce pereche nemaipomenit de potrivită, acești doi dansatori, nu-i așa ?! exclamă Seb, privind-o pe Angie cu admirație. Ești atât de frumoasă astă-seară, Angie. Luminile lampioanelor scânteiază în ochii tăi... sau poate că sunt lacrimi ?

— Un pic din amândouă, mărturisi ea.

— Mă duc să mai aduc câte un pahar... Rămâi aici, sub ramura asta de iasomie ; ți-au căzut în păr petale albe, și pari o mireasă...

Ea îl privi îndepărtându-se și trecând cu multă siguranță prin mulțime. Apoi, atenția i se îndreptă din nou către Enrique, ca și cum un al șaselea simț o avertiza de iminența unui pericol. Una dintre dansatoarele gitane se agățase de brațul lui și-l trăgea spre ea râzând, rugându-l să vină să danseze cu ea.

Era evident că fata nu-și dădea seama că el este orb, și, cuprins de o furie subită, el își eliberă brațul și o împinse pe fată care rămase stupefiată.

— Găsește un bărbat care să știe să te conducă, decât un infirm care te-ar călca pe picioare... !

Și se întoarse cu spatele, evident dornic să scape de curioși. Abia făcuse trei pași și, fără să audă strigătele disperate ale Angiei, se lovi violent de trunchiul unui copac. Cei de față scoaseră un țipăt de groază și Angie alergă în ajutorul tânărului.

Enrique rămase sprijinit de copac, un pic zguduit de șocul loviturii, și Angiei îi păsa prea puțin de ce vor zice oamenii văzând-o alergând spre el... Doar

Enrique o interesa în această clipă... bietul ei Enrique, abandonat în întuneric și care acum injura printre dinți.

— Sunt aici, dragostea mea ! strigă ea luându-l în brațe.

— Angel !

— Te doare ? îl întrebă ea cu o voce frântă de emoție. Ești rănit, am sânge pe degete...

— Nu este nimic, zise el, agățându-se de tânăra fată. Să plecăm de aici, Angel, du-mă de aici !

— Ce mai e și povestea asta ? întrebă Ysabel pe un ton înțepat. Nu ți se pare că te dai în spectacol, Angie ? Drept cine te crezi ?

— Este singura persoană care-mi înțelege sentimentele...

Pronunțând aceste cuvinte, Enrique se întoarse către Ysabel care privea scena, lividă de furie.

— Mă ascultă toată lumea ? Au văzut toți ce mi se întâmplă dacă Angel nu mă ține de mână ? Seb, ești aici ?

Sebastian, cu două pahare de coniac în mână, o fixa pe Angie cu o privire nesigură și resemnată totodată... Angie, ale cărei brațe îi susțineau în continuare fratele.

— Îmi pare rău, Seb, îi explică ea cu blândețe. Niciodată n-aș fi putut să mă căsătoresc cu tine... Tu știai foarte bine asta, nu-i așa ?

— Presupun... că da. Lacrimile erau așadar pentru Enrique... Totul este pentru Enrique ?

Ea nu putea să-i răspundă, Enrique era cel care trebuia să spună dacă avea nevoie de ea doar ca infirmieră, sau... mai mult. Era limpede pentru toată lumea că nu spre Ysabel se întorsese să ceară ajutor. Aceasta își agita nervoasă evantaiul și-l privea

nerăbdătoare, de parcă infirmitatea lui reprezenta mai degrabă o încurcătură pentru ea decât o tragedie pentru el.

— Seb, îi ordonă liniștit Enrique, du-te și spune muzicanților să cânte, dansatorilor să-și continue spectacolul, și asigură-te că toți invitații se distrează bine. Unde este tata ?

— Cred că e la telefon. Un apel, ceva în legătură cu Maya.

— Maya... Ea nu este aici ?

— A plecat cu Torcal de Byas.

— El însoțește în Spania, dezvălui cu seninătate Angie. Știe totul despre el și vrea să trăiască lângă el. Îi iubește.

— Vino, Angel, hai să facem o plimbare, zise Enrique lăsând să-i scape un oftat. Du-mă pe plajă... Vom merge pe nisip, și tu nu-mi vei lăsa mâna, promiți ?

— Da ! exclamă tânăra, cu ochii strălucind de fericire.

— Și eu ? întrebă Ysabel. Eu ce-am să fac ?

— Găsești un bărbat care să-ți repete zi și noapte cât ești de frumoasă. Mergem, Angel ?

— Unde vei vrea tu !

Merseră pe drumul îngust și întortocheat ce ducea spre plajă, își scoaseră pantafii și umblară pe nisipul cald încă de soarele după-amiezii. Marea și cerul, la fel de netede ca mătasea, se imbinau la orizont, luna se reflecta în apa întunecată. Totul era calm.

— Este frumos ? întrebă Enrique.

— Ca un tablou de Turner...

Ridică spre el ochii ei de culoarea mării, aștept-

tând cu sufletul la gură ca el să-i spună ce reprezenta ea pentru el.

— Este ciudat cum oamenii vorbesc în șaptea noaptea ; ai zice că te este teamă să nu fie auziți... La ce te gândești, Angel ?

— Mă gândeam că este important să te bucuri de viață... că marea și cerul sunt eterne, dar noi nu !

— Așadar, tu știai că Maya urma să plece cu Torcal ?

— Da, mi-a mărturisit. Îl iubeste sincer, Enrique.

— Dar tu, tu mă iubești sincer ?

— Te voi iubi mereu, îi răspunse ea simplu.

— Dacă-mi iei mâna, eu n-am să-ți mai dau drumul.

— Iată mâna mea, Enrique... Dragostea mea, de ce m-ai respins mereu de ce mi-ai făcut asta ? Ar fi trebuit totuși să simți cât de mult te iubeam... Toate aceste nopți petrecu'e în preajma ta, când stăteam de vorbă până în zori... Eu îți descriam zorile, și tu adormeam...

— Da, Angel, dar ești atât de tânără...

— Sunt femeie, Enrique. Strânge-mă în brațe și-ți vei da seama.

El o înălțui cu brațele și o ținu strâns la piept, așa cum ea îi ceruse.

— Seb ar putea fără îndoială să te facă mai fericită decât pot eu...

— Foarte bine, mă voi întoarce la el. Mai am încă brățara lui la mână, zise Angie prefăcându-se că vrea să scape.

— Scoate-o imediat ! Îți voi oferi eu una, mult mai frumoasă !

Ea râse și-l ascultă, strecurând bijuteria într-unul din buzunarele hainei lui.

— Enrique, te iubesc atât de mult, șopti ea, punându-și cu delicatețe buzele pe ale lui. Niciodată nu m-aș fi putut căsători cu altcineva decât cu tine...

— Este cumva o cerere în căsătorie? Chiar îl iubești atât de mult pe bietul tău orb?

— Iubirea este oarbă, știe oricine... Am atâta nevoie de tine, Enrique!

— Spune-mi un singur lucru... Când l-ai sărutat pe Seb, a însemnat asta ceva pentru tine?

— El m-a sărutat, îl corectă ea.

— Vrei să spui că te-a forțat?

— Da.

— Și atunci, de ce-i purtai brățara?

— Ca o sfidare. Credeam că tu vrei astfel. Aveam de gând să i-o înapoiez și să părăsesc insula. Nu suportam să te văd alături de Ysabel... Credeam că o iubești.

— Pe tine te iubeam, draga mea, din ziua când m-ai luat de mână ca să mă ajuți, așa cum spuneai tu, să revin la rasa umană. Știi că încă mi te imaginez cu cozile tale pe jumătate desfăcute... dar când te ating cu mâna, descopăr o femeie. Ești sigură că vrei să-ți împarți viața cu mine?

— Vreau să împart totul cu tine, Enrique. Nu mă tem de tenebrele care te înconjoară, și mă voi strădui să te readuc la lumină... Te iubesc încă din prima vară când m-ai cunoscut, cu codițele mele și cu fusta albă de bumbac... ictul de atunci încoace n-a fost decât o lungă căutare, ca să ajung până la tine.

— Atunci, pot în sfârșit să-ți mărturisesc, Angel. Am tăcut pentru că te credeam îndrăgostită de Seb, și totul în rest era fără importanță. În câteva zile, plec cu tatăl meu în America unde un chirurg renu-

mit va încerca să-mi facă o grefă pentru a-mi reda vederea. Nu mă interesa prea mult și nu mă așteptam la minuni dar, acum că sunt sigur de dragostea ta, voi face tot ce-mi stă mie în putință pentru ca operația să reușească... De cum mă voi întoarce, mă apuc să studiez dreptul. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre armată ! Dar mai întâi ne vom căsători...

Angie rămase tăcută. Emoția o gâtuia, nu era în stare să articuleze un cuvânt, și lacrimi de fericire îi scâldară fața.

Sus pe cer, luna își răspândea lumina blândă, ca o rază de speranță.

*
* *

Trei luni mai târziu, șalupa de Bayaltar, încărcată de pasageri, aluneca pe marea pe care vântul o vălurea ușor. Într-o jerbă de spumă ce scânteia în soare, trase și se opri de-a lungul debarcaderului.

O tânără fată blondă cu chipul îngrijorat, care așteptase în mulțimea adunată în port, începu să alerge, cu fusta subțire zburând în jurul ei.

O siluetă înaltă, brunetă, cobori de pe vas. Ajunsă lângă el, Angie avu o clipă de ezitare, apoi se aruncă în brațele întinse ale lui Enrique. Rămaseră îndelung înlănțuiți, fără să-și facă griji pentru privirile indiscrete din preajma lor. Apoi tânărul se dădu un pas înapoi și-și scoase ochelarii negri care-i protejau încă ochii sensibili.

Privirea lui cenușie de nuanța oțelului se fixă asupra tinerei fete și se luminează de o imensă tandrețe.

— Angel... ești aici. Îmi vine greu să cred că ești atât de frumoasă... De acum încolo nu vei mai fi fetița cu codițe pe care eu o credeam gravată pentru totdeauna în memoria mea. Ești frumoasă și ești o femeie... soția mea.

— Pentru totdeauna l strigă Angie, știind că nu se vor mai despărți niciodată.

— SFARȘIT —

KL

Sub soarele strălucitor al insulei Bayaltar, un om se zbate în mijlocul tenebrelor. Este Enrique de Zaldo, fiul guvernatorului, orb de acum înainte. Ochii lui cenușii nu vor mai vedea imensitatea mării, nici chipul Angiei, blânda prietenă pe care tatăl său a chemat-o în ajutorul lui...

„Nu am nevoie de mila ta!“ strigă Enrique. Dar Angie nu mai este adolescența timidă pe care o cunoscuse odinioară. Un tandru secret îi frige inima, un secret care o readusese spre acest soldat orgolios...

— Sunt dintre acelea care nu se consideră fără minte, și care cred că bărbații și femeile trebuie să aibă relații de prietenie și egalitate, și nu raporturi ca de la stăpân la sclav, afirmă Angie în timp ce-și pune valiza în dulap.

THE BEST

ISBN 973-9498-44-2

Lei 5390 + 110 T.L. = 5500

